

EURIPIDIS

Tragœdiæ duæ,

M E D E A

E T

A L C E S T I S;

Cum Interpretatione Latina

GEORGII BUCHANANI

S C O T I:

Ad optimorum Codicum fidem castigatæ.

In usum ACADEMIARUM SCOTICARUM.

EDINBURGI:

In Ædibus THOMÆ RUDDIMANNI. Prostant venales apud GEORGIUM STEWART Bibliopolam.

M. DCC. XXII.

Δ 1

Eu

Cu

GE O

PE

Euripidis Medea,

Cum Interpretatione Latina

GEORGII BUCHANANI
SCOTI.

PERSONÆ FABULÆ.

NUTRIX *Medea.*
PÆDAGOGUS.
MEDEA.
CHORUS *mulierum.*
CREON.
IASON.
ÆGEUS.
NUNTIUS.
FILII *Medea.*

ΕΤΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.

Τροφὸς Μηδείας.

ΕΙΘ' ὦφελ' Αργοῦς μὴ διαπλῆσθαι σκάφος
 Κόλχων ἐς αἶαν, Κυανέας Συμπληγάδας,
 Μηδ' ἐν νάπαισι Πηλίας πεσεῖν ποιε
 Τμηθεῖσα πεύκη, μηδ' ἐρέμῳσαι χέρας
 Ἀνδρῶν ἀρίστων, οἱ τὸ πάγχρυσον δέρας
 Πελία μέλλουσιν. ἐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ
 Μήδεα πύργους γῆς ἐπλάσ' Ἰωλκίας,
 Ἐρωτὶ θυμὸν ἐκπλαγείσ' Ἰάσονος·
 Οὐδ' ἂν κτανεῖν πέσασα Πελιάδας κόρας
 Παίερα, κατώκει τιώδε γυνὴ Κορινθίαν
 Εὖν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν· ἀνδ' ἀνεσσα μὲν
 Φυγῇ, πολιτῶν ὧν ἀφίκετο χθόνα,
 Αὐτὴ τε πάντα συμφέρεσ' Ἰάσονι·
 Ἦπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
 Ὃταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχόσατῃ.
 Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσέει τὰ φίλτατα.
 Προδούς γὰρ αὐτῷ τέκνα, λυσώτιν τ' ἐμὴν,
 Γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς ἄνάζεται,
 Γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.
 Μήδεα δ' ἢ δύσηνος ἡτιμασμένη,
 Βοᾷ μὲν ὄρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιάς

Πίσω

EURIPIDIS Poetæ Tragici Medea,

Georgio Buchanano Scoto interprete.

NUTRIX.

UTINAM Pelasgis littus Argo ad Colchicum
Non transvolasset Cyaneas Symplegadas :
Nec strata saltu pinus olim Pelio
Cecidisset : acta nec virorum fortium
Dextris tulisset arietis spoliâ aurei
Pelîa imperante : non hera excelsam mea
Medea folcon appulisset, Fasonis
Amore sævæ pectus ægrum saucia :
Auctor puellis nec trucidandi patrem
Peliam, Corinthi degeret cum liberis
Viroque, gentis cuius exul incolit
Solum, favorem demereri sedula,
Et ipsa ubique morem Fasoni gerens.
Felicitatem quam supremam existimo,
Concors marito mulier ubi degit juo.
Nunc odia fervent, dissident charissimi
Nuper : suorum liberorum proditor
Heræque Fason nuptiis regalibus
Fruitur, tyranni filiam Corinthii
Creontis arcto conjugem amplexu fovens.
At misera miseris habita ludibrio modis
Medea, pactam clamat infelix fidem :

ΕΥΡ. ΜΗΔΕΙΑ

Πίσιν μεγίστην, καὶ θεὸς μαρτύρεται,
 Οἷας ἀμοιβῆς ἔξ Ἰάσονος κυρεῖ.
 Κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγυδόσι,
 Τὸν πάντα σωτήηκουσα διακρύοις χρόνον,
 Ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἠΐθετ' ἠδίκημένη,
 Οὐτ' ὅμμ' ἐπαίρεισ', ἔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
 Πρόσωπον· ὡς ἢ πέτρες, ἢ θαλάσσιος
 Κλύδων, ἀκούει νεθετεμένη φίλων.
 Ἦν μὴ ποτε σρέψασα πάλλαντον δέριον,
 Αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον,
 Καὶ γαῖαν, οἴκας δ' εἰς προδοῦς ἀφίκετο
 Μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχῃ.
 Ἐγνώκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὑπο,
 Οἶον πατρώας μὴ πολεῖσθαι χθονός.
 Στυγεῖ δὲ παῖδας, ἐδ' ὁρῶσ' ἀφραίνεται.
 Δέδοικα δ' αὐτὴν μὴ τι βελύσῃ νέον.
 Βαρῆα γδ' φρὴν, ἐδ' ἀνέξεται κακῶς
 Πάχουσ'. ἐγ' ᾧ δα τιώδε δειμαίνω δέ νιν,
 Μὴ δηκτὸν ὦσιν φάσγανον δι' ἥπατος,
 Σιγῇ λόμυς εἰσβάσ', ἵν' ἔσρωται λέχος.
 Ἦ καὶ τύραννον τὸν τε γήμαντα κτάνῃ,
 Καῖπειτα μείζω συμφορὰν λάβῃ τινά.
 Δεινὴ γάρ· ἔτοι· ῥαδίως γε συμβῶν
 Ἐχθραν τις αὐτῇ, καλλίνικον οἴσεται.

Ἄλλ'

EURIP. MEDEA.

5

*Pignusque fidei dexteram invocat data :
Testesque pacti conscios facit deos,
Non ita merenti quam rependat gratiam
Fallax Iason : inedia se macerans
Facet, doloris magnitudine obruta
Flumine perenni lacrymarum liquitur.
Ex quo mariti sensit in se injuriam,
Immota vultus, mœsta terræ lumina
Figit : procellæ similis, aut scopulo, abnuit
Surdis amicorum auribus solamina :
Nisi quòd subinde colla flectens candida,
Secreta secum exposulat, deflens patrem,
Patriam, penates patrios, quos prodidit,
Virum sequuta, cui modò contemnitur.
At misera tandem jam suis didicit malis
Quam sit paternum suave non relinquere solum.
Insensa natos odit, aspectu frui
Non gaudet : illud vereor ut ne quid novi
Excogitet. Nam quum patitur injuriam
Elatum animus, haud facile sibi temperat.
Hanc novi ego probè : trepidaque exanimor metu
Ne ferrum acutum condant in præcordia,
Ingressa furtim tectum ubi torus sternitur :
Aut ne maritum perimat ac sponsam simul :
Dein majus ipsa subeat infortunium.
Metuenda sanè est, nec facile victoriam
Referet, in illam si quis odia exerceat.*

A

Ἄλλ' οἶδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
 Στέχουσι, μητρὸς ἑδὲν ἐννοέμενοι
 Κακῶν. Νέα γ' φροντὶς ἐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

Παι. Παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
 Τί πρὸς πύλαισι τλώδ' ἄγους' ἐρημίαν,
 Ἐσηκας, αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακῇ;
 Πῶς σου μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;

Τρ. Τέκνων ὁπαδὲ πρέσβυ τῷ Ἰάσονος,
 Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεποτῷ
 Κακῶς πειτνουῖται καὶ φρενῶν ἀνδάπτει.
 Ἐγὼ γ' εἰς τῷτ' ἐκβέβηκ' ἀγνητόνοος,
 ὣς θ' ἡμερὸς μ' ὑπῆλθε γῆ τε κούρανῳ
 Λέξαι μολεῖσθαι δεῦρο Μηδείας τύχας.

Παι. Οὐπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;

Τρ. Ζηλῶ σ' ἐν ἀρχῇ πῆμα, κούδέπω μεσοῖ.

Παι. ὦ μῶρος, (δ' χρὴ δεσπόταις εἰπεῖν τόδε)
 ὣς ἑδὲν οἶδε τῷ νεωτέρων κακῶν.

Τρ. Τί δ' ἔστιν ὧ γεραίε; μὴ φθόνει φράσαι.

Παι. Οὐδὲν· μετέγνων καὶ τα πρὸς εἰρημνίαν.

Τρ. Μὴ πρὸς ἄλλους κρύπτε σκώδουλον σέθεν.
 Σιγῶν γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι.

Παι. Ἦκουσά τ' ἔλεγοντος, (δ' ἰοκῶν κλύειν)
 Πρασους περσελιδῶν, ἔνθα δὴ παλαιάτατοι
 Θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Περικλῆος ὕδωρ,

G. BUCHAN. INTERP.

7

*At cursu omisso jam reversi liberi,
Non mente voluunt matris infaustæ mala.
Puerilis animus gravibus haud curis patet.*

*Pæd. Antiquum herilis familiæ peculium,
Quid sola stabas conquerens propter fores?
Abs te relinqui sola Medea ut feret?*

*Nut. Senex minister liberorum Iasonis,
Mancipia frugi, si quid evenerit heris,
Æquè dolere suo decet ut incommodo.
Vis me doloris eò redegit, ut solo
Cæloque cogar evomere dominæ mala.*

Pæd. Quid? misera nondum luctui statuit modum?

*Nut. A fine tantum luctus, ô bone vir, abest,
Ut hæc doloris sola sint primordia.*

*Pæd. O stulta (siquidem sic decet de heris loqui)
Ut nil malorum comperit recentium.*

Nut. Quid istud est? ne pigeat effari, senex.

Pæd. Nil: extulisse me priora pœnitet.

*Nut. Amabo, me conseruus haud celaveris:
Nam si necesse est, spondeo silentium.*

*Pæd. Sacras ad undas abeo Pyrenes, ubi
Sedere soliti sunt ad aleam senes.
Colloquia dum clam capto secreta, audio*

Exigere

Ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾶν Κορινθίας
 Σὺ μῆτεϊ μέλλῃ τῆσδε κοίρανος χθονὸς
 Κρέων. ὁ μὲντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε,
 Ὅουκ οἶδα, βελοίμην δ' ἂν ἐκ ἑῖ) τόδε.

Τρ. Καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ξανέξεται
 Πάχοντας, εἰ κ' ἢ μῆτεϊ διαφορὰν ἔχῃ;

Παι. Παλαιὰ καιρῶν λείπεται κηλευμάτων,
 Κ' ἐκ ἔς' ἐκείνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.

Τρ. Απωλόμεω' ἄρ', εἰ κακὸν περσοίοισιν
 Νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἔλυστληκέναι.

Παι. Ατὰρ σύ γ' (ὅ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
 Δέσποιναν) ἡσύχαζε, κ' σίγα λόγους.

Τρ. ὦ τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ·
 Ὅλοιτο μὲν μή· δεσπότης γὰρ ἔς' ἐμός·
 Ατὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους δισκεται.

Παι. Τίς δ' ἐχί θνητῷ ἄρτι γινώσκει τόδε,
 Ὡς πᾶς τις αὐτὸν τῷ πέλῃ μάλλον φιλεῖ·
 Οἱ μὲν, δικάως, οἱ δὲ κ' κέρδους χάριν·
 Ἐἴ τις δέ γ' Ἀνῆς ἔνεκ' ὁ σέργῃ πατήρ;

Τρ. Ἰτ' (ὅ γὰρ ἔσαι) δωμάτων εἰσὼ τέκνα.
 Σὺ θ' ὥς μάλισα τοὺςδ' ἐρημώσας ἔχε,
 Καὶ μὴ πέλῃ μῆτεϊ δυσθυμῆμῃ.
 Ἦδη γὰρ εἶδον ὁμμά νιν ταυρεμνίῳ
 Τοῖσδ' ὥς τι δρασεῖσαν· ὅδ' ἐπαύσεται

Exigere pueros ut Corinθο cogitet

Cum matre, regni sceptrā qui hic tenet Creon.

Verusne rumor hic sit, haud certò scio:

Falsum esse malle, ac falsus ut sit comprecor.

Nut. *Et hæc Iason liberis fieri sinet,*

Iratus etsi diffidet cum conjuge?

Pæd. *Affinitati vetus amor cedit novæ:*

Nec huic amicus perstat ille familiæ.

Nut. *Perimus igitur, si malum accedit malo*

Novum vetusto, donec exhaustum hoc erit.

Pæd. *At tu quiesce, & comprime hæc silentio.*

Nam tempus haud dum est, hoc heræ ut fiat palam.

Nut. *Audite pueri, qualis in vos sit parens.*

Perire nolim, dominus est enim meus:

Verum erga amicos perfidus deprenditur.

Pæd. *Publica querela est ista, jamdudum ipsa scis,*

Sibi malle cunctos esse bene quàm proximo:

Hunc jure, at alium commodo adductum suo.

Si charitati liberum sponsam pater

Præfert Iason, nil facit certè novi.

Nut. *Intro ite pueri, cuncta succedent bene.*

At tu seorsum hos contine quantum potes,

Neve ad parentem propius accedere sinas.

Irâ frementem nuper, oculis flammeis

Vidi minantem nescio quid istis: neque

Χόλε, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί τινα·
Ἐχθρὸς γε μὲν τοι, μὴ φίλους δράσξέ τι.

Μη. Δύσανος ἐγὼ, μελέα τε πόνον.

Ἰώ μοι μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;

Τρ. Τόδ' ἐκείνο· φίλοι παῖδες, μάτηρ

Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ ὃ χόλον.

Σπεύσατε θάσσον δάματος εἶσω,

Καὶ μὴ πελάσῃτ' ὄρματος ἐγγυς,

Μηδ' ἐπεστέλθῃτ', ἀλλὰ σολάσσοι-

δ' ἄγειον ἦθος, συγεράν τε φύσιν

Φρενὺς αὐθάδους.

Ἴτε νῦν, χωρεῖθ' ὡς τάχος εἶσω.

Δῆλον δ' ἔξ ἀρχῆς ἔξαιρέμενον

Νέφος οἰμωνῆς, ὡς τάχ' ἀνάψῃ

Μεῖζονι θυμῷ· τί ποτ' ἐργάσεται

Μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαυστος

Ψυχὴν, δηχθεῖσα κακοῖσιν.

Μη. Αἶ, αἶ, ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων

Ἀξί' ὀδυρμῶν· ὦ κατάρετοι

Παῖδες ὀλοῖσθε συγεράς ματρός

Συνὸ πατεῖ, καὶ πᾶς δέμος ἔρροι.

Τρ. Ἰώ μοι μοι, ἰὼ τλήμων.

Τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακιάς

Μετέχουσι; τί τοῦσδ' ἔχθεις; οἶμαι,

Τέκνα,

*Imponet iræ frena, donec quempiam
Feriat : in hostes potius utinam hunc impetum
Fortuna, amicis incolumibus, transferat.*

Me. *Infelix ego, miseris curis
Confecta, hei mihi quomodo perii!*

Nut. *Hoc, hoc ipsum est, chari pueri,
Æstuat irâ animus genitricis,
Target bilis, properate citò,
Tecta subite :
Neve accedite lumina propius,
Neve adieritis, sed vitate
Animumque ferum, ac triste ingenium
Mentis præcipitis : jam jam ite,
Intro abscedite celeri passu.
Nam luctus dubio, procul olim
Nubes surgens subito ardebit
Majore furore : ac patrabit
Aliquid mentis vis infrenis,
Et serie stimulata malorum.*

Me. *Heu, heu, toleravi misera, tole-
ravi mala magnis deflenda
Luctibus ! O nati scelerati,
Vos male perdat miseranda parens
Cum patre, ac tota domus pereat.*

Nut. *Me miseram, cur natos patris
Peccato adscribis ? cur illos
Odisti ? hei mihi, pueri, miserè*

Τέκνα, μή τι πάθῃθ' ὡς ὑπερβύγῳ.
 Δεινὰ τυράννων λήματα, καὶ πῶς
 Ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατουῦντες,
 Χθελπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσι.
 Τὸ γὰρ εἰδίδαι ζῆν ἐπ' ἴσοισι,
 Κρεῖσσον ἔμοιγ' ἔν, εἰ μὴ μεγάλως,
 Ὀχυρῶς τ' ἔη καταγηρεύσκειν.
 Τῶν γ' μετείων, πρῶτα μὲν εἰπεῖν,
 Τουῖομα νικᾷ, χρῆθαί τε μακρῷ
 Λῶσα βροτοῖσι τὰ δ' ὑπερβάλλον-
 τ', ἐδένα καμρὸν δῶαται θνατοῖς.
 Μείζους δ' αἶτας ὅταν ὀργισθῇ
 Δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

Χορ. Ἐκλυον φωνάν, ἔκλυον ὃ βοᾶν
 Τᾶς δυσάνε Κολχίδος.
 Οὐδέ πω ἦπιτο. ἄλλ', ὦ γεραῖα,
 Λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλῃ γ' ἔσω
 Μελάθρε βοᾶν ἔκλυον.
 Οὐδέ σιωπῆδομαι, γυνῆαι,
 Ἄλγεσι δώματος,
 Ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται.

Τρ. Οὐκ εἰσὶ δόμοι φρεῖδα τὰδ' ἦδη.
 Ὁ μὲν γ' ἔχῃ δῶμα τυράννων,
 Ἢ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν

Δέσποινα,

Cho. Vo

M

Α

In

In

Ve

Α

Nut. De

De

Α

Lu

Metuo ne quid secus eveniat.

Gravis est regum fastus, & iræ

Nimum memoris, qui dare leges

Sunt soliti aliis, lege soluti

Ipsi : iudice me libertas

Par, & vitæ æquatio præstat,

Seque assuescere legibus æquis :

Si non regifico splendore, at

Tutò consensuisse licebit.

Nam popularius æqui juris

Primum est nomen, & experiundo &

Uso longè præstabilius.

At sublimia nunquam stabili

Perstant homini fixa pede diu, ac

Si quando sors læva intonuit,

Hoc ex fonte innumerae luctûs

Undæ in splendida tecta redundant.

Cho. *Vocem audiui, audiui planctum*

Miseræ Colchidos : animi nondum

Æstus composuit : fare age, anus,

In vestibulo stans audiui

Intra atria clamorem : haud lætor

Vestræ, mulier, luctu domûs,

Ac mihi minimè grata geruntur.

Nut. *Domus heu perit!*

Deserta omnia : detinet illum

Aula tyranni, ac contabescit

Luctu in thalamis heræ, amicorum

Nullò

Δέσποινα, φίλων ἐδενὸς ἐδὲν

Παραθαλπομένη φρένα μύθοις.

Μή. Αἶ, αἶ· διὰ μου κεφαλᾶς φλόξ ἑρανία

Βαίη· τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος ;

Φῶ, φῶ· θανάτῳ καταλυσάμαν,

Βιοτὰν συγεράν περιπῆσα,

Χερ. Αἶες, ὦ Ζεῦ, κὴ γὰ, κὴ φῶς,

Ἰαχάρ, οἶαν ἂ δύσαντες μέλπει νύμφα ;

Τίς σοι ποτὲ τᾶς ἀπλήσου

Κοίτας ἔρω, ὦ ματαία

Σπεύςθ θανάτοιο τελευτάν ;

Μηδὲν τόδε λίωου.

Εἰ δὲ σὺς πόσις

Καινὰ λέχη σεβίζει,

Κεῖνῳ τόδε μὴ χαράου.

Ζεὺς σοι τάδε συνδικάσει.

Μὴ λίαν τάκου,

Ἵδυρομένη σὸν ἄνέταν.

Μή. ὦ μεγάλα ἔμι, κὴ πότνι Ἄρτεμι,

Λάσθε ἂ πάχω, μεγάλοις ὄρκοις

Ἐγδησαμένη τὸν κατάρατον

Πόσιν ; ὅν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοι-

μ' αὐτοῖς μελάνθοις διακναομένη.

Οἱ γέ με πρόθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.

Cho. A

O

M

T

St

Ist

Co

Id

Ha

Di

Soc

Me. O m

Cer

Qua

Mik

Que

Ædi

Qui

Nullo mollita animum hortatu.

Heu, heu, ruat in caput hoc miserum,

Fulmen ab æthere. Quis mihi superest

Dehinc vitæ usus, vivere ut optem?

Eheu! longis tristem curis,

Parcæ, miseram abrumpite vitam.

Cho. *Audisti, ô Juppiter, ô tellus,*

O lux, quam vocem misera edat

Mulier? quod tandem immoderatum

Thalami desiderium cogit,

Stulta, accelerare horam fati?

Istud ne expete: quod si conjux

Connubio tuus alio fruitur,

Id ne improperes illi crimen.

Hanc tibi iudex Juppiter æquus

Dirimet litem: ne te afflites

Socium lugendo tori.

Me. *O magna Themis, atque Artemis sancta,*

Cernitis, impius in me conjux

Quale patrârit facinus, sancto

Mihi jurejurando adstrictus?

Quem cum sponsa utinam simul ipsis

Ædibus oppressos conspiciam,

Qui immeritam lesere priores.

ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὦν ἀπενάδλω
αἰχρῶς, ἢ ἐμὸν κτείνασα κάσιν.

Τρ. Κλύεθ' οἷα λέγῃς, καπιβοῶται
Θέμιν Ἀκταίαν, Ζιῶάθ', ὃς ὄρκων
Θνατοῖς ταμίας νενόμισαι ;
Οὐκ ἔσιν, ὅπως ἐν τινι σμικρῷ
Δέσποινα χόλον καταπαύσῃ.

Χορ. Πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν
Ἐλθοι, μύθων τ' αὐθιγὰν
Δέξαιτ' ὁμφάν,
Εἴπως βαρύθυμον ὄργαν,
Καὶ λῆμα φρενῶν μεδείη.

Τρ. Μήτοι τόγ' ἐμὸν πρὸ θυμόν
Φίλοισιν ἀπέσω.

Χορ. Ἀλλὰ βᾶσά νιν δεῦρο πόρῳσον οἶκον
Ἐξω, φίλα, καὶ τὰδ' αὖδα.
Σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι τοὺς ἔισω.
Πένθος γὰρ μεγάλως τόθι' ὀρμαῖται.

Τρ. Δράσω τὰδ'· ἀτὰρ φόβος, εἰ πείσω
Δέσποιναν ἐμάν.
Μόχθε ὃ χάριν τιώδ' ἐπιδώσω.
Καί τοι τοκάδιος δῆργμα λεαίνης
Ἀποταυρᾷται διμωσὶν, ὅταν τις
Μῦθον πρὸ φέρων πέλας ὀρμάδῃ.

*O pater, ô patria à me inhonestè
Germano deserta perempto !*

Nut. *Quos vocet audis, quos imploret ?
Themis augustam, cum Fove, præses
Qui creditur esse sacramenti :
Nec cohibere heræ poterit facile
Pectoris æstus.*

Cho. *Qui fiet prodeat ut coram ?
Auribus ut sermonis nostri
Vocem hauriat, ut, si pote fieri,
Acres animi leniat iras,
Ac violentum ingenium ponat ?*

Nut. *Haudquaquam sedulitas nostra
Deerit amicis.*

Cho. *At abi mea tu, dominamque foras
Educo, atque alloquere : heus propera,
Ne designet quicquam asperius
Hos adversum, quos habet intus :
Gliscit enim vis sæva doloris.*

Nut. *Effecta hæc dabo. Sed metuo ut heræ
Persuadere queam : ista labori
Gratia vestro à me referetur :
Etsi fæte more leana
Luminis acies flammea servis
Triste minetur, si quis propius
Ut compellet, tentet adire.*

Σκαιούς δ' ἐλέγων, κούδ' ἐν τι σοφούς
 Τούς πρόθε βροτῆς, ἐκ ἄν' ἀμάρτοις.
 Οἱ τινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις,
 Ἐπὶ τ' εἰλαπίναις, καὶ πρὸς δείπνοις
 Εὐρόντο, βίη τερπνὰς ἀκοάς.
 Στυγίους ὃ βροτῶν ἐδείς λύπας
 Εὐρέτο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις
 Ὡδαῖς παύειν, ἔξ ὧν θάνατοι
 Διναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.
 Καί τοι τάδε μὲν κέρδιος ἀκῆσθαι
 Μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δὲ ἄδῃωνοι
 Δαῖτες, τί μάτῳ τείνουσι βοάν;
 Τὸ παρὸν γὰρ ἔχῃ τέρψιν ἀφ' αὐτῆς,
 Δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

Χορ. Ιαχάν ἄϊον πολύστονον γύων.

Λιγυρὰ δὲ ἄχεα μογερὰ βοᾷ
 Τὸν ἐν λέχῃ περδιόταν, κακόννυμφον.
 Θεοκλυτῇ δὲ ἄδिका παθοῦσα,
 Τὰν Ζῶντος ὀρκίαν Θέμιν,
 Ἄ νιν ἔβασεν
 Ἐλλάδ' ἐς ἀντιπορον
 Δι' ἄλα νύχιον,
 Ἐφ' ἄλμυρὰν πόντον
 Κληῖδ' ἀπέραντον,

Cho.

Nil peccârit, veterum læva ac
 Præpostera qui vocet ingenia,
 Qui cantus ad sacra deorum,
 Ad convivium, festasque epulas
 Instituire, illecebras gratas
 Auribus : at suaviloquum carmen
 Nemo invenit quo sedaret
 Tristes animi curas, unde
 Mortes plurimaque mala erumpunt
 Eversura domos : verum istis
 Cantu medicari utilius erat.

Ad lautas epulas quid frustra
 Illa tendunt, copia ubi dapis
 Prasente animum lætitia explet ?

Cho. Mæsti luctûs gemitus nostras
 Perculit aures, clamat misera
 Illa, quam dolor edere cogit,
 Voce, malum compellans sponsum,
 Veteris desertorem thalami.
 Læsa Themis Jove natam implorat,
 Arbitram jurisjurandi,
 Quæ illexit miseram ad solum Achivum
 Per mare sævum, Scythiæ adversum,
 Per ponti immensi spumantes
 Cano sale fauces angustas.

Μή. Κοίνδαι γυναικες, ξέηλτον δόμων,
 Μή μοι τι μέμψηθ'. οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
 Σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὁμμάτων ἄπο,
 Τούσδ' ἐν θυραίοις· οἶδ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς
 Δύσκληαν ἐκτίσαντο καὶ ῥαθυμίαν.
 Δίκη γὰρ ἐκ ἔνест' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν.
 Ὅς τις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχχον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
 Στυγῆ δεδορκῶς, εἰδὲν ἡδίκημῆος.
 Χρὴ ὃ ξένον μὲν κάρτα περὶ χαρῆν πόλει·
 Οὐδ' ἄσδ' ἠνεσ', ὅστις αὐθάδης γεγῶς,
 Πικρὸς πολίταις εἶναι ἁμαδίας ὕπο.
 Ἐμοὶ δ' ἁελλῶν πρῶγμα περὶ πεσόν τίδει,
 Ψυχῶ διέφθαρκ'. οἴχομαι δὲ, καὶ βίη
 Χάριν μεθεῖσα, κατθανεῖν χρεῖζω, φίλαι,
 Ἐν ᾧ γὰρ ὡς μοι πάντα γινώσκων καλῶς,
 Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὐμὸς πόσις.
 Πάντων δ' ὅσ' ἔστ' ἐμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
 Γυναικες ἐσμὲν ἁθλιώτατον φυτόν.
 Ἄς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπεβολῇ
 Πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
 Λαβεῖν· κακὸν γὰρ τῷδ' ἔτ' ἁλγιον κακόν.
 Καν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,
 Ἥ χρησόν· εἰ γὰρ ἄκλεῖς ἀπαλλαγὰ
 Γυναιξίν, εἰδ' οἶον τ' ἀνῆρασθαι πόσιν.

Me. *Egressa tecto sum, Corinthia nurus,
De me querendi ne sit ulli occasio.
Plerosque novi, quod seorsum degerent,
Habitos superbos : hos frequens præsentia
Fecit molestos : alius ingressus viam
Vitæ quietæ, ignaviæ subiit notam :
Quia judicandi certa veritas abest
Oculis ab hominum, qui priusquam pectoris
Norint recessus intimos, visos modo
Odere, nullis provocati injuriis.
Ergo urbis hospes moribus se accommodet.
Nec laudo civem, contumax qui civibus,
Asperque agresti degit insolentiâ.
At enim inopinum hoc quod mihi evenit malum,
Vitam abstulit vivæ : pereo : vitæ exui
Jamdudum amorem, amore mortis percita.
In quo reposita cuncta habebam, pessimus
Planè virorum me reliquit vir meus.
Nihil miseriùs fœminis, terra, omnium
Quaecunque vivunt, menteque vigent, edidit.
Primum necesse est opibus immensis virum
Emere, sui que accipere dominum corporis.
Accedit aliud huic malo gravius malum,
In quo periculum maximum, frugi vir, an
Nequam : mulieri repudium infame est, neque
Sponsæ maritum jus recusandi est suum.*

Εἰς καινὰ δ' ἤδη καὶ νόμους ἀφιγμένῳ,
 Δεῖ μάντιν εἶ), μὴ μαθοῦσαν οἰκοθεν
 Ὅτ' ἡ μάλιστ' ἀχρήσεται ζωδνέτη.
 Καὶ μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκποναμύλαισιν εἶ
 Πόσις ζωοικῇ, μὴ βία φέρων ζυγόν,
 Ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεάν.
 Ἀνὴρ δ' ὅταν τοῖς ἐνδον ἀχθῆται ζωὴν,
 Ἐξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας χόλον,
 Ἡ πρὸς φίλων τιν' ἢ πρὸς ἥλικα τραπέζης.
 Ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
 Λέγουσι δ' ἡμᾶς ὡς ἀκίνδυνον βίον
 Ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δ' ἀμάρνανται δοεῖ,
 Κακῶς φρονουῶντες. Ὡς τεῖς ἂν παρ' ἀσπίδα
 Στήναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
 Ἀλλ' ἐγὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ καὶ μ' ἦκει λόγος.
 Σοὶ μὲν πόλις θ' ἦδ' ὄρεα, καὶ πατρὸς δόμοι,
 Βίη τ' ὄνησις καὶ φίλων σωσσία·
 Ἐγὼ δ' ἔρημος ἀπολις ἔσ' ὑβρίζομαι
 Πρὸς ἀνδρὸς ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη.
 Οὐ μητέρ', ἐκ ἀδελφόν, ἐδὲ συγγενῇ
 Μεθορμίσασθαι τῆςδ' ἔχουσα συμφορᾶς.
 Τοσοῦτον ἔν σου τυγχάνειν βελήσομαι,
 Ἦν μοι πόρος τις, μηχανή τ' ἔξδρεθῇ,
 Πόσιν δίκη τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,

*In jura moresque venientem opus est novos
 Planè ariolari (quippe quæ haud didicit domi)
 Quali marito serviendum sibi foret.
 Et ista rectè cuncta quum curaveris,
 Si degat unà sponte vir patiens jugi,
 Beata vita est ; sin secus, præstat mori.
 Domesticorum si quis offendat virum,
 Foras profectus sedat aegritudinem,
 Caris amicis junctus aut æqualibus :
 At nos necesse est unius ab arbitrio
 Pendere, in unumque intueri : & interim
 Vitam periculis nos carentem degere
 Domi asseverant, ferre sese lanceam,
 Errore ducti : nam ter in acie prius
 Armata certem, liberos quàm edam semel.
 Sed non utrasque hæc spectat æque oratio :
 Hæc namque patria tibi, hic penates patrii,
 Præsidia vitæ, grata conversatio
 Inter sodales : contra inops ego, patriâ
 Extorris, asprâ læsa contumeliâ,
 A conjuge solo advecta præda barbaro.
 Non hic propinquus, mater aut germanus est,
 Ad quos malorum afflicta tempestatibus
 Me veluti portum recipere in tutum queam.
 Tantisper igitur impetrare abs te velim,
 Dum mihi facultas aliqua ratiove suppetet,
 Qua de marito expetere supplicium queam,
 Ob quæ patravit immerenti, & plectere*

Τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ὡς τ' ἐγνήματο,
 Σιγαῖν. Γυνὴ γάρ, τᾶλλα μὲν φόβος πλέα,
 Κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν καὶ σίδηρον εἰσοραῖν.
 Ὅταν δ' ἐς Ἀνὶω ἡλικημερὴ κυρῇ,
 Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρενὶ μαιφοναστέρα.

Χορ. Δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσῃ πόσιν
 Μήδεια· πενθεῖν δ' ἔσε θαυμάζω τύχας.
 Ὅρῳ δὲ καὶ Κρέοντα τῆςδ' ἀνακτα γῆς
 Στείχοντα, καινῶν ἀγγελον βελδύματων.

Κρ. Σὲ τίω σκυθρωπὸν, καὶ πόσῃ θυμουμένη
 Μήδισαν, εἶπον τῆςδε γῆς ἔξω περῶν
 Φυγάδα, λαβῆσαν διασᾶ σὺν σαυτῇ τέκνα,
 Καὶ μή τι μέλλεν, ὥς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
 Τῆςδ' εἰμὶ, καὶ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
 Πρὶν ἂν σε γαίας τερμόνων ἔξωβάλω.

Μή. Αἶ, αἶ· πανώλης ἡ τάλαν' ἀπόλλυμαι.
 Ἐχθροὶ γὰρ ἔξιᾶσι πάντα δὴ κάλων,
 Κούκ ἔστιν ἀτῆς ἀπρόσοιστος ἔκβασις.
 Ἐρήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάχουσ' ὄμως,
 Τίνος μ' ἑκατι γῆς ἀποσέλλεις, Κρέον;

Κρ. Δέδοικά σ'. ἐδὲν δεῖ πειραμπίχην λόγους·
 Μή μοι τι δράσης παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.
 Ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τῆςδε δειμάτος.
 Σοφὴ πέφυκας καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις·

Illi locatam cum parente filiam.

*Sis tacita. Plena mulier alioqui metûs,
Infirma, ferrum contueri haud sustinet:*

*At in torum si quispiam peccaverit,
Nullum cruoris pectus est sitientius.*

Cho. *Id fiet: etenim jure pœnas expetis,
Medea: sortem nec dolere te tuam
Miror. Creonta sed video regem gradum
Ferre huc, novorum consiliorum nuntium.*

Cre. *Te, torva, vultu tetrico, iratam viro,
Medea, monui, regno ut extorris meo
Comitata geminis hinc abires liberis:
Vetui morari: quando decreti arbiter
Istius ego sum, non revertar hinc prius
Domum, exulem quàm finibus protrusero.*

Me. *Hei pereo, penitus undecunque miserrima!
Omnes rudentes explicant hostes mei:
Mali nec usquam commodus datur exitus.
Afflicta quamvis pessimè, id quæram tamen,
Quæ causa regno me exigere cogit, Creon?*

Cre. *Te metuo (quorsum falsa opus prætere?)
Lethale gnata ne exitium struas meæ.
Causæ timorem suggerunt hunc plurimæ.
Sagax es, artes gnara longe pessimas,*

Λυπῇ δὲ λέκτρων ἀνδρὸς ἐς ἐρημύην.
 Κλύω δ' ἀπειλεῖν, ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,
 Τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμουμένω,
 Δράσθην τι. Ἰαυτ' ἐν πείν παθεῖν, φυλάξομαι.
 Κρείσσον δέ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,
 ἢ μαλθακιθῆνθ', ὕστερον μέγα σέβειν.

Φῶ, φῶ.

Οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
 Ἐβλαφε δόξα, μεγάλα τ' εἰργασαι κακὰ.
 Χρὴ δ' ἔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
 Παῖδας πῶσις ἐκ διδασκεῖται σοφός.
 Χωεῖς γὰρ ἄλλης, ἥς ἔχουσιν ἀργίας,
 Φθόνον πρὸς ἀσῶν ἀλφάνεσι δυσμυῖν.
 Σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ,
 Δόξεις ἀχρεῖος, καὶ σοφὸς πεφυκέναι.
 Τῶν δ' αὖ διοκέντων εἰδέναι τι ποικίλον,
 Κρείσων νομιθεῖς, ἐν πόλει, λυπρὸς φανῆ.
 Ἐγὰρ ἢ καὶ αὐτὴ τῆςδε κοινωνῶ τύχης.
 Σοφὴ γὰρ ἔσα, τοῖς μὲν εἰμ' ἐπίφθορος,
 Τοῖς δ' ἡσυχαία, τοῖς ἢ θατέρω τρέπου,
 Τοῖς δ' ἐν περσάντης· εἰμὶ δ' ἐκ ἄγαν σοφῆ.
 Σὺ δ' ἐν φοβῇ με, μή τι πλημμελὲς πάθης.
 Οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον,
 Ὡς τ' εἰς τυράννους ἀνδρας ἔξαμαρτάνειν.

*Graviterque tadis orba fers divortium :
 Et nunc minari fama te refert malum
 Sponsoque, sponsæque, S novæ nuptæ patri.
 At id prius quàm fiat, antevortere
 Volo cavendo : præstat autem odium tuum
 Nunc ferre, serâ quàm, peracto facinare,
 Hanc lenitatem luere pœnitentia.*

*Me. Non fama primum nunc nocet, Creon, mihi
 Misera, sed ante damna non semel dedit.*

*Quicumque verâ præditus prudentiâ est,
 Ne disciplinis liberos impensius
 Erudiat æquo, nec sapere doceat nimis.
 Nam pigra præter quæ sequuntur otia,
 Obliquus urget livor illos civium.
 Apud imperitos scita si sophiæ nova
 Promas, ineptum rentur atque inutilem.
 At si putêre denuò præcellere
 Hos qui sophorum auctoritatem vindicant,
 Eris molestus : idque adeò mihi evenit.
 Perita quum sim, hos urit invidentia :
 His otiosa dicor : illis displicet
 Diversa vitæ ratio : nec desunt quibus
 Obesse videar mediocri hac sapientiâ.
 Tu quoque vereris, ne quid in te perpetrem :
 Non hic mearum, ne time, rerum est status,
 Reges ut à me metuere deceat, Creon.*

Σὺ γὰρ τι μ' ἠδίκηκας; ἐξέειδ' ἐκ κόρυς
 "Ὅτ' σε θυμὸς ἦλ'· ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
 Μισῶ. σὺ δ' (οἶμαι) σωφρονῶν ἔδρας τάδε.
 Καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν ἐφθονῶ καλῶς ἔχ'·
 Νυμφάετ', εἴ ποτε αἰσέσθε τὴν ὃ δὴ χθόνα
 Ἐατέ μ' οἰκῆν· καὶ γὰρ ἠδίκημ' αἰ
 Σιγησόμεθα, κραισρόνων νικώμενοι.

Κρ. Ἄγεις ἀκοῦσαι μαλ' ἀκ'· ἀλλ' εἴσω φρενῶν
 Ὀρῶδία μαι, μή τι βελύσῃς κακόν,
 Τοσῶδε γ' ἦσαν, ἢ πάρος πέποιδά σοι.
 Γυνὴ γὰρ οἷός τις, ὥς δ' αὐτὸς ἀνὴρ,
 Ἐρῶν φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.
 Ἄλλ' ἐξιδ' ὥς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε.
 Ὡς ταῦτ' ἀρήρε, κούκ' ἔχεις τέχνην, ὅπως
 Μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὔσα δυσμύτης ἐμοί.

Μή. Μὴ πρὸς σέ γονάτων, τῆς τε νεογάμης κόρης·

Κρ. Λόγους ἀναλοῖς· ἐγὼ δ' ἂν πείσαις ποτέ.

Μή. Ἄλλ' ἔξελᾶς με, κούδ' ἐν αἰθέρεσσι Λιτάς;

Κρ. Φιλῶ γὰρ οὐ σέ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.

Μή. ὦ πατεῖς, ὥς σε κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.

Κρ. Πλὴν γὰρ τέκνων, ἐμοί γε φίλτατον πολὺ.

Μή. Φῶ, φῶ· βροτοῖς ἔρωτες ὥς κακὸν μέγα.

Κρ. Ὅπως δ' ἂν (οἶμαι) καὶ πᾶσι τύχαι.

Μή. Ζῶ, μὴ λάθοι σε, τῶνδ' ἄς αἴτιος κακῶν.

Cre.

Me.

Cre.

Me.

Cre.

Me.

Cre.

Me.

Cre.

Me.

*At tu quid in me perpetrasti iniquius?
 Natam elocasti cui tibi lubitum est viro:
 At ego maritum prosequor odio meum.
 Nec temere, opinor, ista gessisti: neque
 Rebus secundis invideo: quin nuptias
 Facite, beati vivite: latebras fugæ
 Permite tantum hic: læsa licet, injurias
 Mussabo: discam cedere melioribus.*

Cre. *Speciosa sunt hæc, blandaque auribus, tamen
 Versor repostum ne coquas animo malum.
 Atque adeò tanto credo quàm pridem minus.
 Præcipitis iræ mulierem, aut etiam virum
 Vites facilius, quàm modestum atque tacitum.
 Desine moræ di fando causas necere:
 Abi: statutum est ita: nec ars ulla faciet
 Isthic ut habites me perosa hostiliter.*

Me. *Per genua quaeso, perque desponsam recens.*

Cre. *Ab, verba perdis: neutiquam persuaseris.*

Me. *Et me repelles, haud reveritus supplicem?*

Cre. *Equidem familiæ non meæ te præfero.*

Me. *O patria, subiit nunc recordatio tui!*

Cre. *Quâ nil secundum liberos mihi carius.*

Me. *O amor, hominibus pestis exitiabilis!*

Cre. *Perinde, opinor, res uti sese dabit.*

Me. *Quis auctor horum, tu memento Juppiter.*

Ab:

- Κρ. Ἐρπ' ὦ ματαία, καὶ μ' ἀπάλλαξον πόνων.
- Μή. Πονέμεν ἡμεῖς, κοῦ πόνων κεχρήμεθα.
- Κρ. Τάχ' ἔξωπαδιῶν χερὸς ὠδήσῃ εἴα.
- Μή. Μὴ δῆτα τῆτόγ'· ἀλλὰ σ' αἰτῶμαι, Κρέον.
- Κρ. Ὅχλον παρέξεις, ὥς ἔοικας, ὦ γύναι.
- Μή. Φάξέμεθ, εἰ τῆθ' ἰκέτευσά σου τυχεῖν.
- Κρ. Τί δ' οὐὶ βιάζῃ, καὶ ἀπαλλάσῃ χθονός;
- Μή. Μίαν με μέναι τιώδ' ἔασον ἡμέραν,
 Καὶ ξυμπεᾶναι φροντίδ', ἣ φάξέμεθα.
 Παισὶν τ' ἀφορμῶ τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατὴρ
 Οὐδὲν περ τιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
 Οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ
 Πέφυκας. εἰκὸς δ' ὅτιν' ἄνοιάν σ' ἔχεν.
 Τοῦμοῦ γὰρ εἰ μοι φροντίς, εἰ φάξέμεθα·
 Κείνους ὅ κλαίω συμφορᾷ κεχρημένους.
- Κρ. Ἦκιστα τοῦμόν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν.
 Αἰδούμενος δέ, πολλὰ δὴ διέφθορα.
 Καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἔξαμαρτάνων, γυναι,
 Ὅμως ὅ τεύξῃ τῆδε. περὶ ννέπω δέ σοι,
 Εἴ σ' ἢ ὅτις λαμπὰς ὄφεται θεῶ,
 Καὶ παῖδας ἐντὺς τῆςδε τερμόνων χθονός,
 Θανῇ· λέλεκται μῦθος, εἰ ψευδὴς ὅδε.
 Νῦν δ' εἰ μὲν δειῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν.
 Οὐ γὰρ τι δρώσεις δεινὸν ὧν φόβος μ' ἔχει.

Cre. *Abscede, inepta, meque curis libera.*

Me. *Curæ premunt me, nec egeo curis novis.*

Cre. *Hinc exigere subito servili manu.*

Me. *Noli obsecro, sed id te sine exorem, Creon.*

Cre. *Adhuc molesta, mulier, eris, uti video.*

Me. *Abibo : non hoc ut precibus impetrem ago.*

Cre. *Quorsum igitur urges, nec meo abscedis solo?*

Me. *Unum instruendæ modo fugæ indulge diem :*

Et quando curam hanc genitor abjecit, sine

Me comminisci liberis opem ultimam.

Misere scat horum : nam & tibi sunt liberi.

Parens parentis calamitatibus fave.

Nam nulla cruciat cura me exilii mei,

Sed liberorum miseriæ me macerant.

Cre. *Haud impotenti mente sum & tyrannicâ :*

Quin sæpe damno mihi meus pudor fuit.

Et nunc apertè, mulier, erratum meum

Prævideo : verum vince, quod vis accipe.

Præmoneo tamen id, si morantem crastinus

Hic te videbit Phæbus, ac natos tuos,

Actum est, peristi : fixa stat sententia.

Nunc, si necesse est, lucis unius moram

Permitto : nam nil interiri patrueris

Horum, timore quæ me habent nunc anxium.

Χορ. Δύσανε γυνάι,

Φῶ, φῶ· μελέα πρὸ σῶν ἀχέων.

Ποῖ ποτε τρέψῃ; τίνα προξενίαν,

ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτήρα κακῶν

Ἐξάρῃσεις;

Ὡς εἰς ἀπορόν σε κλύδωνα θεὸς

Μήδεια, κακῶν ἐπόρῳσε.

Μή. Κακῶς πέπρακται πανταχῇ· τίς ἀντερῆ;

Ἄλλ' οὔτι ταύτη ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πο.

Ἔτ' εἶσ' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,

Καὶ τοῖσι κηιδύσασιν οὐ μικροὶ πόνοι.

Δοκεῖς γὰρ ἂν με τόνδε θωπῶσαι πότ' ἂν,

Εἰ μή τι κερδαίνεσαν ἢ τεχνωμένῳ;

οὐδ' ἂν προσεῖπον, εἰδ' ἂν ἠφάμῳ χερσίν.

Ὅδ' εἰς τὸσῶτον μωρίας ἀφίκετο,

Ὡστ', ἔξῃν σὺν τῷ τᾶμ' ἐλεῖν βελύματα

Γῆς ἐκβαλόντι, τὴν δ' ἀφῆκεν ἡμέραν

Μεῖναι μ', ἐν ἣ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροὺς

Θησω, πατέρα τε, καὶ κόρην, πόσιν τ' ἐμόν.

Πολλὰς δ' ἔχουσα θανάσιμους σὺν τοῖς ὁδῶς,

οὐκ οἶδ' ὁποῖα πρῶτον ἐγχερᾶ, φίλαι·

Πότερην ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν ποιεῖ,

ἢ θηκτὸν ὥσω φάσγανον δι' ἡπάτος,

Σιγῇ δόμους εἰσβάσ' ἵν' ἔκρωται λῆχος.

Cho. *Infelix mulier, misera, malis*
Miseris obnoxia, quo tandem
Te vertes? cujus amicitiam,
Cujus tectum aut terram invenies
Portum malis?

Traxit ineluctabile fatum
In mare te, Medea, malorum.

Me. *Malè cuncta cedunt undecunque, quis neget?*
Sed ne putetis pessimè hâc succedere,
Sponsis adhuc mihi pugna supereft cum novis:
Ingens futurus est labor cum affinibus.
Credis tyranno quîsse me palparier,
Ni subfuisset spes lucri, vel spes doli?
Supplex fuisset? contigissem illi manum?
At ille tantâ præditus vecordiâ est,
Ut quum liceret obviam conatibus,
Si me expulisset, ire, siverit diem
Hunc me manere, tres ego hostes quo meos
Maftabo, patrem, filiam, meum virum.
Sed tanta lethi quum facultas suppetat,
Unde inchoabo, dubia, amica, fluctuo.
Subdamne thalamis nuptialibus faces?
An ferro acuto rupta fodiam pectora,
Ingressa furtim tectum ubi torus sternitur?

E

Sed

Ἄλλ' ἐν τι μοι πρῶσαντες, εἰ ληφθήσομαι
 Δόμους ὑφ'βαίνεσα, καὶ τεχνωμένη,
 Θανῆσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
 Κράτις αὖ τὴν ἄδιδαν, ἥ πεφύκαμην
 Σοφαὶ μάλισα, φαρμάκοις αὐτοὺς κτανεῖν.
 Εἶεν· καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις;
 Τίς γὰρ ἄστυλον, καὶ δόμους ἐχευγύους
 Ξένος ἄρ' αἰσῶν, βύσεται τοῦ μὲν δέμας;
 Οὐκ ἔστι μείνας· ἐν ἔτι σμικρὸν χεῖρον,
 Ἦν μὲν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλῆς θανῆ,
 Δόλω μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον.
 Ἦν δ' ἔξελάνθη συμφορὰ μ' ἀμήχανος,
 Αὐτὴ ξίφος λαβῆσα, καὶ μέλλω θανεῖν,
 Κτενῶ σφε· τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερεῖν.
 Οὐ γὰρ μὰ τὴν Δέσποιναν, ὧς ἐγὼ σέβω
 Μάλισα πάντων, καὶ ξωφρονὲν εἰλόμην
 Ἐκάτῳ, μυχοῖς ναῖσσαν ἐστίας ἐμῆς,
 Καίρων τις αὐτῇ τὸ μὲν ἀλγυνεὶ κέαρ.
 Πικροὺς δ' ἐγὼ σφιν καὶ λυγρὰς θήσω γάμον·
 Πικρὸν δὲ κῆδον, καὶ φυγὰς ἐμας χθονός.
 Ἄλλ' εἴα· φεῖδ' μηδ' ἐν ᾧ ἐπίσασαι,
 Μήδεια, βελόεσα, καὶ τεχνωμένη.
 Εἰπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν ἀψυχίας.
 Ὅρᾳς αἰ πάχαις; ἐ γέλωτα δαῖσ' ὄφλιν

*Sed me moratur una res : si capta sim
 In tecta scandens, per dolum dum rem gero
 Peremta risus exhibebo malevolis.
 At usitatam præstat insistere viam,
 Cujus perita sum, necandi pharmacis.
 Esto, perierint : quod recipiet me oppidum
 Quod erit asylum ? fida quæ fidi hospitii
 Domus patebit, protegetve perfugam ?
 Nusquam est. Manebo paullulum, dum stabiliæ
 Alicunde nobis præsidia sese offerent.
 Dolis adoriar, clamque perfungar nece.
 Si pellat hinc me fors ineluctabilis,
 Mucrone peragam facinus ipsa vel palam.
 Lubens peribo, modo queam illos perdere.
 Ad culmen imus præcipitis audaciæ.
 Regina nobis culta semper unice,
 Hecate triformis, artis adiutrix mea,
 Te juro, nostra quæ colis penetralia,
 Nostro è dolore nemo referet gaudium.
 His luctuosas atque acerbis nuptias,
 Affinitatem funebrem & meam fugam
 Reddam : cæca cunctis utere simul artibus,
 Medea, cuncta convoca consilia : age,
 Aggredere facinus : nunc opus constantiâ
 Animoque forti : quæ foras, vides : cave*

Τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάστοι^Θ γάμοις,
 Γεγῶσαν ἐδλ^ε πατρός, Ἥλις τ' ἄπο·
 Ἐπίσασαι δέ. Πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμ^ε
 Γυαῖκες εἰς μὲν ἔδλ' ἀμνηχανώταται,
 Κακῶν δὲ πάντων τέκλονες σοφώταται.

Χορ. Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν

Χοῦσι παγαί,

Καὶ δίκαια καὶ πάντα πάλιν σρέφεται.

Ἄνδράσι μὲν δόλια βελά· θεῶν
 Δ' ἐκέτι πίσις ἄρηρε.

Τὰν δ' ἐμὰν εὐκλειαν ἔχεν βιοτῶν
 Στρέφουσι φᾶμαι.

Ἐρχεται τιμὰ

Γυαικίῳ γένει.

Οὐκέτι δυσκέλαδι^Θ

Φάμα γυαῖκας ἔξει·

Μῦσαι δὲ παλαιγενέων

Λήξουσιν αἰοιδᾶν,

Τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπισοσύνα·

Οὐ γὰρ ἐν ἀμείερα γνώμα λύρας

Ὡπασε θεσπιν αἰοιδᾶν

Φοῖβ^Θ ἀγήτωρ μελέων. ἐπεὶ ἀν-

τάχης' ἂν ὕμνον

Ἀρσένων γέννα·

Cho. R.

Fl

H

N

A

Ge

No

Tr

Ex

Vat

Mu

At

Nos

Phae

Prog

*Ut ne propines risui nepotibus
 Te Sisyphæis, nuptiisque Iasonis,
 Te patre claro Soleque proavo editam.
 Perita es ipsa, deinde nata fœmina.
 Ignava quibus est mens honesta ad omnia,
 Ad turpe superest facinus omne audacia.*

Cho. *Retro ad fontes sacra feruntur
 Flumina, jus & fas vertuntur:
 Hominum plena dolis consilia:
 Nec pacta fides Diis sat certa est,
 Audiet ex hoc muliebre bene
 Genus: accrescet gloria nobis.
 Non jam deinceps fama sinistra
 Traducet fœmineum sexum.
 Ex hoc mutabit Musa modos
 Vatum priscorum, qui cantu
 Muliebrem celebrant perfidiam.
 At si cœleste melos citharæ
 Nos docuisset carminis auctor
 Phœbus, paria audisset
 Progenies virum.*

Sed

Μακρὸς δ' αἰὼν ἔχῃ
 Πολλὰ μὲν ἀμείψαν
 Ἀνδρῶν τε μαῖραν εἶπεν.
 Σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατείων ἐπλάσασθαι
 Μαινομυρία κερδία, διδύ-
 μως οὐρίσασα πόνῃ·
 Πέτρας. ἐπεὶ δὲ ξένη
 Ναίεις χθονὶ, τὰς ἀνάνδρως
 Κοίτας οὐλέσασα λέκτρον.
 Τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας ἀτιμῶ ἐλαύνῃ,
 Βέβακεν ὅρκων χάρις, ἐδὲ τ' αἰδῶς
 Ἑλλάδι τὰ μεγάλα μίμνει·
 Αἰθρεία δ' ἀνέπληα.
 Σοὶ δ' ἔτε πατρὸς δόμοι,
 Δύσανε, μεθορμίσασθαι
 Μόχθων, ὡς τῶνδε λέκτρον,
 Ἀλλὰ βασίλεια κρείστων δόμοισιν ἐπέσα.
 Ἰάσ. Οὐ νῦν κατέϊλον πρῶτον, ἀλλὰ πολλὰκις,
 Τραχεῖαν ὀργῶν, ὡς ἀμήχανον κακόν.
 Σοὶ γὰρ παρὲν γῆν τιώδε κὺ δόμους ἔχεν,
 Κέρως φέρσῃ κρεισσόνων βελδύματα,
 Λόγων ματαίων ἔνεκ' ἐκπεσῇ χθονός.
 Κάμοι μὲν ἐδὲν περᾶσμα, μὴ παύσῃ ποτὲ
 Λέγῃς Ἰάτων ὡς κάκιστος ἔς' ἀνὴρ.

Sed multa potest longior ætas

Nobis exprobrare, virisque.

At tu patriam deseruisti

Animi vecors, vincta gemellos

Trans scopulos ponti, ac peregrinam

Habitas terram, orbata cubilis

Tædis vidui, ac misera hinc exul

Ejiciere ignominiose.

Periit reverentia jurisju-

randi: nullus superest Graiis

Pudor, in cælum sed revolavit.

Tibi vero nec patria domus est,

Infelix, in quam ceu portum

Perfugas è thalami curis:

Sed regina potentior

Occupat aulam.

af. *Non nunc, sed ante sæpe perspectum est mihi*

Quam sit malum impotens & immedicabile

Ira aspra. Licitum fuerat & terrâ & domo

Hic tibi frui, siquidem tulisses molliter

Potentiorum imperia, quæ nunc exulas,

Ob vana verba, quæ molestiam mihi

Minimè facessunt: perge, uti facis, dicere,

Longè virorum pessimum esse Iasonem.

Ἄ δ' εἰς τυράννης ἔσι σοι λελεγυμένα,
 Πᾶν κέρδι' ἢ γὰρ ζημιεμένη φυγῇ.
 Καὶ γὰρ μὴ αἰεὶ βασιλέων θυμερῶν
 Ὀργὰς ἀφῆρου, καὶ σ' ἐβελόμην μύειν.
 Σὺ δ' ἐκ ἀνίεις μωρίας, λέγεις αἰ
 Κακῶς τυράννης τοιγὰρ ἐκπεσῇ χθονόσιν
 Ὅμως δ' ἐκὰκ τῆς δ' ἐκ ἀπειρηκῶς φίλοις
 Ἦκω, τὸ σὸν γε προσκοπόμεναι, γυνάι.
 Ὡς μή τ' ἀχρήμων σὺ τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
 Μή τ' ἐνδεής τε. Πόλλ' ἐφέλκεται φυγῇ
 Κακὰ ξυὴ αὐτῇ. καὶ γὰρ εἰ σὺ με συγχεῖς,
 Οὐκ ἂν δωαίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποιεῖ.
 Μή. ὦ παῖς κάκιστε, (τῆτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔχω
 Γλώσση μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν)
 Ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς
 Θεοῖς τε, καὶ μοι, παντί τ' ἀνθρώπων γένει
 Οὗτοι δρᾶσθαι τόδ' ἐσὶν, ἐδ' ἀταλμία,
 Φίλους κακῶς δρᾶσαντ' ἐναντίον βλέπειν.
 Ἀλλ' ἢ μεγίστη τῆς ἐν ἀνθρώποις νόσων
 Πασῶν, ἀναιδία. ὧ δ' ἐποίησας μολῶν.
 Ἐγὼ τε γὰρ λέξασα, κεφισθήσομαι
 Ψυχῇ, κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσῃ κλύων.
 Ἐκ τῶν δ' ἐπρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν
 Ἐσώσας, ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων, ὅσοι

*At quæ in tyrannos blaterâsti, si exules
 Ob hæc, recense pro lucro jussam fugam.
 Ego scævientum molliēbam principum
 Animos feroces, ne exulares : tu tamen
 Stulta esse pergis, prodigens convicia,
 Dirisque reges devovens : itaque exulas.
 Nec ista amicos me movent ut deferam.
 Adsum, tuisque commodis, mulier, vaco,
 Ut ne recedas hinc inops cum liberis,
 Egenſue rerum. Multa secum incommoda
 Ferre fuga suevit : sed nec indignè fero,
 Nec velle possum malè tibi, etsi me oderis.
 1e. O pessime undiquaque ! nam imbecillitas
 Conviciari me sinit tantum mea.
 Me adisti, adisti, maximè mortalium
 Exose Diisque mihiq̃ue cunctisque hominibus.
 Non fortitudo est ista, non fiducia,
 Laesos amicos contuēri cominus :
 Sed morbus unus omnium gravissimus
 Additus hominibus, impudentia. Id tamen
 Abs te probè actum est, quod adieris : ego ut levem
 Animum dolore, jurgia in te congerens :
 Et tu vicissim sentias molestiam.
 Et primum (ut à primis initiiſ ordiar)]
 Salutis auctor tibi fui, ut Graii sciunt*

Ταυτὸν σωεισέβησαν Ἀργῶν σκάφῃ,
 Περμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπισάτῳ
 Ζάγλησι, καὶ σπερῆντα θανάσιμον γύλῳ.
 Δράκοντά τ' ὅς παῖς χρυσὸν ἀμφέπαν δέρας
 Σπείρεαις ἔσωζε πολυπλόκοις, αὖ πνῖθ' ὦν,
 Κτεῖνας, ἀνερχοῖ σοὶ φάθ' σωθήειον.
 Αὐτὴ δὲ πατέρα καὶ δόμους προδῆσ' ἐμὲς,
 Τῷ Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἰκόμην
 Σωὶ σοὶ, πρὸ θυμῷ μᾶλλον ἢ σοφότερα.
 Περίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἀλγιστὸν θανάτῳ
 Παίδων ὑπ' αὐτῷ· πάντα τ' ἐξέλον φόβῳ
 Καὶ ταῦτ' ὑφ' ἡμῶν, ὧ κακίς' ἀνδρῶν, π
 Πρῶδωκας ἡμᾶς, καὶ νῦν δ' ἐκλήσω λέχη,
 Παίδων γεγῶτων· εἰ γὰρ ἦθ' ἀπαιεῖ τι,
 Σύγνωνς' ἀν' ἦν σοι, τῷ δ' ἐραθῆναι λέχῳ
 Ὅρκων δὲ φρέδι πίσις· ἐδ' ἔχω μαθεῖν
 Ἥ θεὸς νομίζεις τῆς τότε ἐκ ἀρχεῖν ἔτι,
 Ἥ καὶ νῦν καὶ θάνατος δέσμι ἀνθρώποις τανυῶ,
 Ἐπεὶ σωιοῖτά γ' εἰς ἐμ' ἐκ εὐορκῷ ὦν.
 Φεῦ δεξιὰ χεῖρ, ἥς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνε,
 Καὶ πρὸς γονάτων, ὥς μάτῳ κεχρῶσμαι
 Κακῷ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομαι
 Ἄγ', ὥς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,
 Δοκῶσα μὲν τι πρὸς γε σὲ πρὸς ζῆν καλῶ

Quoscumque tecum vexit Argo Pelias.
Flammam vomentes jussus es tauros jugo
Supponere, & lethale sulcis condere
Semen, draconem sæpe in orbes nexilem,
Circumvolutum vellus auro fulgidum, &
Sopore nunquam fessa victum lumina
Fallere: peremto tibi dedi illo cernere
Vitale lumen: prodito patre & domo,
Applicui Iolcon te sequuta, tibi nimis
Hic obsecundans, ac mihi parum providens.
Peliam peremi, morte quâ nulla gravior,
Manu suorum liberorum: sustuli
Tibi metum omnem: tu tot ob beneficia
Nos prodidisti, prædo perfidissime,
Novas sequutus nuptias, post liberos
De me creatos: orbis etenim si fores,
Veniam dedissem conjugis cupido novæ.
Dein pejeratis Diis fides fluxa: ac satis
Statuere nequeo quos putabas tum Deos
Regnare, credas nunc quoque, an potius novum
Fus esse fasque traditum mortalibus,
Ut qui tibi ipsi es conscius perjurii.
O iacta sæpè dextera, ò sæpè genua
Frustra prehensa tibi manu infidissimâ!
Ut spes fefellit! age, velut amicum alloquar,
Sperantis instar aliquod abs te commodum:

Ὅμως δ' ἐρωτηθεὶς γ' αἰχρίων φανῆ·
 Νῦν ποῖ τρέπωμαι; πότρεα πρὸς πατρός δι
 οὓς σοὶ περδιῶσα, καὶ πάτραν, ἀφικόμην;
 Ἥ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν
 Δέξαιντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα καλέκτανον.
 Ἐχει γ' ἔγω· τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
 Ἐχθερὰ κατέστηχ'· ἔς δέ μ' ἐκ ἐχρῶ κακῶ
 Δραῖν, σοὶ χάειν φέρεσα, πολέμιος ἔχω.
 Τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν Ἑλλωλίδων
 Ἐθνηκας ἀντὶ ἤϊδε· θάυμασθον δέ σε
 Ἐχω πόσιν, καὶ πῖσυν, ἢ τάλαιν' ἐγώ.
 Εἰ φάξομαι δὲ γαῖαν ἐκβεβλημένη,
 Φίλων ἔρημθ, σὺν τέκνοις μόνῃ μόνοις,
 Καλὸν γ' ὄνειδ' τῷ νεωστὶ τυμφίῳ,
 Πτωχὸς ἀλᾶσαι παῖδας, ἢ τ' ἔσωσά σε.
 ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσὸν μὲν, ὃς κίεθ' ἡλθ',
 Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὅπασας σαφῆ,
 Ἀνδρῶν δ', ὅτ'ω χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
 Οὐδεὶς χαρὰ κτλ' ἐμπέφυκε σώματι;
 Κορ. Δεινὴ τις ὕργη καὶ δυσίατ' πέλει,
 Ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔειν.
 Ιάσ. Δεῖ μ', ὥς ἔοικε, μὴ κακὸν φῶμαι λέγειν,
 Ἀλλ' ὥς ε νηὶς κεδνὸν οἶακος ῥόφον,
 Ἀκροῖσι λαίφους κροσπέδοις ὑπεκδραμῶν

Et em
 Quod
 An a
 Quan
 Pelia
 Trahe
 Sic ef
 Quos
 Te pr
 Ergo
 Me re
 Sum
 Si pro
 Deser
 Comita
 Mendi
 Cui del
 Adulte
 Auri d
 Impress
 ho. Gravis
 Amica
 Me, ut
 Verum
 Effuger

Etenim rogando detegam scelus tuum.

Quò nunc revertar? spreta quò me conferam?

An ad penates patrios, ac patriam,

Quam te sequuta prodidi? an potius petam

Pelie misellas filias, quæ me hospitem

Traherent benignè patris ob necem sui?

Sic est, amicos perdidisti domesticos:

Quos non decebat afficere me injuriâ,

Te propter, hostes universos reddidi.

Ergo beatam inter Pelasgidas nurus

Me reddidisti pro his beneficiis: virum

Sum singularem nacta fidumque misera.

Si profuga cogor hoc solo egredier, inops,

Deserta amicis, sola solis liberis

Comitata, pulchrum elogium erit sponso novo

Mendica proles exulans cum conjuge,

Cui debet, aurâ quòd fruitur. O Juppiter,

Adulterini indicia cur certa hominibus

Auri dedisti, sed virum in corpore nota

Impressa nulla est, unde noscantur mali?

Gravis ira res est, & malum insatiabile

Amici amicis conferunt quum jurgia.

Me, ut video, oportet eloquendi esse haud rudem,

Verum gubernatoris instar callidi

Effugere summa linteorum margine

Τὼ σὺν δόμαργον, ὦ γῶμαι, γλωσσαλγίαν.
 Ἐγὼ γ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάειν,
 Κύπειν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρείας
 Σώλειραν εἶναι θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων μόνῳ.
 Σοὶ δ' ἔσι μὲν νῦν λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος
 Λόγος διελθεῖν, ὥς ἔρως σ' ἠνάγκασε
 Πόνων ἀφύκτων τέμνον ἐκσῶσαι δέμας.
 Ἀλλ' ἐκ ἀκρεβῶς σὺτὰ θήσομαι λίαν.
 Ὅπῃ γὰρ ἔν ἀνῆσας, ἢ κακῶς ἔχει.
 Μείζω γε μὲν τοι τῆς ἐμῆς σωτηρείας
 Εἴληφας, ἢ δέδωκας, ὥς ἐγὼ φράσω.
 Πρῶτον μὲν Ἑλλάδα ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
 Γαῖαν καλοικεῖς, καὶ δίκῃ ἐπίσασαι,
 Νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάειν.
 Πάντες δέ σ' ἠᾶθοντ' ἔσαν Ἑλλήνες σοφῶν
 Καὶ δόξαν ἔχες. εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐχάτοις
 Ὅροισιν ὤκεις, ἢ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
 Εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
 Μῆτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλῳ,
 Εἰ μὴ ᾧσισημὸς ἢ τύχη γένοιτό μοι.
 Τόσαυτά μὲν σοι ἦν ἐμῶν πόνων πέρι
 Ἐλεξ'. ἄμιλλαν γὰρ σὺ πρᾶθῃκας λόγων.
 Ἄ δ' εἰς γάμος μοι βασιλικὸς ὠνείδισας,
 Ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σορὸς γεγώς,

Loqu
 Ego,
 Vener
 Duce
 Deber
 Ingen
 Oratio
 Ea qu
 Amor
 Eruer
 Libra
 Profue
 At, ut
 Plus q
 Primu
 Terran
 Nec ju
 Omnes
 Famâq
 Orbis h
 Mihi n
 Orphea
 Splend
 Hac di
 Content
 At qua
 Primun

Loquacitatem, mulier, istam futilem.
Ego, beneficium quando nimium exaggeras,
Venerem salutis autumo auctorem meæ,
Ducemque cursûs, nec Deûm aut hominum alteri
Debere ob illa sentio me gratiam.
Ingenii acumen acre suppetit tibi: at
Orationis arrogans jactantia est,
Ea quum recenseres, quæ coacta feceras
Amore, duris nos ut è laboribus
Eruere posses: illa tamen examine
Librare nolo exactiore: sicubi
Profueris, agnosco libens beneficium.
At, ut docebo te, incolumitate ex mea
Plus quàm dedisti, ad te redundat commodi.
Primum, Pelasgam, patria pro barbara,
Terram colis, ubi lex & æquitas vigent,
Nec jura cedunt gratiæ vel viribus:
Omnesque doctam te esse Grati intelligunt,
Famâque flores: sinibus si in ultimis
Orbis habitares, mentio haud fieret tui.
Mihi nec aurum sit domi aggestum, neque
Orphea canendo suavitas quæ vicerit,
Splendore si non sortis hæc decoret favor.
Hæc dicta nostris sint super laboribus,
Contentionem quando ad hanc me provocas.
At quæ exprobrasti regiis de nuptiis,
Primum reperies hic sapere me, dein virum

Ἐπειτα σάφρων, εἴτα σοὶ μέγας φίλῃ,
 Καὶ παῖσι τοῖς ἐμοῖσιν. ἀλλ' ἔχ' ἥσυχῃ.
 Ἐπεὶ μετέσω δ' εὖρ' Ἰωλκίας χθονός,
 Πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμνηχάνες,
 Τί τ' ἔδ' ἂν εὖρημ' εὖρον εὐτυχέστερον,
 ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως φυγὰς γεγώς;
 Οὐχ, ἢ σὺ κνίζῃ, σὺν μὲν ἐχθροῖνων λέχῃ
 Καινῆς δὲ νύμφης ἡμέρῳ πεπωλημένῃ,
 Οὐδ' εἰς ἀμιλλαν πολύτεκνον σπαδὴν ἔχῃ
 Ἄλλης γ' οἱ γεγώτῃ, ἔδ' ἐ μέμφομαι.
 Ἀλλ' ὥς τὸ γὰρ μέγιστον, οἰκοῖμ' ἡ καλῶς,
 Καὶ μὴ σπανίζοίμεθα, γιγνώσκων, ὅτι
 Πένητα φάγει πᾶς τις ἐκποδὴν φίλῃ,
 Παῖδάς τε θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν.
 Σπείρας τ' ἀδελφὰς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοι,
 Εἰς ταυτὸ δείλω, καὶ σωαρήσας γένῃ,
 Εὐδαιμονοίλω. σοὶ τε γ' παίδων τί δέῃ,
 Ἐμοὶ τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις,
 Τὰ ζῶντ' ὑπῆσαι· μὲν βεβέλωμαι κακῶς;
 Οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἰ σε μὴ κνίζοι λέχῃ.
 Ἀλλ' εἰς τοσούτον ἤκεθ', ὥς ὀρθομύνης
 Εὐνῆς, γυναικὲς πάντ' ἔχεν νομίζετε.
 Ἦν δ' αὖ γένηται θυμφορὰ τις εἰς λέχῃ,
 Τὰ λῶσα καὶ κάλλισα, πολεμιάτατα

Et te
 Fidele
 Ut me
 Cumul
 Quid
 Quam
 Non (q
 Sponjae
 Nec nu
 Sat lib
 Sed, q
 Aequum
 Quippe
 Cunctos
 Pro dig
 Ex teq
 Quos si
 Meamq
 Felix u
 Haud e
 Consulen
 Nam co
 Modò ne
 At eò
 Si conju
 Tum cu
 Sin hac
 Qua car

*Et temperantem, & tibi meisque liberis
Fidelem amicum: sed quiesce tu interim.
Ut me Corinthon ex Iolco contuli,
Cumulo malorum inexplicabili obrutus,
Quid comminisci commodum potui magis,
Quàm si puellam regiam exul ducerem?
Non (quod tibi ægrè est) quòd torum odissem tuum,
Sponseque amore saucius forem novæ,
Nec numero ut ulli liberum contenderem:
Sat liberorum est: de sobole nil conqueror:
Sed, quod putandum plurimi est, ut splendide
Ævum exigamus, neve penuria premat;
Quippe indigentes qui fugere procul sciam
Cunctos amicos: utque familiæ meæ
Pro dignitate liberos educerem,
Ex teque natis gignerem fratres, pares
Quos simul honorum per gradus producerem;
Meamque postquam constabiliissem domum,
Felix ut essem: liberis sanè tibi
Haud est opus aliis: miki vero utile est
Consulere natis per futura pignora.
Num cogitasse videor absurdè? torus
Modò ne angat animum, haud istud ipsa dixeris.
At eò mulierum crevit impotentia,
Si conjugalìs salva sit fides tori,
Tum cuncta recte creditis succedere:
Sin hæc sinistrè parte quidquam evenerit,
Quæ cara fuerant, sunt statim inimicissima.*

- Τίθεσθε· χρῆν γὰρ ἄλλοθεν ποθεν βεβήκας
 Παῖδας τεκνεῖσθαι, θῆλυ δ' ἐκ εἶναι γένος
 Οὕτω δ' ἂν ἐκ ἦν ἐδὲν ἀνθρώποις κακόν.
- Χορ. Ἰάσον, εἴ μὴ τέσθ' ἐκόσμησας λόγους·
 Ὅμως δ' ἔμοιγε, καὶ πῶς γινώμην λέγει,
 Δοκεῖς περὶ δὲ σὺν ἄλοχον εἰ δίκαια δρᾷ.
- Μή. Ἡ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν.
 Ἐμοὶ γὰρ ὅσις ἀδίκῃ ὦν σοφὸς λέγειν
 Πέφυκε, πλείων ζημίαν ὀφλισκάνει.
 Γλώσῃ γὰρ σὺ χῶν τὰ δίκ' εἴς περ ἐλθὼν,
 Τολμᾷ πανεργεῖν· ἔστι δ' ἐκ ἄγαν σοφός.
 Ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ' ἀρχήμων γένη,
 Λέγειν τε δεινός· ἐν γὰρ ἔν κτενεῖς σ' ἔπειτα
 Χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακός, πείσαντά μιν
 Γαμῆν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλον.
- Ἰάσ. Καλῶς γ' ἂν ἔν μοι τῷδ' ὑπηρετεῖς λόγῳ.
 Εἴ σοι γάμον κατέπον, ἢ τις ἐδὲ νῦν
 Τολμᾷς μεθῆναι καρδίας μέγαν χόλον.
- Μή. Οὐ τῷτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχῃ.
 Πρὸς γῆρας ἐκ ἔυδοξον ἐξέβαινέ σοι.
- Ἰάσ. Εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς ἕνεκα
 Γῆμαί με λέκτρον βασιλέως, ἀ νῦν ἔχω.
 Ἄλλ', ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλω
 Σε, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους

At quàm fuisset procreâsse liberos

Aliunde melius, nec fuisse fœminas?

Exemta quantis vita foret hominum malis?

ho. *Hæc pulchrè, Iason, perpolita oratio est.*

At mihi videre (invita quamvis, proloquar)

Egisse iniquè, conjugem quum proderes.

le. *Quam nostra vulgò diffidet sententia!*

Orationis qui probus erit artifex,

Factisque iniquis, hunc reor gravissimâ

Pœnâ esse dignum: nam quæ iniqua comere

Se gloriatur lingua, non maleficio

Ullo abstinebit, ac vacua sapientiæ est.

Igitur omitte splendidis coloribus

Fucare verum, S eloquendi viribus:

Verbo quidem uno te subitò confecero.

Siquidem fuisses vir bonus, te oportuit

Non hæc amicis clam peregisse, at prius

Me persuasâ nuptias facere novas.

al. *Quin paruißes mihi suadenti probè,*

Siquidem indicâßem nuptias, quæ nec modò

Tumidi minuere pectoris bilem potes.

le. *Non hæc movebat caussa te, sed barbaras*

Tædæ senectam adusque fore putaveras

Parum decoras. Ias. Tibi velim id persuadeas,

Non me sequutum regiis his nuptiis

Cupidinem uxoris: sed (uti dixi prius)

Tuæ salutis consulebam, ac liberis

Mæis, uti de stirpe fratres regia

Φῶμαι τυράννης παῖδας, ἔρυμα δώμασι·

Μή. Μή μοι γένοιτο λυπρὸς δῖ δαίμων βίη,
Μήδ' ὀλεσθ', ὅς τις τλὴ ἐμὴ κνίζοι φρένα·

Ιάσ. Οἷα' ὥς μετὰ ξη, καὶ σωπότερα φανῇ;
Τὰ χρυσὰ μή σοι λυπρὰ φανέσθω πότῃ·
Μήδ' αὖτυχῆσα, δυστυχῆς εἶναι δόκει.

Μή. Ὑβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἐς' ἀποστροφή·
Ἐγὼ δ' ἔρημθ' τλῶδε φάξῃμαι χθόνα·

Ιάσ. Αὐτὴ τὰδ' εἶλε· μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.

Μή. Τί δρῶσα; μὴ γαμήσα, καὶ περδεύσά σε

Ιάσ. Ἀεὶς τυράννοις ἀνοσίεσ ἀρωμύνη.

Μή. Καὶ σοῖς ἀρχία γ' ἔσα τυγχάνω δόμοις·

Ιάσ. Ὡς ἔκκεινέμα ἤρ' δέ σοι τὰ πλείονα.
Ἄλλ' εἴ τι βέλει παισὶν, ἢ σαυτῇ φυγῇ,
Περσὼφέλημα χρημάτων ἐμὴ λαβεῖν,
Λέγ'· ὥς ἔτοιμθ' ἀφθόνῳ δῖναι χρεὶ,
Ξένοις τε πέμπειν σύμβολ', οἱ δ' ἐχέουσιν σ' ὀ
Καὶ ταῦτα μὴ θέλῃσα μωρενέας, γνώαι·
Λήξασα δ' ὀργῆς, κερδανέας ἀμείνονα.

Μή. Οὐτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρυσαίμεθ' ἄν,
Οὐτ' ἂν τι δεξαίμεθα, μήδ' ἡμῖν δίδω·
Κακὸν γὰρ ἀνδρείς δῶρ' ὄνησιν ἐκ ἔχει.

Ιάσ. Ἄλλ' ἐν ἐγὼ μὲν δαίμονας ματύρομαι,
Ὡς πάνθ' ὑπεργαῖν σοὶ τε καὶ τέλνοις θέλω

Dom
Me. Ne
Ope
af. Hec
Prec
Nec
Me. Illude
Deser
af. Tibi
Me. Quina
af. Diris
Me. Et ex
af. Quot
At si
Natis
Profer
Donar
Dare,
Hec si
Iram
le. Tuis ne
Acciper
Nam
At ego
Natis p

Domui futuros praesidia progignerem.

Me. *Ne mihi dolori juncta sit felicitas,*

Opesque, quæ cor triste curis ulcerent.

as. *Hæc vota vertes, tibi que melius consules*

Precando, ne quod utile est, triste id putes :

Nec quum secundæ res erunt te esse miseram.

Me. *Illud : perjugium tibi inventum est : ego*

Deserta cogar his profugere finibus.

as. *Tibi auctor ipsa es, ne alteri id des crimini.*

Me. *Quinam ? novis quod prodidi te nuptiis ?*

as. *Diris tyrannos execrandis dovovens.*

Me. *Et execratur vestra me invicem domus.*

as. *Quot his supersunt plura, quæ haud redarguo ?*

At si qua poscis praesidia tuæ fugæ,

Natisve, nostris ex opibus accipere, age

Profer parato liberali dextera

Donare, nostros tesseras ad hospites

Dare, ut exulantem recipiant humaniter.

Hæc si recuses, mulier, haud recte sapis.

Iræ remitte : consules tibi melius.

le. *Tuis nec uti volumus hospitibus, neque*

Accipere quicquam, nec dederis aliquid mihi :

Nam quæ mali dant dona, prosunt nemini.

as. *At ego Deorum sancta testor numina,*

Natis paratum cuncta me dare tibi que :

Σοὶ δ' ἐκ ἀρέσκει τὰ γὰθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ
Φίλος ἀπαθῇ· τοιγὰρ ἀλγυιῇ πλέον.

Μή. Χώρει· πόθῳ γδ τῆς νεοδημήτε κόρης
Αἰρή, χερνίζων δωμάτων ἐξώπιον.
Νύμφῳ· ἴσως γδ, σὺ δ' εἰρήσειαι,
Γαμεῖς τοῖσ' αὖτον, ὥς ἐσ' ἀρνῆσθαι, γάμον.

Χορ. Ἐρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν
Ἐλθόντες, ἐκ ὠδοξίαν,
Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν
Ἀνδράσιν· εἰ δ' ἄλλος ἔλθοι
Κύπεις, ἐκ ἄλλα θεὸς
Εὐχαιεῖς ἔτω.
Μή ποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοῖ
Χρυσέων τόξων ἐφείης
Ἰμέρω χεῖσας, ἀφυκτον οἷσόν.
Στέργοι δέ με σωφροσυνία,
Δώρημα κάλλισον θεῶν.
Μηδ' ἐποτ' ἀμφιλόγους ὀρ-
γὰς, ἀκόρεσά τε νείκη
Θυμὸν ἐκπλήξας· ἐτέ-
ροισ ἐπὶ λέκτεσσι
Περσβάλομι· ὦ δεινὰ Κύπεις,
Ἀπολλέμενος δυνὰς σεβίζ-
σ', ὕψιφρων κρῖναι λέχη γυναικῶν.

Sed
Fug
Me. I, s
Ab
Faci
Nos
Cho. Si j
Hum
Virtu
Fam
Graa
Nem
Regi
Ex a
In m
Amor
Mē g
Munus
Infren
Rixosa
Mente
Ulla d
O san
Amis
Parata
Ledi j

*Sed tu recusas optima, & ferociâ
Fugas amicos, ac malo id quidem tuo.*

Me. *I, sponsam amatam vise: nimum demoror
Ab ejus oculis te procul: agite, nuptiis
Facite: faventes forte si respexerint
Nos Dii, pigebit apparâsse nuptiis.*

Cho. *Si justo amores acrius
Humana corda vulnerent,
Virtus faceffit, deperit
Famæ decus; sed si Cypris
Gradu modesto venerit,
Nemo Deorum est gratior.
Regina Cypris, aureo
Ex arcu inevitabilem
In me sagittam haud torseris,
Amoris unctam nectare.
Mê grata temperantia,
Munus Deûm pulcherrimum:
Infrenis iracundia, .
Rixosaque æmulatio,
Mentem mihi ne saucient
Ulla dolentem pellice.
O sancta Cypris, quæ toros
Amis carentes litibus,
Parata promtè expendere
Lesti jugalis crimina.*

- ὦ πατεῖς ὦ δῶμά τ' ἐμὸν,
 Μὴ δῆτ' ἀπολις γενοίμαν,
 Τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα
 Δυσπέρατον αἰῶ-
 ν' οἰκτεράτων ἀχέων.
 Θανάτῳ θανάτῳ πάρ' ὅ διαμείλῃ,
 Ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσασα. Μόχθων
 Δ' ἐκ ἄλλ' ὕπερθεν,
 ὦ γὰρ πατρίας σέρεσθαι.
 Εἰδομένη, ἐκ ἐξ ἐτέρων
 Μύθων ἔχουμένη φρέσασθαι.
 Σὲ γὰρ ἐ πόλις, ἐ φίλων τις
 ὦ κτεῖρε, παθεῖσα
 Λεινότατον παθῆω.
 Ἀχάεις' ὅλοιθ', ὅτῳ παρέσαι
 Μὴ φίλος τηρᾶν, καθαρεῖν ἀνοίξαν-
 τι κληίδα φρενῶν.
 Κάμοι φίλ' ἔ' ποτ' ἔσαι.
 Αἰ. Μήδεα, χαῖρε· τῷδε γὰρ προοίμιον
 Κάλλιον ἔδεις· οἶδε προσφωνεῖν φίλοις.
 Μή. ὦ χαῖρε, καὶ σὺ, παῖ σοφῆ Πανδρίον',
 Αἰγεῦ. πύθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρεφά πέδιλον.
 Αἰ. Φοῖβε παλαιὰν ἐκλιπῶν χρησθήειον.
 Μή. Τί δ' ὁμυρᾶλον γῆς δεσπώωδον ἐσάλης;

pat
 Nunq
 Evun
 Confed
 O fata
 Ex bo
 Inter
 Molesti
 Pelli so
 Nec id
 Alsteriu
 Miserat
 Quisqua
 Pressam
 Miserab
 Qui, qui
 Officio a
 Sincera
 Mibi qui
 Medea fa
 Nemo hab
 Salve prop
 Aegem, un
 Phæbi vet
 Cut umbil

*O patria, o ædes meæ,
 Nunquam exul, & consilii inops
 Ævum moleste transigam,
 Consecta miseris luctibus.
 O fata, fata, tollite
 Ex hoc prius me lumine?
 Inter molesta cuncta nil
 Molestius cognovimus,
 Pelli solo quàm patrio.
 Nec id relatu didicimus
 Alterius: haud te civitas
 Miseratur, aut æqualium
 Quisquam gravissimis malis
 Pressam. Male pereat miser,
 Miserabilisque nemini,
 Qui, quum licet, nullo colit
 Officio amicos, nec aperit
 Sincera claustra pectoris.
 Mibi quidem amicus nunquam erit.
 Medea salve, hoc pulchrius proæmium
 Nemo habet, amicos quò salutarit suos.
 Salve propago providi Pandionis
 Ægeu, unde in istud contulisti te solum?
 Phœbi vetustum deferens oraculum.
 Cur umbilicum faticanum adisti soli?*

- Αἰ. Παίδων ἐρδωνῶν σπέρμ', ὅπως γένοιτό μοι.
 Μή. Πρὸς θεῶν, ἅπαις γδ' δεῦρ' αἰεὶ τείνεις βίον ;
 Αἰ. Ἀπαιδες ἐσμὸν, δαίμονός τινός, τύχη.
 Μή. Δάμαρτ' ἔσσης, ἢ λέχες ἀπειρος ὢν ;
 Αἰ. Οὐκ ἐσμὲν δυνῆς ἄζυγες γαμηλίε.
 Μή. Τί δῆτα φοῖβ' εἰπέ σοι παίδων πέρι ;
 Αἰ. Σοφώτερ', ἢ κατ' ἀνδρα συμβαλεῖν, ἔπη.
 Μή. Θέμις δ' ἂν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεῶ ;
 Αἰ. Μάλις', ἐπεὶ τοι καὶ σοφῆς δαῖται φρενός.
 Μή. Τί δῆτ' ἔχρησε, λέξόν, εἰ θέμις κλύειν.
 Αἰ. Ἀσκέ με τὸν πρῶτον μὴ λῦσαι πόδια.
 Μή. Πρὶν ἀντί θράσσης, ἢ τίν' ἐξίκη χθόνα ;
 Αἰ. Πρὶν ἂν πατρώαν αὔθις ἐσίαν μόλω.
 Μή. Σὺ δ' ὡς τί χρῆζον, τλώδε ναυσολαῖς χθόνα.
 Αἰ. Πιτθῶς τίς ἐστι γῆς ἀναξ Τροίλινας.
 Μή. Παῖς, ὡς λέγῃσι, Πέλοπ' ὠσεβέσατο.
 Αἰ. Τέτρω θεῶ μάνταμα κοινῶσαι θέλω.
 Μή. Σοφός γδ' ἀνὴρ, καὶ τέλῃων τὰ τοιάδε.
 Αἰ. Καμοὶ δὲ πάντων φίλτατ' Ὀρουζένων.
 Μή. Ἄλλ' ἀτυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.
 Αἰ. Τί γδ' σὸν ὄμμα χρώς τε σωτέτηχ' ὅδε ;
 Μή. Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστι μοι πάντων πέσις.
 Αἰ. Τί φῆς ; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυαδυμίας.
 Μή. Ἀδικῶ μ' Ἰάσων, ἔδεν ἐξ ἐμῆ παθῶν.

Ag. Pr
 Me. Et
 Ag. Or
 Me. Cal
 Ag. Ha
 Me. Qui
 Ag. Car
 Me. Res
 Ag. Fas
 Me. Qui
 Ag. Utr
 Me. Nem
 Ag. Prim
 Me. Tu
 Ag. Pitt
 Me. Pelop
 Ag. Com
 Me. San
 Ag. Mibi
 Me. Sit
 Ag. Cur
 Me. Ageo
 Ag. Quid
 Me. Imme

Æg. *Prolis cupido consulere adegit Deum.*

Me. *Et sobolis orbus, per Deos, ævum exigit?*

Æg. *Orbus, voluntas quando sic tulit Deum.*

Me. *Cælesbne, vinctus an jugali copulâ?*

Æg. *Haud nuptialis fuimus expertes tori.*

Me. *Quid tandem Apollo rettulit de liberis?*

Æg. *Carmen facultatem supra humani ingent.*

Me. *Responsa nobis nôsse num fas est Dei?*

Æg. *Fas est: perita namque mentis indiget.*

Me. *Quid ergo dixit? scire si fas est, refer.*

Æg. *Utri eminentem solvere vetuit pedem.*

Me. *Nempe antequam facias quid, aut quem adeas
locum?*

00va. Æg. *Prius paternam quàm adiero rursus domum.*

Me. *Tu cujus ergo ad hancce tellurem venis?*

0. Æg. *Pittheus tyrannus quispiam est Trærenius.*

Me. *Pelopis (ut aiunt) filius sanctissimus.*

Æg. *Communicare oraculum cum illo volo.*

Me. *Sanè peritus talium & gnarus vir est.*

Æg. *Mihique amicos inter acceptissimus.*

Me. *Sit auspicatum quicquid animo destinās.*

Æg. *Cur corpus oculusque ita tuus contabuit?*

ias. Me. *Ægeu, maritus pessimus hominum est meus.*

Æg. *Quid ais? aperte profer ægritudinem.*

Me. *Immeritam Iason afficit me injuriâ.*

Αἰ. Τί χρῆμα δρᾶσας; φράζε μοι σαφέστερον.

Μή. Γνωαῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότην δόμων ἔχει.

Αἰ. Ὡς περ τετόλμηκ' ἔργον αἰχρῖστον τόδε;

Μή. Σάφ' ἰδ'. ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ περὶ τῆ φίλοι.

Αἰ. Πότερον ἐραθεῖς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχῃ;

Μή. Μέγαν γ' ἔρωτα· πισὸς ἐκ ἔφου φίλοις.

Αἰ. Ἰτω νυν, εἴπερ ὡς λέγεις ἐσὶν κακός.

Μή. Ἀνδρῶν τυράννων κῆδ' ἠράδῃ λαβεῖν.

Αἰ. Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέρανέ μοι λόγον.

Μή. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κοεινθίας.

Αἰ. Συγγνωσά μιν γὰρ ἦν, σὲ λυπεῖσθαι, γυναι.

Μή. Ὀλωλα· καὶ πρὸς γ' ἐξελαύνομαι χθονός.

Αἰ. Πρὸς τῆ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.

Μή. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδια τῆσδ' ἐξω χθονός.

Αἰ. Ἐὰ δ' Ἰάσων; ἐδὲ ταῦτ' ἐπῆνεσα.

Μή. Λόγῳ μὲν ἔχῃ, καρτερῆν δὲ βέλεθ'.

Ἄλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδῃ,

Γονάτων τε τῆσδ' ὧν, ἱκεσία δὴ γίγνομαι,

Οἴκῃερον, οἴκτειρόν με τλὴ δυσδαίμονα,

Καὶ μὴ μ' ἔρημον ἐκπεσῆσαν εἰσίδης·

Δέξαι δὲ χάρα καὶ δόμοις ἐφέσιον.

Οὕτως ἔρω σοὶ πρὸς θεῶν τελεσφόρῃ

Γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὅλβιθ' δάνοις.

Εὐρημα δ' ἐκ οἴατ', οἷον ἄρρηκας τόδε·

Eg. Qu

Me. Ha

Eg. Ne

Me. Sic

Eg. An

Me. Ing

Eg. Val

Me. Aff

Eg. Qui

Me. Is q

Eg. Ven

Me. Ad

Eg. A q

Me. Reg

Eg. Sim

Me. Verb

Sed

Te g

Mis

Nec

Reg

Sic e

Qua

Mor

Qual

Æg. Quinam? profare quicquid est apertius.

Me. Habet supra me conjugem domus heram.

Æg. Nempe ausus istud facinus est fædissimum?

Me. Sic est: priores nunc amicos despicit.

Æg. Amore captus, an torum exosus tuum?

Me. Ingenti amore, nec suis fidus manet.

Æg. Valeat, malitiâ si modò est quâ prædicas.

Me. Affinitatem concupivit regiam.

Æg. Quis conjugem illi dederit, hoc ediffere.

Me. Is qui Corinthi sceptrâ moderatur Creon.

Æg. Veniam meretur, mulier, iste tuus dolor.

Me. Ad hæc Æ exul hoc misera pector solo.

Æg. A quo? recens hoc denuo narras malum.

Me. Regno exulare me Creon isto jubet.

Æg. Sinit hoc Iason? nec equidem hoc facinus probor.

Me. Verbo repugnat, exigî re non vetat.

Sed te per istud oro mentum, per tua

Te genua supplex, supplices tendo manus,

Miserere, miserere mulieris miserrimæ:

Nec orbam amicis exulêmque despice,

Regno domoque contubernalem excipe.

Sic efficacem sortiantur exitum

Quæ a Diis petisti liberis super, ipseque

Moriare felix: comminisci haud alteram,

Qualis reperta est sponte, potuisses viam.

Πάύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονάς.
Σπείρει σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.

Αἰ. Πολλῶν ἔκατ'· τίωδε σοι δεῖναι χάειν,
Γύραι, πρῶθυμός εἰμι· πρῶτα μὲν θεῶν,
Ἐπειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλη γονάς.
Εἰς τῆτο γὰρ δὴ φρεσὶός εἰμι πᾶς ἐγώ.
Οὕτω δ' ἔχοιμι. σὺ μὲν ἐλθέσης χθόνα,
Πειράσομαί σε προξενεῖν δίκαιον ὦν.
Τοσόνγε μὲν τοι σοὶ περσημαίνω, γύναι,
Ἐκ τῆσδε μὲν γῆς ἔσ' ἄγειν βελήσομαι.
Αὐτὴ δ' ἐάνπερ εἰς ἐμὰς ἔλθῃς δόμους,
Μενᾶς ἄσυλόν, καὶ σε μὴ μεθῶ ποτε.
Ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάξαι πόδα.
Ἀναίτιόν, γὰρ καὶ ξένους εἶναι θέλω.

Μή. Ἔσαι τάδ'· ἀλλὰ πῶς εἰ γένοιτό μοι
Τέτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.

Αἰ. Μῶν ἐπέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;

Μή. Πέποιθα· Πελὶς δ' ἐχθρὸς ὄψιμαι δόμον,
Κρέων τε· τέτοις δ', ὀρκίοισι μὲν ζυγεῖς,
Ἀγχοῖν ἐμεθῆς ἂν ἐκ γαίης ἐμέ.
Λόχοις δὲ συμβᾶς, καὶ θεῶν ἐνώμοτόν,
Φίλον γένοι' ἂν, καὶ πικρυκάρμασιν
Οὐκ ἂν, πίδοιο. τὰ μὰ μὲν γὰρ ἀδενῆ.
Τοῖσδ' ὄλεός ἐστι, καὶ δόμον τυραννικός.

Debu
Fund

Eg. Perm

Prim

Quos

Ineffia

Tu si

Recipe

Pram

Te du

Nostri

Nec u

Quin

Me cr

Me. Id fiet

Votis a

Eg. Mihi

Me. Credo

Nec m

Furatu

Verbis

Fies a

Qui m

Infirma

Large

*Dehinc faxo ne sis sterilis, & sobole domum
Fundabo vestram : tale novi pharmacum.*

Eg. Permulta sunt cur facere tibi gratum hic velim.

Primum Deorum, liberum dein gratia

Quos polliceris : muneri namque huic ego

Inefficax sum totus : ita profecto haber.

Tu si Cecropium adveneris solum, hospitem

Recipere nitar, cultor ut justi unice.

Pramoneo tantum id te, mulier, ex hoc solo haud

Te duco : verum sponte si perveneris

Nostras ad ades, tuta mecum manseris.

Nec vim time, te neutiquam dimisero.

*Quin effer ipsa sponte gressum hinc : nam id
velim,*

Me criminandi ne sit hospitibus locus.

Me. Id fiet : at si dederis ita fore hæc, fidem,

Votis abundè satis erit factum meis.

Eg. Mihi ne parum credis ? quid hic est scrupuli ?

Me. Credo : sed odit me domus Pelia & Creon,

Nec me ut revellant hi tuo fines solo,

Juratus ac vinctus sacramento mihi :

Verbis ligatus, testibusque Diis, meus

Fies amicus, nec fidem præconibus

Qui me reposcent, facile habebis : namque ego

Infirma sum : illis regna, vires, oppida

Large supersunt, ac opes tyrannica.

Αἰ. Πολλῷ ἔλεξας ἐν λόγοις προμηδίαν.
 Ἄλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τάδ', ἐκ ἀφίσταμαι,
 Ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐσὶν ἀσφαλέστερα,
 Σκῆψιν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι
 Τὸ σὸν τ' ἄρρηρε μᾶλλον· ἐξηγῷ θεός.

Μή. Ὅμνυ πέδον γῆς, παλίστα δ' Ἥλιον πατέρος
 Τέμῃ, θεῶν τε σωτιθεὶς ἅπαν γένεθ'.

Αἰ. Τί χρῆμα δράσεν ἢ τί μὴ δράσεν; λέγε.

Μή. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἐμ' ἐκβαλεῖν ποτέ·
 Μήτ', ἀλλ' ἢν τις ᾗ ἐμῷ ἐχθρῶν ἄγειν
 Χρήζη, μεθήσεν ζῶν ἐκασίῳ τρόπῳ.

Αἰ. Ὅμνυμι γαῖαν, λάμπρον ἥλις τε φῶς,
 Θεός τε πάντας, ἐμμύειν, ἃ σε κλύω.

Μή. Ἀρκεῖ· τίδ' ὄρκῳ τῷδε μὴ μμύων πάθοις;

Αἰ. Ἄ τοῖσι διωσέεσσι γίγνεται βροτῷ.

Μή. Χαίρων ποδῶν· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
 Καὶ γὰρ πόλιν σὴν ὡς τάχιστα ἀφίξομαι,
 Πράξας δ' αἰ μέλλω, καὶ τυχεῖσ' ὧν βέλομαι.

Χορ. Ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖ' ἀναξ
 Πελάσειε δόμοις,

ὦν τ' ἐπίνοιαν σπείδεις καλέχων,

Πράξειας· ἐπεὶ γενναῖ' ἀνὴρ,

Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.

Μή. ὦ Ζεῦ, δίκη τε Ζίωδες, ἥλις τε φῶς,

Eg. Probè

Ei qu

Adverj

Potero

Præfidi

le. Jura jo

Solem,

g. Quid pr

c. Quod no

Nec si

Educere

g. Tellurem

Deosque

c. Sat est :

g. Quæ peje

c. Avibus

Ego : e

Quæ deff

10. At te pa

Incolume

Quæque

Det tibi,

Mihi vir

O Juppiter

- Eg. Probè eloquuta es, mulier, atque providè :
 Et quando visum est sic tibi, non abnuo.
 Adversus hostes hunc tuos prætere
 Potero colorem : tutiusque istud reor.
 Præsidia muni, verbaque ac Deos præi.
 le. Jura solum terræ, patremque mei patris
 Solem, Deorumque universum adjice genus.
 e. g. Quid præbiturum vel negaturum? refer.
 c. Quod non repelles exulem regno tuo :
 Nec si meorum quispiam velit hostium
 Educere, haud id vivus & volens fines.
 g. Tellurem & alium de jero Solis jubar,
 Deosque cunctos, firma fore quæ postulas.
 is; e. Sat est : quid autem pænæ erit, si pejeres?
 g. Quæ pejerantes pænâ consequi solet.
 c. Avibus secundis perge, cuncta recte habent.
 Ego : e revisam protinus, ubi fecero
 Quæ destinavi, & quæ volebam ubi assequar.
 10. At te pacifer hinc Mercurius
 Incolumem ad tua tecta reducat :
 Quæque agitas animo perficere
 Det tibi, nam generosus
 Mibi vir visus es, Ægeu.
 O Juppiter, Jovisque fas, faxque aurea

Νῦν καλλίνικαι τῷ ἐμῷ ἐχθρῶν, φίλαι,
 Γενησόμεθα, κείς ὁδὸν βεβήκαμεν.
 Νῦν δ' ἐλπίς, ἐχθρὸς τὸς ἐμὸς τίσειν δίκην.
 Οὐτ' ἄρ' ὦ νῆρ, ἢ μάλις' ἐπάμνομεν,
 Λιπὴν πέφαν' τῷ ἐμῷ βελδμάτων.
 Ἐκ τῆς ἀναφόμεθα πρυμνήτῳ κάλῳν,
 Μολόντες ἄστυ, καὶ πόλισμα Παλλάδος.
 Ἦδη δὲ πάντα τὰμά σοι βελδμάτια
 Λέξω· δέχεο δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
 Πέμψας' ἐμῶν τιν' οἰκετῆρ', Ἰάσονα
 Εἰς ὅφιν ἐλθεῖν τῷ ἐμῷ αἰτήσομαι.
 Μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακὸς λέξω λόγους,
 Ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα, καὶ καλῶς ἔχειν
 Γάμους τυράννων, ὅς περ θύς ἡμᾶς ἔχει,
 Καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐργασμένα.
 Παῖδας δὲ μέναι τὸς ἐμὸς αἰτήσομαι,
 Οὐχ ὥς λιπῶσα πολεμίων ἐπὶ χθονὶς
 Ἐχθροῖσι παῖδας τὸς ἐμὸς καθυβείσαι,
 Ἀλλ' ὥς δόλοισι παῖδα βασιλέως κλάνω.
 Πέμψω γὰρ αὐτὸς δῶρ' ἔχοντας ἐν χερσίν,
 Νύμφη φέρντας, τῷδε μὴ φεύγειν χθόνα,
 Λεπτόν τε πέπλον, καὶ πλόκον χρυσήλατον.
 Κἀντὶερ λαβῶσα κόσμον ἀμοιβῇ χροῖ,
 Καλῶς ὑλεῖται, πᾶς δ' ὅς ἂν δίχη κόρης.

Phæbi
 Nunc
 Spes e
 Nam
 Portus
 Postha
 Cursun
 Nunc
 Ac di
 Mitta
 Arceff
 Oratio
 Redd
 Factas,
 Nec pa
 Peram
 Non qu
 Et host
 Sed ut
 Nam d
 Subtile
 Ex au
 Quid
 Peribit

Phœbi, trophæum nunc feram illustrissimum!
 Nunc rectâ ad ipsam tendimus victoriam.
 Spes expetendi de hoste supplicii datur.
 Nam quâ periculi supererat vel plurimam,
 Portus repertus natus est Pandionis
 Posthac rudentem principem ligabimus,
 Cursum tenentes rectâ ad urbem Palladis.
 Nunc cuncta prodam, mente quæ celaveram,
 Ac dicta crede serio, quæ proloquar.
 Mittam è ministris quempiam, qui Iasonem
 Arcessat ad me : post ubi pervenerit,
 Oratione blandiore colloquar :
 Rectè videri nuptiis & ordine
 Factas, quibus me bene merentem prodidit :
 Nec parva secum ferre dicam commoda :
 Petamque natis hic licere vivere :
 Non quòd relinqui liberos velim meos,
 Et hostium hic exponier ludibrio :
 Sed ut puellam regiam perimam dolo.
 Nam dona sponsæ quæ ferant, natis dabo,
 Subtile peplum, cum corona nexili
 Ex auro : ut is hoc munere redimant fugam.
 Quod si recepta dona corpus tetigerint,
 Peribit ipsa, & quisquis admôrit manum :

Τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
 Ἐνταῦθα μύθοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον.
 Ὡμῶξά δ', οἷον ἔργον ἔς' ἐργασέον
 Τέντεῦθ' ἡμῖν· τέκνα γδ κατακτανῶ
 Τάμ'· ἔτις ἐσίν, ὅσις ἐξαιρήσεσθαι
 Δόμον τε πάντα συγχέασ' Ἰάσονθ',
 Ἐξεμι γαίης, φιλήατων παίδων φόνον
 Φόγυσσα, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.
 Οὐ γδ γελαᾶσαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλα
 Ἰτῶ τί μοι ζῆν κέρδ' ; ἔτ' ἐμοὶ πατεῖν
 Οὐτ' οἶκός ἐστιν, ἔτ' ὑπερροπὴ κακῶν.
 Ἡμάρτανον τύθ', ἡνίκ' ἐξελίμπανον
 Δόμους παρφύες, ἀνδρὸς Ἑλλήω λόγους
 Πεδεῖσ', ὃς ἡμῖν σὺν θεῷ τίσει δίκλιν.
 Οὐτ' ἐξ ἐμῶ γδ παῖδας ὀφεταιί ποτε
 Ζῶντας τολοιπὸν, ἔτε τῆς νεοζύγης
 Νύμφης τεκνώσει παῖδ'· ἐπεὶ κακῶς κακῶν
 Θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις,
 Μηδέ ἐς με φαύλῳ κατ' ἐνὶ νομιζέτω,
 Μήδ' ἡσυχαίαν· ἀλλὰ θατέρῃ τρέψα,
 Βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν ὀμφῇ.
 Τῶν γδ τοιούτων εὐκλεέσαίθ' βίθ'.

Χορ. Ἐπέπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
 Σέ τ' ὠφελεῖν θέλεσσα, καὶ νόμοις βροτῶν

Si
 At
 Se
 Qu
 Ma
 Ho
 Pe
 Pro
 Ca
 No
 Ri
 Qu
 Na
 Per
 Pai
 Ho
 Pa
 Vio
 Gig
 Me
 Aut
 Qui
 Nam
 Euv
 Cho. Arc
 Proa
 Mor

Sic imbuentur efficaci pharmaco.

Atque hic loquendi de his mihi statuam modum.

Sed corda mæror obruit, quum cogito

Quantum supersit perpetrandum dehinc scelus.

Mactabo natos, nec manu quisquam meâ

Hos liberabit: post ubi turbavero

Penitus Iasonis domum, vertam solum

Profuga, peremtis liberis carissimis,

Cæde inquinata dexteram nefariâ.

Non est ferendum, fœminæ carissimæ,

Risus ut hosti materia sim: sic eat.

Quid enim relictum est cur juvet dehinc vivere?

Nam nec patria, nec mihi domus, nec miseriæ

Perfugia restant ulla: tunc insanii,

Patrios penates quum reliqui, credula

Homini Pelasgo, qui, favente numine,

Pœnas rependet: nam nec ex me liberos

Vivos videbit dehinc, nec è sponsa nova

Gignet, venenis sed mala peribit malis.

Me nemo posthac insimulet ignaviæ,

Aut imbecillem desidemve censeat:

Quin contra amicis benevolam, hostibus gravem.

Nam quisquis istis præditus erit moribus,

Ævum perenni laude clarum transiget.

Cho. *Arcana nobis quando credis pectoris,*

Prodesse cupio tibi, ac rueri publicum

Mortalium jus fasque: quare suadeo

Ξυλλαμβάνεσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.

Μή. Οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
Τάδ' ὅτι, μὴ πάχεσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.

Χορ. Ἀλλὰ κηλεῖν σὸν σπέρμα τοιμήσεις, γυναι;

Μή. Οὐτῷ γὰρ ἂν μάλισα δὴ χθεῖη πόσις.

Χορ. Σὺ δ' ἂν γένοίό γ' ἀθλιώτατη γυνή.

Μή. Ἴτω· πειρωοὶ πάντες εἰ' ἢ μέσθ' λόγοι.

Ἀλλ' εἴα, χάρε, ἢ κόμιζ' Ἰάσονα·

Εἰς πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πιστα χρώμεθα.

Λέξεις δὲ μηδὲν ἥδ' ἐμοὶ δεδογμένων,

Εἴπερ φρονεῖς δ' δεσπότης, γυνή τ' ἔρως.

Χορ. Ἐρεχθεῖαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,

Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,

Περὶ χάρας, διαρβήτε

Τ' ἄπο, φερβόμβοι

Κλεινώταται σοφίαν,

Αἰεὶ διὰ λαμπροτάτῃ

Βαίνοντες ἀβρῶς αἰθέρι·

Ἐνθά ποθ' ἀγνὰς

Ἐννέα Πικεΐδας

Λέγεις· Μέσας

Ξανθὰν Ἀρμονίαν φυτεύσαι.

Καλλιπὰς τ' ὀπὶ Κηρισῶ ῥαῖς

Ἴαν Κύπριν κληίζουσιν ἀρυ-

Ne t

Me. Hæc

Isthæ

Cho. Ma

Me. Id ne

Cho. Et i

Me. Sic e

Ab i

Operā

Ad c

Addu

Consi

Cho. Cecrop

Et sa

Arva

Aurea

Lucida

Traduo

Ubi ca

Fama

Narrat

Ubi pu

Cephi

Ne tam nefando scelere te contamines.

Me. *Hæc fixa perstant: ac tibi ignosci potest
Isthæc loquenti, quæ pari haud premeris malo.*

Cho. *Mactare sobolem mulier audebis tuam?*

Me. *Id nempe conjux maximè indignè feret.*

Cho. *Et tu miseriis maximis cumulaberis.*

Me. *Sic eat: inanis omnis est oratio,
Ab instituto quæ refrenet: verum age,
Operâ fideli semper utimur tuâ
Ad cuncta teclam quæ fidem desiderant.
Adduc maritum: at ne revela regibus
Consilia nostra, si sapis & es femina.*

Cho. *Cecropidæ quondam felices,
Et sancta Deûm soboles,
Arva invicta ac sacra colentes,
Aurea quos sapientia pascit
Lucida puræ per spatia æthræ
Traducentes molliter ævum:
Ubi castus quondam Pieridas
Fama novem peperisse
Narrat flavam Harmonien:
Ubi pulchrisflui flumina propter
Cephisî Venerem ajunt fessam*

Mollibus

σαμῶν χῶραν καταπνεῦσαι
 Μελείας ἀνέμων
 Ἑδυπνούς αὔρας.
 Αἰεὶ δ' ὀπβαλλομένην
 Χαίταισιν δῶδ' ῥοδέ-
 ον πλόκον ἀνθέων,
 Τᾷ σοφίᾳ παρέδρας
 Πέμπειν ἔρωτας,
 Παντοίας ἀρετᾶς ξυεργές.
 Πῶς ἔν' ἱερῶν ποταμῶν
 Ἦ πόλις, ἢ φίλων
 Πόμπιμόν σε χῶρα
 Τὰν παιδολέττειραν ἔξει,
 Τὰν ἔχ' ὁσίαν; μετ' ἄλλων
 Σκέψαι τεκέων πλαγὰν,
 Σκέψαι φόνον οἶον αἰρή.
 Μὴ (πρὸς γονάτων σε πάντες
 Πάντως ἱκετῶμόν)
 Μὴ τέκνα φονδίσῃς.
 Πῶς δὲ θράσ' ἢ φρενός, ἢ
 Χειρὶ τέκνων σέθεν,
 Καρδίᾳ τε λήψῃ,
 Δεινὰν περσάγῃσα τόλμαν;
 Πῶς δ' ὄμμαϊα περσβαλῇσα

Mollib
 Et blan
 Campos
 Dum n
 Suaveol
 Ambrosi
 In quam
 Misit an
 Ut virtu
 Quinam
 Urbs, &
 Te venien
 Exsecrand
 Quin expe
 Quantum
 Refer ad t
 No, per ge
 Cuncta, ne
 Unde hæc c
 Unde hæc ca
 Nempe infer
 Quinam im

*Mollibus exhalando flabris,
 Et blandum spirantibus auris
 Campos afflâvisse beatos,
 Dum nectit purpuream roseo ac
 Suaveolenti è flore coronam
 Ambrosiæ comæ :*

*In quam, ut referunt, comites sophiæ
 Misit amores, omnigenæ essent
 Ut virtutis opitulatores.*

*Quinam sacrorum fluviorum
 Urbs, & cunctis hospita tellus :
 Te venientem accipiet, sobolis
 Exsecrandâ cæde cruentam ?*

*Quin expende hic inter amicos
 Quantum aggrediare nefas, animum
 Refer ad trîstia funera prolis.*

*Ne, per genua oramus pariter
 Cunctæ, ne progeniem perimas.
 Unde hæc cruda audacia cordi ?
 Unde hæc cæca temeritas ? natis*

*Nempe inferre manum pote propriis ?
 Quinam immunes fletibus oculos*

Τέκνοις, ἄδακρῳ μοῖραν
 Σχήσεις ; φόνον ἐ δωήσῃ,
 Παίδων ἱκετῶν πιτνόντων,
 Τέγξαι χέρε φοίνιον
 Ἐν τλάμονι θυμῷ.

Ιᾶσ. Ἦκω κελδοθείς· κὴ γὰρ ἔσα δυσμυθής,
 Οὐκ ἂν γ' ἁμάρτοις τέδε γ', ἀλλ' ἀκέσθαι
 Τί χρῆμα βέλει καινὸν ἐξ ἐμῆ, γυνίαι.

Μή. Ἰᾶσον, αἰτῆμαί σε πῦρ εἰρημύων
 Συγσνάμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρε
 Εἰκός γ', ἐπεὶ νῶν πολλὰ ὑπεύργασαι φίλῳ
 Ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
 Κάλειδ' ὀρησα' χετλία, τί μαίνομαι,
 Καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βελδύσασιν εὖ,
 Ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιρένοισι καθίσταμαι,
 Πόσει θ', ὃς ἡμῖν διρᾷ τὰ συμφορώτατα,
 Γήμας τύραννον, κὴ κασιγνήτης τέκνοις
 Ἐμοῖς φυτῶν ; ἐκ ἀπαλλαχθήσομαι
 Θυμῆ ; τί πάχω, θεῶν ποιεζόντων καλῶν
 Οὐκ εἰσὶ μὲν μοι παῖδες ; οἶδα δὲ χθόνα
 Φάγοντας ἡμᾶς, κὴ σπανίζοντας φίλων.
 Ταῦτ' ἐννοηθεῖς, ἠδ' ὁμῶς ἀβελίαν
 Πολλῶ ἔχουσα, κὴ μάτῳ θυμεμυθῇ.
 Νῦν ἐν ἐπαινώ· σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,

In nat
 Quum
 Inter o
 Sangu
 as. Adven
 Hic tit
 Ecquid
 le. Iason,
 Ignosce
 Asperi
 Benefic
 Namqu
 Me me
 Infensa
 Hostis
 Quod u
 Dum r
 Fratres
 Frenare
 Dii cun
 Orbos a
 Hac me
 Me ten
 Quin la

In natorum funere habebis?

Quum procumbet soboles supplex

Inter cædem, miseranda animi

Sanguine poteris tingere dextram?

af. *Advenio jussus: quamlibet succenseas,*

Hic tibi deesse nolui: sed expedi

Ecquid requiras modo novæ ex nobis rei.

lc. *Iason, oro, quicquid in te dixerim,*

Ignosce: nostra si quid iracundia

Asperius egit, te remittere id decet

Beneficiorum memoriæ communium.

Namque ipsa mecum sola dum ratiocinor,

Me me reprimi: Misera, cur insanio?

Insensa cur sum recta consulentibus?

Hostis tyrannis sum, viroque qui facit

Quod utilissimum est mihi, sociam tori

Dum rege natam ducit, ac natis meis

Fratres creabit? non furoris impetum

Frenare par est? quid fero, quum præbeant

Dii cuncta abunde? non mihi sunt liberi?

Orbos amicis video nos & exules.

Hæc mente volvens, quanta vis insanie

Me tenuit, iramque immerentem intelligo.

Quin laudo nunc te, providumque judico,

Κῆδος τόδ' ἡμῖν περσλαβών· ἐγὼ δ' ἄφρον
 Ἦι χερῶν μετῆναι τῶνδε τῶν βελούματων,
 Καὶ συμπερσίνειν καὶ παρεσάναι λέχει,
 Νύμφῳ τε κηδεύκσαν ἥδεσθαι σέθεν.

Ἄλλ' ἐσμὲν, οἷον ἐσμέν, ἐκ ἐρῶ κακὸν,
 Γυναικες· ἔκωσι χερῶν σ' ὁμοῖσθαι κακοῖς,
 Οὐδ' ἀντιτίθειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.

Παρίεμεθα, καὶ φαρμὸν κακῶς φρονεῖν
 Τότ'· ἀλλ' ἄμενον νῦν βεβέλωμαι τάδε.

ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε σέγας,
 Εξέλθετ' ἀσπάσαθε καὶ περστέπατε
 Πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθητ' ἅμα
 Τῆς πρέσβης ἔχθρας εἰς φίλους μητεὺς μέλα
 Σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.

Λάβεθε χερὸς δεξιᾶς. οἶμοι κακῶν·

Ὡς ἐννοῶμαι δὴ τι τῶν κεκρυμμένων.

Ἐὰρ, ὦ τέκν', ἔγω καὶ πολλῶν ζῶντες χερόν,

Φίλῳ ὑρέξετ' ὠλένῳ; τάλαν' ἐγὼ,

Ὡς ἀρτίδακρὺς εἰμι, καὶ φόβος πλέα·

Χερόνῳ δὲ νῦν πατέρος ἐξαυρεμένη,

Ὅφιν τερένῳ τιμῇ ἐπλησα δακρύων.

Χορ. Κάμοι κατ' ὅσων χλωρὸν ἁρμύην δάκρυ.

Καὶ μὴ περδαίνῃ μεῖζον, ἢ τὸ νῦν, κακόν.

Ιάσ. Αἰνῶ, γυναι, τάδ'· ἐδ' ἐκείνα μέμφομαι

Qui tam potentem affinitatem adjunxeris.
 Ego stulta certè, consili quæ particeps
 Istius esse, quæ ministra debui
 Adstare lecto conjugis novæ, atque ei
 Gratum quod esset, facere; verum nos sumus
 Non dico pestis quanta, certe fœminæ.
 Sêd te malorum non decet fieri æmulum,
 Et stulta stultis dicta dictis reddere.
 Insaniebam, fateor, ante: cedo nunc:
 Consultius deliberavi. O liberi,
 O liberi, huc accedite, exite huc, domo
 Prodite, complectamini, alloquamini
 Cum matre patrem: pristinum deponite
 Odium in amicos cum parente pristinos.
 Jam fœdus ictum est: ira cessit: dexteram,
 Prehendite. Hei mihi! subit animum mali
 Memoria recti. O liberi, an supersites
 Exporrigetis dexteræ caras diu?
 Hei misera! lacrymis nuper obsita & metu,
 Odium paternum tempus ubi jam leniit,
 Rigare fletu cogor ora denuo.

Cho. Et nosira liquidis ora fletibus madent,

Præsente majus ne quod accidat nefas.

Ias. Hac laudo, mulier: illa nec graviter fero.

Par

- Εἰκὸς γ' ὕργας θῆλυ ποιῆσαι γένθ
 Γάμεις παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει.
 Ἄλλ' εἰς τὸ λῶον σὸν μεθέσσηκεν κέαρ.
 Ἐγνώσ δὲ τιῷ νικῶσαν, ἀλλὰ τὸ χεῖνφ,
 Βεβλῷ. γυναικὺς ἔργα ταῦτα σῶφρονθ.
 Ὑμῖν δὲ, παῖδες, ἐκ ἀφροντίσως πατήρ
 Πολλῷ ἔθηκε σωὴ θεοῖς σῶλῃείαν.
 Οἶμαι γ' ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κοῖνθίας
 Τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι σωὴ κασιγνήτοις ἔτι.
 Ἄλλ' αὐξάνεσθε· τᾶλλα δ' ἐξεργάζεται
 Πατήρ τε, καὶ θεῶν ὅσις ἐστὶν Ὀμφυῆς.
 Ἴσοιμι δ' ὑμᾶς ὠτρεφεῖς ἥβης τέλθ
 Μολόντας, ἐχθρῶν τῆς ἐμῆς ὑπέρτερους.
 Αὐτῇ, τί χλωροῖς δακρύοις τέγξῃς κόρας,
 Στρέψασα λυκλῷ ἔμπαλιν παρηΐδα,
 Κεῖν ἀσμένῃ τόνδ' ἐξ ἐμῶς δέχηι λόγον;
 Μῆ. Οὐδέν, τέκνων τῆς δ' ἐννοεμένη πέει.
 Ιάσ. Θάρσει νῦν· ὧ γ' ἡ δ' ἐγὼ θήσω πέει.
 Μῆ. Δράσω τὰς· ἔτι σοῖς ἀπισήσω λόγοις.
 Γυνὴ δὲ, θῆλυ, καὶ πὶ δακρύοις ἔει.
 Ιάσ. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ὀπσένεις τέκνοις;
 Μῆ. Ἐτικλῶν αὐτές· ξῆν δ' ὅτ' ἐξηύχεν τέκνα,
 Εἰσῆλθέ μ' οἴκθ, εἰ γενήσεται τὰδε.
 Ἄλλ' ὥνπερ ἔνεκ' εἰς ἐμὰς ἦκεις λόγους,

Pr
N
A
A
Fi
Qu
Ne
Ve
Si
Na
Oli
Se
Di
Uti
Vid
Sed
Ma
Nec
Me. Nil
Iaf. Bon
Me. Fiet
Sum
Iaf. Cur
Me. Ea
His,
An
Huc

Par est profectò fœmina uti succenseat

Novas marito contrahenti nuptias.

At janiora consilia tuus animus

Admisit : ipsaque admonente tempore

Fideliorem percipis sententiam :

Quod esse munus fœminæ arbitror probæ.

Nec oscitanter, filii carissimi,

Vestræ salutis inita ratio est à patre,

Siquidem faventes habeat inceptis Deos.

Nam spero terræ vos adhuc Corinthiæ

Olim futuros principes cum fratribus.

Sed crescite modo : cetera expediet pater,

Divûmque quisquis nos benignus aspicit.

Utinam ex ephebis exeuntes vos probè

Videam institutos, superioresque hostibus ?

Sed cur tenellas uda lacrymis genas

Mæres, retrorsum flexa vultus candidos ?

Nec hæc libenter auribus verba imbibis ?

Me. Nil : liberorum memoria animum perculit.

Ias. Bono animo es : istis ego probè prospexero.

Me. Fiet : tibi parebo : verum fœmina

Sum ; Natus autem sexus hic ad lacrymas.

Ias. Cur tantopere verò ingemiscis pignora ?

Me. Ea nempe peperî : quum precarer prosperè

His, me subibat tacita commiseratio,

An certa sint hæc vota. Sed quâ gratiâ

Huc te vocavi, ex parte dictum : cetera

Τὰ μὲν λέλεκται, τῶνδ' ἐγὼ μνησθήσομαι·
 Ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποσέλλειν δοκεῖ,
 Κάμοι τάδ' ὅτι λῶσα, (γινώσκω καλῶς)
 Μήτ' ἐμποδὼν σοι, μήτε κοιρανῶν χθονὺς
 Νείειν. δοκῶ γὰρ δυσμυθὺς εἶναι δόμοις.

Ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίεσθαι φυγῇ·
 Παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσιν σῇ χειρὶ,
 Αἰτῇ Κρέοντα, τλώσει μὴ φεύγειν χθόνα.

Ιάσ. Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι· περᾶσαι δὲ χρή.

Μή. Σὺ δ' ἀλλὰ σὺν κέλῳσον αἰτεῖσθαι πατέρας
 Γωαῖκα, παῖδας τλώσει μὴ φεύγειν χθόνα.

Ιάσ. Μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σὸν ἐγὼ,
 Εἴπερ γυναικῶν ἔστι τῶν ἄλλων μία.

Μή. Συλλήφομαι δὲ τῷδέ σοι καὶ γὰρ πόνος·
 Πέμφω γὰρ αὐτῇ δῶρ, ἃ καλλισδέει)
 Τῶν νυνὶ ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγὼ, πολὺ,
 Λεπτόν τε πέπλον, καὶ σέφεθ' χρυσήλατον,
 Παῖδας φέροντας· ἀλλ' ὅσον τάχ' ἔχρεων
 Κόσμον κομίζειν δεῦρο περσπόλων τινά·
 Εὐδαιμονήσει δ' ἔχ' ἐν, ἀλλὰ μνεῖα,
 Ανδρὲς γ' αἰεὶς σὲ τυχεὸς ὁμάνετ' αἰ,
 Κεκτηνῶν τε κόσμον, ὃν ποθ' Ἥλιος
 Πατὴρ πατέρας δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
 Λάζουθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,

Καὶ

Ego
 Visum
 Id est
 Principi
 Hic co
 Aula,
 Ut edu
 Roga
 Ias. Certu
 Me. At tu
 Hinc
 Ias. Fiet:
 A cat
 Me. Et eg
 Nam
 Nunc i
 Tenue
 Orbem
 Alique
 Felicit
 Sed mi
 Te nat
 Adepta
 Phæbus
 Hæc co

*Ego in memoriam suggeram. Quum regibus
 Visum sit isto me religare è solo,
 Id esse video commodissimum mihi,
 Principibus ut ne sim impedimento & tibi,
 Hic commorando : quippe quum infensa videar
 Aulae, exulatum propero : verum liberi
 Ut educari patriâ possint manu,
 Roga Creontem ne jubeat esse exules.*

Is. Certum experiri, at nescio an persuasero.

*Me. At tu jubeto sponsa genitorem ut roget,
 Hinc exulatum ne releget liberos.*

*Is. Fiet : & opinor impetraturam, nisi
 A cæterarum discrepabit moribus.*

*Me. Et ego laboris hujus adjutrix ero.
 Nam dona mittam, pulchrius quibus nihil
 Nunc inter homines est, sat id scio : peplum
 Tenue ferentes filios, & aureum
 Orbem coronæ. Sed ministrorum illic
 Aliquem necesse est ferre mundum hunc mulie-
 brem.*

*Felicitate non fruetur simplice,
 Sed mille sanè commodis cumulabitur,
 Te nacta thalamo conjugem, virum optimum,
 Adepta cultus quos patris mei pater
 Phæbus ferendos posteris dedit suis.
 Hæc capite manibus dona nuptialia,*

Καὶ τῇ τυραννῷ μακαρία νύμφη δότῃ
Φέροίης· ἔ τοι δῶρα μεμπτὰ δέξεο.

Ιάσ. Τί δ', ὦ ματαία, ἤρ' διέ σὰς κενοῖς χέρας;
Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων,
Δοκεῖς δὲ χρυσῷ; σῶζε, μὴ δίδε τάδε.
Εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγῳ τινὸς
Γωῆ, περθῇσι χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.

Μή. Μή μοι σύ· πείθειν δῶρα καὶ θεὸς, λόγῳ.
Χρυσὸς δὲ κρείων μυνείων λόγων, βροτοῖς.
Κείνης ὁ δαίμων, κῆνα νῦν αὖξαι θεός.
Νέα τυραννεῖ. ἤρ' δ' ἐμῷ παίδων φυγὰς
Ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ'; ἢ χρυσῷ μόνον.
Ἄλλ', ὦ τέκν', ἐσελθόντῃ πλησίον δόμους,
Πατρὸς νέαν γυναικα, δεσπότην τ' ἐμὴν
Ἰκετῶν, ἐξαίτῃσιν μὴ φυγεῖν χθόνα,
Κόσμον διδόντῃς· τῷδε γὰρ μάλιστ' αἰεὶ,
Εἰς χεῖρ' ἐκείνης δῶρα δέξασθαι τάδε.
Ἴδ' ὡς τάχιστα· μηλεὶ δ' ὦν ἐρᾷ τυχεῖν,
Εὐάγγελοι γένοιθε, πρῶξαντες καλῶς.

Χορ. Νῦν ἐλπίδες ἔκτε μοι παίδων ζωᾶς.
Οὐκέτι· εἴχουσι γὰρ εἰς φόνον ἥδη.
Ἀέξειν νύμφα χρυσέων ἀναδέσμων
Δέξεο δύσανθ' ἄταν.
Ἐανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμα

Nati
Non
Iac. Cur
Ullis
Auro
Alicu
Auro
Me. Omit
Orat
Apu
Illam
Illi :
Auro
At v
Nova
Orate
Solut
Hec
Illius
Ite, &
Matr
Cho. Nulla
Vidu
Spons
Mise

Nati, ac beate ferte sponsæ regiae.

Non respuenda capiet utique munera.

Iac. *Cur ipsa tete stulta spoliās his? putas
Ullis egere regiam peplis domum,
Aurove? serva, ne dederis hæc: sat scio,
Alicujus esse si putabit me preti,
Auro maritum sponsa longè præferet.*

Me. *Omitte: flecti muneribus aiunt Deos,
Oratione qualibet potentius
Apud homines aurum est: fovet felicior
Illam aura sortis: cuncta fortunat Deus
Illi: puella regnat, ego fugam haud modò
Auro, sed animâ liberûm redimam lubens.
At vos propinquas, filii, ingressi domos,
Novam parentis conjugem, dominam meam,
Orate, deprecamini ne vertere
Solum necesse sit, offerentes in manum
Hæc dona: multum namque nostra id interest,
Illius isthæc munera accipi manu.
Ite, & peractâ re probè ex sententia,
Matri referte nuntium qualem cupit.*

Cho. *Nulla debinc superest spes pueros
Victuros: ad cædem properant.
Sponsa coronam fulvam accipiet,
Misera accipiet miserum exitium,*

Θήσῃ τὸν αἶδα κόσμον,
 Αὐτὰ ταῖν χεροῖν λαβῆσα.
 Πείσῃ χάεις, ἀμβροσίος τ' αὐγὰ πέπλε,
 Χρυσέοτ' ἄκλον σέφανον περιδέσσει.
 Νερτέρεις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει·
 Τοῖον εἰς ἔρκ' πεσῆται,
 Καὶ μοῖραν θανάτου
 Περσλήψεται δύσανθ'·
 Ἄλ' ἂν δ' ἐκ ὑπεκρῶξεται.
 Σὺ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε,
 Κηδεμῶν τυράννων,
 Παισὶν ἔκλειδ' αἶς
 Ὀλέθριον βιοτὰν περσάγεις,
 Ἀλόχῳ τε σῶ συγγενὲν θάνατον.
 Δύσανε, μοῖρας ὅσον παρὶ χη·
 Μετασένομαι διέ σον ἄλγ'·
 ὦ τάλανα παίδων
 Μᾶτερ' αἶ φονεύσεις
 Τὰ τέκνα, νυμφιδίων ἕνεκεν
 Λεχέων, αἶ σοι περιπλὸν ἀνόμως
 Ἄλλῃ ξυνοικεῖ πόσις στυδύνω.
 Παι. Δέσποινα, ἀφ' ἧν παῖδες οἵδ' εἰ σοι φυγῆς·
 Καὶ δῶρα νύμφη βασιλῆς ἀσμένῃ χερσὶν
 Ἐδέξατ'· εἰρήνη δὲ τὰ κῆδεν τέκνοις.

Flau
 Acc
 Gra
 Aur
 Spon
 Tale
 Miso
 Nec
 Tu
 Spon
 Esse,
 Arce
 Miso
 Puer
 Qua
 Dulo
 Quos
 Nupt
 Ped. Nati
 Regi
 Tran

Flavaque comæ dirum ornatum

Acceptum capiti imponet.

Gratia pepli, & nitor ambrosius

Auro tempora cingere coget.

Sponsa ornabitur orco.

Tales cadet in laqueos,

Misero & fato defungetur:

Nec mortis patet exitus usquam.

Tu vero, ô miser, ô infelix

Sponse! affinis dum vis regum

Esse, calamitatem imprudens

Arcessis natis, ac sponsæ

Miserum exitium. O miseranda parens

Puerorum! tua lugeo fata,

Quæ thalamos geniales propter,

Dulcia prives pignora vitæ,

Quos tibi vir linquens, injustè

Nuptæ thalamo alterius fruitur.

Pæd. Natis remissum est, ô hera, exilium tuis.

Regina munus in manum accepit lubens.

Tranquilla pueris cuncta sunt illinc tuis.

Μή. Ἐα. Π. τί συλχυθεῖς ἔσηκας, ἥνίκ' αὐτοχρῆ
 Τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηΐδα,
 Κῆκ' ἀσμένῃ τόνδ' ἐξ ἐμῆ δέχη λόγον;

Μή. Αἶ, αἶ.

Παι. Τάδ' ἐξωφθαλμοῖς τοῖσιν ἐξηγησέμεν.

Μή. Αἶ αἶ μάλ' αὖθις. Π. μῶν τιν' ἀγγελῶν τύχῃ
 Οὐκ οἶδα, Δόξης δ' ἐσφάλλω διαγγέλλει;

Μή. Ἦγχιλας, οἷ' Ἦγχιλας· ἔ σε μέμφομαι.

Παι. Τί δὴ κἀνηφείς ὄμμα, καὶ διακρυρροείς;

Μή. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ' ταῦτα γὰρ θεοί,
 Καὶ γὰρ κακῶς φρονέουσ' ἐμμηχανισάμεν.

Παι. Θάρσει κελίεις τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.

Μή. Ἄλλως καλᾶξω πρέσβην ἢ τάλαιν' ἐγὰρ.

Παι. Οὗτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων.

Κέρως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφορῆς.

Μή. Δράσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμαίων ἐσω,
 Καὶ παισὶ πόρσω, οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.

ὦ τέκνα, τέκνα, σφῶν μὲν ἔστι δὴ πόλις,

Καὶ δῶμ', ἐν ᾧ λιπόντες ἀθλίαν ἐμέ,

Οἰκήσεται αἰεὶ μητρὸς ἐσπερημυροί.

Ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν ἔμι δὴ φυγὰς,

Πεῖν σφῶν ὄνασθαι, καὶ πιδεῖν δίδαιμονας,

Πεῖν λέκτρα, καὶ γυναιῶνα, καὶ γαμηλίους

Εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀναχέειν.

Me. Hei

Ceda

Meu

Me. Æ,

Pæd. Hæc

Me. Væ a

Mea

Me. Quæ

Pæd. Deje

Me. Huc

Huc

Pæd. Anin

Adhu

Me. Alios

Pæd. Non j

Modi

Me. Id fiet

Pueris

Jam p

Filii,

Orbi p

Me cap

Capiam

Leptos

Sponja

*Me. Hei? P. Quid gemiscis, cuncta quum feliciter
Cedant? quid ora vertis illuc candida?
Meum nec aulis mente latâ nuntium?*

Me. Æ, æ!

Pæd. Hæc cum relatis nuntiis haud congruunt.

*Me. Væ denuò, væ! P. Num fefellit opinio
Mea me, malumque nuntium invitus fero?*

Me. Quæ nuntiata, nuntiata: haud culpo te.

Pæd. Dejecta vultus ergo quid fletu makes?

*Me. Huc multa cogunt, ô senex: namque & Dei
Huc impulere, & stultitia simul mea.*

*Pæd. Animo bono es: per liberos potentia
Adhuc prioris magna superest portio.*

Me. Alios quidem prius misera deducam ego.

*Pæd. Non sola natis segregâris. Calamitas
Modicè ferenda est tibi, genita quum sis homo.*

*Me. Id fiet: at tu protinus in ades abi,
Puerisque solitum præpara diarium.
Jam parta vobis civitas, ô filii,
Filii, domusque, quam colatis me sine,
Orbi parente sempiternum! at exulem
Me capiet alia terra, fructus antequam
Capiam expetitos, quam beatos videro,
Lectos priusquam nuptialesque thalamos,
Sponsasque vobis præparem, ac tollam facem.*

ὦ δυσάλαινα, τῆς ἐμῆς αὐθαλίας.
 Ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην
 Ἄλλως δ' ἐμόχθην, καὶ καλεξάνθην πόνοισι,
 Στερῆάς ἐνεγκῶς ἐν τόκοις ἀλγυδιόνας.
 Ἡ μὲν πόθ' ἢ δούλωθε εἶχον ἐλπίδας
 Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γνησσοσκήσεν τ' ἐμέ,
 Καὶ κἀθανῶσαν χερσὶν δ' περισελεῖν,
 Ζηλωτὸν ἀνδρώποισι. Νῦν δ' ὅλωλε δὴ
 Γλυκεῖα φρονίσι· σφῶν γὰρ ἐς ἐρημωρήν,
 Λυπερὸν διάξω βίον, ἀλγεινὸν τ' ἐμοί.
 Ὑμεῖς δὲ μῆλ' ἐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
 Ὅφεαδ', ἐς ἄλλο χῆμ' ἀποσάντες βίε.
 Φεῦ, φεῦ· τί περσδέρκεαδ' ἐμ' ὄμμασιν τέκνα.
 Τί περσγελάτε τὸν πανύστατον γέλων;
 Αἶ, αἶ· τί δράτω; καρδίᾳ γὰρ οἴχεται.
 Γνωαῖκες ὄμμα φαίδρον ὡς εἶδον τέκνον,
 Οὐκ ἂν διωαίμην. χαίρετω βελδύματά
 Τὰ πρέσεν' ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμέ.
 Τί δαί με πατέρα τῷδε τοῖς τέτων κακοῖς
 Λυπῶσαν, αὐτῷ δις τόσα κτᾶσθαι κακά;
 Οὐ δ' ἦτ' ἔγωγε· χαίρετω βελδύματα.
 Καί τοι τί πάχω; βέλομαι γέλωτ' ὕφλει,
 Ἐχθρὸς μεθεῖσα τὸς ἐμὰς ἀζημίους;
 Τολμηρέον τάδ'. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κἀκῆς,

O ja
 Frustr
 Frustr
 Frustr
 O spes
 Fore v
 Vestra
 Qua p
 Exstin
 Nam
 Et luct
 Vobis pa
 Ad ins
 Eheu!
 Risu re
 Hei mis
 Cor, int
 Nequeo
 Mecum
 Afficio,
 Mihi ips
 Quid con
 Me patia
 audenda

O jam sinistram contumaciam meam!

Frustra educavi, filii, vos, pertuli

Frustra labores, anxio incassum fui,

Frustra dolores passa sum puerperi.

O spes inanes sæpe de vobis meas!

Fore vos senectæ præsidia nostræ, & manu

Vestrâ sepulchro mortuam me contegi:

Quæ prima fermè vota sunt mortalibus.

Exstincta nunc est dulcis expectatio.

Nam mæsta, vobis orba vitam transigam,

Et luctuosa: nec deinceps cernere

Vobis parentem suavibus oculis licet,

Ad institutum transeuntibus novum.

Eheu! quid in me respicitis, ô filii,

Risu renidentes mihi novissimo!

Hei misera! quid agam? mulieres, mihi deficit

Cor, intuendo blanda lumina liberûm.

Nequeo: priora consilia valeant: solum

Mecum relinquent: quid? dolore dum patrem

Afficio, duplo gravius arcessam malum

Mihi ipsa? minimè: consilia valeant: mihi

Quid contigit cur torpeam? ludibrio

Me patiar esse meis inultis hostibus?

Audenda sunt hæc. Sed mea est ignavia

Τὸ καὶ πρῶτον μαλθακὸς λόγος φρενί.
 Χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους. ὅτω ὃ μὴ
 Θέμις παρῆναι τοῖς ἐμοῖσι δύμασιν,
 Αὐτῷ μελήσει. χεῖρα δ' ἔξ διαφθερῶ.
 ὦ Α, ᾧ. Μὴ δῆϊα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃται
 Ἐκσον αὐτὰς, ᾧ τάλαν, ρεῖσαι τέκνων.
 Εκὲ μεθ' ἡμῶν ζῶντες, ὄφρα γένῃσι σε.
 Μὰ τὸς παρ' ἄδῳ νερτέρους ἀλάστορας,
 Οὔτοι πότ' ἔσαι τῶθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγώ.
 Παῖδας παρήσω τὸς ἐμὸς καθυβείσαι.
 Πάντως σφ' ἀνάγκη κἀθανεῖν· ἐπεὶ διέχρηται
 Ἡμεῖς κλινῆμιν, οἵ περ ἐξεφύσαμιν.
 Πάντως πέπρακται ταῦτα, καὶ ἐκφυζέτω.
 Καὶ δὴ πικρατὶ εἴσανθ', ἐν πέπλοισί τε
 Νύμφη τύραννθ' ὀλλυῖται· σάφ' οἶδ' ἐγώ.
 Ἄλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεσάτῳ ὀδόν,
 Καὶ τέσδε πέμψω τλημονεσέραν ἔτι
 Παῖδας προσιπῆν βέλομαι· δότ', ᾧ τέκνον,
 Δότ', ἀσπασαθε, μηλεὶ δεξιὰν χεῖρα.
 ὦ φιλάττη χεῖρ, φίλτατον δέ μοι σόμα,
 Καὶ χημα, καὶ πρῶτον ὄγενες τέκνον,
 Εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐκὲ· τὰ δ' ἐνθάδε,
 Πατὴρ ἀφείλετ'· ᾧ γλυκεῖα προσβολή,
 ὦ μαλθακὸς χρῶς, πνεῦμά θ' ἠδισον τέκνον

*Hoc crimen : animo molliora suggero
 Verba, introite : si quis est cui non licet
 His interesse sacris, ipse viderit.
 Meam profecto dexteram non polluam.
 Ah facinus, anime, ne istud admittas cave :
 Ipsos omitte, misera parce liberis :
 Fugæ levamen exulantes unâ erunt
 Nostræ. Per atræ noctis ultores Deos
 Non sic abibit, ut meorum ego hostium
 Natos relinquam obnoxios libidini.
 Vitare mortem non queunt : quò nos trahit
 Fatum, sequamur ; sortiantur terminum
 Hinc lucis, unde ceperint primordium.
 Peracta sunt hæc : fixa stat sententia :
 Hanc nemo reddet irritam. Jam vertice
 Heret corona : sponsa peplis regia
 Perit involuta, sat scio : ingrediar iter
 Miserrimum jam, miserius etiam meos
 Missura natos per iter. Alloqui libet :
 Date, date matri dexteram, amplectamini
 Nati parentem. O mihi manus carissima, ô
 Carissimum os, ô forma, grataque facies !
 Felicitatem, sed illi, vobis comprecor :
 Nam quicquid hic supererat, abstulit pater.
 O molle corpus, grataque amplexatio,
 Blandumque spirans suavis oris balitus !*

Χωρεῖτε, χωρεῖτ'· ἐκέτ' εἰμὶ προσβλέπων

Οἶατ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.

Καὶ μανθάνω μὲν οἶα τολμήσω κακά·

Θυμὸς δὲ κρείων ὅνδ' ἐμῶν βελδύματων,

Ὅσπερ μεγίστων αἰτίῃ κακῶν βροτοῖς.

Χορ. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπιοτέρων

Μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας

Ἦλθον μείζεις, εἰ χρὴ γενεᾶν

Θῆλω ἐρδναῖν· ἀλλὰ γὰρ ὅττι

Μῶσα καὶ ἡμῖν, ἢ προσομιλεῖ,

Σοφίας ἐνεκεν· πάσαισι μὲν ἔ.

Παῦρον δὲ γένετ' ἐν πολλαῖσιν

Εὖρεσι ἀν' ἴσως,

Κἔν' ἀτόμυσον τὸ γυναικῶν.

Καὶ φημί, βροτῶν οἵτινές εἰσι

Πάμπαν ἀπειρεῖ, μήδ' ἐφύτλυσαν

Παῖδας, προσφέρειν εἰς ὀτυχίαν,

Τῶν γειναμένων.

Οἱ μὲν τ' ἀτεκνοὶ δι' ἀπειροσύναν,

Εἴθ' ἢ οὐ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν

Παῖδες τελέθουσ', ἐχὶ τυχόντες,

Πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.

Οἷσι δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις

Γλυκερὸν βλάστημ', ἐσορῶ μελέτη

Abi
Vos
Vide
Sed
Rati
Cho. Mea
Sum
Subi
Nun
De
Nec
Sun
Cora
Sed
Indu
Illud
His
Quib
Conti
Qua
Sorte
Ignor
Sit g
Vacu
Que

*Abite, abite, contueri non queo
 Vos jam : malorum cedo magnitudini :
 Videoque quantum perpetrabitur nefas.
 Sed pessimorum facinorum genitor furor
 Ratione major me retrorsum distrabit.*

*Cho. Mecum sæpe exactius
 Sum conata experire, ac
 Subtili librare examine,
 Num deceat disquirere fœminas
 De rebus subtilibus anxie.
 Nec nobis Musarum aliena
 Sunt commercia : sunt sapientiæ
 Corda capacia, non tamen omnibus :
 Sed rara inter copia fœminas
 Indulget studiis sapientiæ.
 Illud vero ausim contendere,
 His cum longe altum felicius,
 Quibus ævum penitus transigere
 Contigit orbis sobolis,
 Quàm quibus est numerosa propago
 Sorte data : orbi quòd inexperii
 Ignorent, an dulce an amarum
 Sit genuisse ; anxietatibus
 Vacui innumeris vivant : soboles
 Quis numerosa est, anxia curis*

De-

Κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον·

Πρῶτον μὲν ὅπως θρέψῃσι καλῶς,

Βίον δ' ὁπόθεν λείψῃσι τέκνοις.

Ἔτι δ' ἐκ τέτων, εἴτ' ἐπὶ φλαμέροις,

Εἴτ' ἐπὶ χρυσοῖς μαχθῶσι, τόδε ἔστιν ἄδελφον·

Ἐν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἦδη

Πᾶσιν καλερῶ θνητοῖσι κακόν·

Καὶ δὴ γὰρ ἄλις βίον εὖρον,

Σώματά τ' εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων,

Χρυσοὶ τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσει

Δαίμων, ἔλθ' ἔρξ' ἐς αἶδαν

Θάνατ' ἔπερφ' ὅρων σώματα τέκνων·

Πῶς ἔν λυεὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις

Τῷ δ' ἔτι λυπὸν ἀνιερῶ ἄλῳ

Παίδων ἔνεκεν

Θνητοῖσι Θεὸς ἐπιβάλλειν;

Μή. Φίλοι, πάσαι τοι περσμένεσα τὴν τύχῃ,

Καταδοκῶ τὰ κέθεν, οἳ περβήσεται.

Καὶ τοὶ δέδορκα τόνδε τῷ Ἰάσονι

Στείχοντ' ὑπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον·

Δέκνυσι δ' ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.

Αγ. ὦ δεινὸν ἔργον ἄφρονόμως εἰργασμένη

Μέδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναῖαν

Λιπῆς ἀπύλῳ, μήτ' ὄχρον πεδοσιβῆ.

Deg

Prin

que

Dei

Illud

Mal

Id q

Null

Cate

Et p

Corp

Excu

Tum

Ac

Qui

Hun

Intol

Me. Jam

Fortu

Atqu

Gress

Mali

Nu. O per

Mede

Seu v

Me. Qua

Nu. Regia

Creon

Degunt misera tempora vitæ :
Primum ut honestè educant, vitæ
que necessaria subsidia parent.
Deinde accedit ad alias curas
Illud, sintne futuri (incertum)
Malè compositis moribus, an boni.
Id quoque postremum mortalium
Nulli non grave proloquar : etsi
Cætera vitæ commoda suppetant,
Et pubentes jam perveniat
Corpus ad annos, moribus optimis
Exulto ingento, Dea inutilis
Tum si illa incumbat Mors, dulces
Ac mittat sub tartara liberos :
Qui fuit utile, pignora propter
Hunc adjectum à Diis, mortalibus
Intolerandum luctûs cumulum ?

Me. Jamdudum, amica, opperior exitum rei,
Fortuna quò se vertat illic, præstolans.
Atqui è ministris cerno quendam Iasonis
Gressus ferentem ad nos anbelo spiritu.
Mali videtur fore recentis nuntius.

No. O perpetratrix facinoris nefarii,
Medea ! fuge, fuge, classe seu citâ licet,
Seu vècta curru corripe celere fugam.

Me. Quæ digna caussa cogit ad properam fugam ?

No. Regia puella modò periit, atque genitor
Creon, venenis illiti pariter tuis.

Gra.

Μή. Τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς ;

Αγ. Ὀλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
Κρέων δ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.

Μή. Κάλλιστον εἶπας μῦθον· ἐν δ' ὤρεργέλαις
Τολοιπὸν ἦδην, καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσθῃ.

Αγ. Τί φῆς ; φρονεῖς μὲν ὀρθά, καὶ μαῖνη, γυνῆαι ;
Ἦ τις τυράννων ἐσίαν ἠκισμένη,
Καίρεις κλύεσσα, καὶ φοβῇ τὰ τοιάδε ;

Μή. Ἐχω τί καὶ γὰρ τοῖς γε σοῖς ἐναντίον
Λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχε φίλῳ,
Λέξον δὲ πῶς ὄλοντο· δις τόσον γὰρ ἂν
Τέρψαιας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκράκως.

Αγ. Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπλυχῳ γονῇ
Σωὶ πατεῖ, καὶ παρῆλθε νυμφικὰς δόμους,
Ἦδη μὲν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς
Δμῶες· δι' ὧτων δ' ὁ δῖος ἦν πολὺς λόγῳ,
Σὲ, καὶ πόσιν σὸν, νεκρῷ ἐσπεῖσθαι τὸ πεῖν.
Κωῖαι δ' ὁ μὲν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα
Παίδων· ἐγὰρ δὲ καὶ ὕλῃς ἠδονῆς ὕπο,
Στέγας γυναικῶν σωὶ τέκνοισι ἄμ' ἐσπόμην·
Δέσποινά δ', ὡς νῦν ἀντὶ σὲ θαυμάζομεν,
Πεῖν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυωρίδα,
Πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·
Ἐπεὶτα μὲντοι πρέκαλύφατ' ὀμμαῖα,

Me. Gratia

Inter

Nu. Quid

Domus

Audire

Me. Non d

Sed ne

Dare,

Nam

Cum

Nu. Ut ge

Et con

Famul

Gaudere

Rumor

Conspic

Hic ta

Mulcer

Pueros

At ber

Successi

Vultu r

Hareba

Me. *Gratum attulisti nuntium: deinceps meos*

Inter benevolos ac amantes nostri eris.

Nu. *Quid? mente sanâ mulier es? an desipis?*

Domum tyranni funditus quum verteris,

Audire gaudes, nec facinus istud paves?

Me. *Non deest ad ista quod queam rependere.*

Sed ne gravere tantulum nobis moræ

Dare, pereundi donec explices modum.

Nam morte functos si sciam miserrimâ,

Cumulabis animum gaudio duplice meum.

Nu. *Ut gemina proles cum patre advenit tua,*

Et conjugalis attigit limen domûs,

Famuli, dolori quibus erat tuus dolor,

Gaudemus, aures omnium citò pervolat

Rumor, maritum teque pacto fœdere

Consopîsse pristinam discordiam.

Hic tangere manus, ille flavum verticem

Mulcere pueris: ipse quoque præ gaudio

Pueros gynæceum usque latus prosequor.

At hera colenda quæ tui nobis loco

Successit, antequam puerulos viderat,

Vultu renidenti intuens Iasonem

Harebat: at post mœsta tristis lumina

Λακύν τ' ἀπέσρεψ' ἔμπαλιν παρῆδα,
 Παίδων μυσαχθεῖς ἑσόδους. πόσις ὃ σὸς
 Ὀργάς τ' ἀφήρει, καὶ χόλον νεάνιδος,
 Λέγων τάδ'. οὐ μὴ δυσμυθεῖς ἔση φίλοις,
 Παύσῃ δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν σρέψῃς κἀρα,
 Φίλους νομίζεις, οὐσπερ ἂν πόσις σέθεν.
 Δέξῃ ὃ δῶρα, καὶ παρατήσῃ πατρὸς
 Φυγὰς ἀφῆναι παισὶ τοῖσδ', ἐμὴν χάριν.
 Ἡ δ' ὥς ἐσθῆδε κόσμον, ἐκ ἠνέχετο,
 Ἄλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα καὶ πρὶν ἐκ δόμων
 Μακρὰν ἀπῆναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,
 Λαβῶσα πένεπλος ποικίλος ἡμέτεχέτο,
 Χρυσὸν τιθεῖσα σέφανον ἀμφὶ βοσρύχοις,
 Λαμπρῶ καλὸπῶρῳ χηματίζετο κόμην,
 Ἀψυχὸν ἐκὼ προσγελάσα σώματι.
 Κάπνιτ' ἀνασᾶσ' ἐκ θρόνων, διέρχετο
 Στέγας, ἀβρὸν βαίνουσα παλλῶν ποδῶν,
 Δώρεσι ὑπὸ χαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
 Τένοντ' ἐς ὄρθον ὄμμασι σκοπεμένη.
 Τένδένδε μὲν τοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν.
 Χροῖαν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν
 Χωρεῖ τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει
 Θενοῖσιν ἐμπροσθεῖσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
 Καί τις γερεῖα περὶ πόλων, δόξασά πε

Absco
 Quirp
 Sed le
 Iras le
 Adven
 Compo
 Hos eff
 Et dom
 Hinc n
 At illa
 Negare
 Testis
 Ornata
 Mollem
 Sese ni
 Equor
 Spedabo
 Dein se
 Per test
 Eburna
 Et colla
 At trist
 Colore m
 Obliqua
 Praeoccup
 Prolapsa

*Abfcondit, ora retro flectens candida,
 Quippe puerorum graviter adventum ferens.
 Sed leniebat molliter puellulæ
 Iras Iafon, differendo talibus :
 Adverfum amicos ne fueris aspera : animum
 Componere, rursus flectere vultus, ac puta
 Hos efle amicos, quos maritus diligit :
 Et dona fufcipe, & patrem exora tuam,
 Hinc ne releget pignora, meam in gratiam.
 At illa mundum ut vidit, haud viro amplius
 Negare quicquam fufcinuit : ac antequam
 Teftis abeffent genitor & nati procul,
 Ornata peplis ipfa verficoloribus,
 Mollem coronâ preffit aureâ comam,
 Sefe nitentis ante fpeculi fplendidum
 Equor refingens : ac renidens fuaviter,
 Spectabat umbram corporis inanimem fui.
 Dein fede fefe fublevans è regia,
 Per tefta graditur lata donis, molliter
 Eburna terræ collocans veftigia,
 Et colla fixo fape fpectans lumine.
 At trifte poft hæc incidit fpectaculum :
 Colore mutato fubitus iterum tremor
 Obligua membra vexat : ac ægrè throno
 Præoccupato potuit efficere ne kumi
 Prolapfa rueret : tum pediffequa quadam anus,*

Ἡ Πανὸς ὄργας, ἢ τιν' ὁ θεῶν μολῶν,
 Ἀνωλόλυξε, πείν γ' ὄρᾳ κτ' εἶμα
 Χωρῶντα λακὸν ἀφρον, ὁμμάτων τ' ἀπο
 Κόρας σρέφουσιν, αἵμά τ' ἐκ ἐνὸν χροί.
 Εἴτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὑλολυγῆς μέγαν
 Κωκυτόν· Ὀδύς δ' ἢ μὲν εἰς πατέρες δόμος
 Ὀρμησεν, ἢ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν
 Φρέσσεσσι νύμφης συμφορῆν· ἅπαντα δὲ
 Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει διρομήμασιν.
 Ἡ δὲ δ' ἀνέλκων κῶλον ἐκπλεθεῖν διρόμῃ
 Ταχύς βασιλεὺς τερμάνων ἀνθήπλετο.
 Ἡ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντο ὁρμαῖο
 Δεινὸν σενάξας· ἢ τάλαν· ἢ εἰρεῖο.
 Διπλὴν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπετραῖόετο.
 Χρυσὸς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κέρκευτο πλόκευ,
 Θωμάσιν ἱεὶ νᾶμα παμφάγε πυρός·
 Πέπλοι δὲ λεπτοί, σῶν τέκνων δωρήματα,
 Λακκῶν ἑδάπλον σάρκα τῆς δυσδαίμοντο.
 Φάγει δ' ἀνασᾶσ' ἐκ θρόνων πυρεμένη,
 Σέβουσα χαίτω, κροτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
 Ρίψαι θέλυσσα σέφανον· ἀλλ' ἀρρήτως
 Σωίδεσμα χρυσὸς ἔχει· πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην
 Ἔσεισε, μᾶλλον δὲ τόσονδ' ἐλάμπετο.
 Πιτνὴ δ' ἐπ' ἑδρας συμφορᾷ νικωμένη,

Iran
 Rata
 Nam
 Circ
 Inan
 Deir
 Festi
 Nov
 Tot
 Stre
 Lass
 Hec
 Sus
 Mife
 Nam
 Coro
 Vora
 Tenu
 Nive
 Por
 Rota
 Qua
 Aur
 Qua
 Dap

Iram esse Panos, aut Deum cuiuspiam.
 Rata, ejulavit lugubre, ante candidis
 Nam tincta spumis ora vidit, & oculis
 Circumrotari pupulas, & sanguinis
 Inane corpus : ejulatum flebilem
 Dein excipit ploratus, alia ipsum ad patrem
 Festinat, alia calamitatem conjugis
 Novum ad maritum currit ut recenseat.
 Tota in tumultus versa varios regia
 Sirepebat, & jam cursor accelerans gradum
 Lassus citatum, ad terminum pervenerat.
 Hæc muta, clauso quæ jacebat lumine,
 Suspiria trahens graviter, expergiscitur.
 Misera gerebat cum duplici bellum malo :
 Nam quæ premebat verticem auro tortili
 Corona, mirum, flammeam scaturiginem
 Voracis ignis evomebat : et pepli
 Tenuis, tuorum liberorum munera,
 Niveum exedebant corpus & misera cutem.
 Porro illa surgens è throno, comam igneam
 Rotat, huc & illuc usta jactans tempora,
 Quærens coronam excutere : at insolabilis
 Aurum tenebat nexus : & quoties comam
 Quatiebat, ignis sæviebat acrius
 Duplo : mali tum victa magnitudine

Πλὺν τῷ τεκνίῳ κάρτα δυσμαθὴς ἰδ' ἔν.
 Οὐτ' ὀμμάτων γ' ὀδῆλ' ἦν καλίσσας,
 Οὐτ' ὄφρ' ἐς πέρσων· αἷμα δ' ἐξ ἄκρ'·
 Ἐσαζε κρατὶς, συμπεφυρμύρον πυλὶ.
 Σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥς περ κύνων δάκρυ,
 Γναθμῷ ἀδ' ἡλοῖς φαρμάκοις ἀπ' ἐρρίον·
 Δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβ'· θίγειν
 Νεκρῷ. τύχῃ γ' εἰχαμὸν διδάσκαλον.
 Πατὴρ δ' ὁ τλήμων συμφορᾶς ἀγνωσία,
 Ἄφνω περσελθὼν δῶμα, περσπίνει νεκρῷ,
 Ὀιμῶξε δ' ὀδύς· καὶ περσπύζας χέρας
 Κώει, περσαυδῶν τοιάδ'· ὦ δύσλως παῖ,
 Τίς ὦ δ' ἀλγίμως δαιμόνων σ' ἀπώλεσε;
 Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὕφρανον σέθεν
 Τίθησιν; οἶμοι, σωθάνοιμί σοι, τέκνον.
 Ἐπεὶ δὲ θρῆνων καὶ γόνων ἐπαύσατο,
 Χράζων γεραίον ἐξανασηῆσαι δέμας,
 Περσεῖ χειρ', ὥς κινεὶς ἔργεσιν δάφνης,
 Λεπτοῖσι στέπλοισ· δεινὰ δ' ἦν παλαιόμαλα,
 Ὅ μιν γ' ἠδελ' ἐξανασηῆσαι γόνου,
 Ἢ δ' ἀντελάζετ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν αἰγροί,
 Σάρκας γερεῖας ἐσπάρσ' ἀπ' ὀστέων.
 Κρόνῳ δ' ἀπέστη, καὶ μεθ' ἧ' ὁ δύσμορ'·
 Ψυχῇ· κακῷ γ' ἐκείτ' ὡς ὑπέφρατο.

Cecia
 Faci
 Deco
 Stilla
 Caro
 Ceu
 Res
 Tang
 Mag
 Ignar
 Ut re
 Infus
 Atq
 O na
 Sic n
 Capu
 Uin
 Ut la
 Senil
 Pepli
 Ram
 Horr
 Genu
 Sin
 Nuda
 Fugie
 Effla

Cecidit, parenti cognitu tantum suo
 Facilis : nec oculis forma constabat sua,
 Decor nec oris ; vertice è summo cruor
 Stillabat igne mixtus ; avulsa ossibus
 Caro venenis per genas tacitis fluit,
 Ceu tæda lentis læsa sudat lacrymis.
 Res dira visu, terror omnes occupat,
 Tangere cadaver nemo ut ausit : scilicet
 Magistra sors adversa nos erudierat.
 Ignarus autem genitor infelix mali,
 Ut tecta primum contigit, cadaveri
 Infusus ingemuit, & ulnis comprimens,
 Atque osculatus, solvit ora talibus :
 O nata misera, quis Deorum perdidit
 Sic morte fœdâ te ? quis orbavit senem
 Capulo propinquum, tristeque silicernium ?
 Utinam liceret, nata, tecum commori ?
 Ut lacrymis & luctibus fecit modum,
 Senile corpus allevare dum cupit,
 Peplis adhæsit tenuibus, uti laureis
 Ramis adhæret hedera : tum certaminis
 Horrenda facies oritur : ille tollere
 Genua experitur, illa contra nititur.
 Sin vim parabat, viva vellens viscera
 Nudabat ossa : deinde sensim languit.
 Fugiente vitâ spiritum tandem miser
 Efflavit, impar invalescenti malo.

Καῖν' αἰ δὲ νεκρῶν, παῖς τε, καὶ γέρον πατὴρ,
Πέλας· ποθενὴ δακρύοισι συμφορὰ.

Καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδῶν ἔσω λόγῳ
Γνώσῃ γὰρ αὐτὴ ξημίας ὑποσχεφύ.

Τὰ θνητὰ δ' ἐνὶ πρῶτον ἠγάμαι σκιά·
Οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι, τὰς σοφὰς βροτῶν,
Δοκεῖν εἶναι, καὶ μεμνητὰς λόγων,

Τέτρες μεγίστω μωρίαν ὀφλισκάνειν.

Θνητῶν γὰρ ἐδίδες ὅτιν δαίμων ἀνὴρ·

Ὅλβε δ' ἐπὶ ῥυένθη, δ' τυχέεσσε

Ἄλλε γένοιτ' ἂν ἄλλῳ, δαίμων δ' ἂν ἔ.

Χορ. Ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
Κακὰ ζυάφειν ἐνδίκως Ἰάσονι.

ὦ τλήμων, ὥς σε συμφορὰν οἰκτείρομεν,

Κόρη Κρέονθη, ἥτις εἰς ἄδου δόμους

Οἶχ' ἡ γάμων ἑκάλε τῶν Ἰάσονθ.

Μή. Φίλαι, δέδοκται τῆργον, ὥς τάχιστα μοι
Παῖδας κτανέσθ, τῇσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὲς,

Καὶ μὴ ἄλλω ἄγουσαν ἐκδέναι τέκνα

Ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμύεσσερα χεεῖ.

Πάντως σφ' ἀνάγκη καὶ θανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρὴ,

Ἡμεῖς κτενέμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.

Ἄλλ' ἔ, ὀπλίξω καρδίᾳ· τί μέλλομεν

Τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πρᾶσθαι κακά;

*Fam
Dignu
De te
Pena
Haud
Umbr
Hos qu
Hos cu
Fure es
Certe b
Ut affli
Illo put
Cho. Fure, u
Deus m
Tui mi
Misella
Ad test
le. Certum
Natis pe
Nec otio
Infestior
Mori ne
Quando
Qui proge
Ecquid
Et qua*

*Jam juncta genitor nataque cadavera jacent,
Dignum profectò lacrymis spectaculum.*

De te quid opus oratione? senties

Pœnæ expetitæ jam vicissitudinem.

Haud primitus nunc esse res mortalium

Umbras fugaces credo; nec dubitaverim

Hos qui videntur sapere, verborum aucupes

Hos curiosos, asseverare omnium

Jure esse habendos optimo stultissimos.

Certe beatus nullus est mortalium.

Ut affluunt res, ille fortunatior

Illo putetur, haud beatus sit tamen.

Cho. Jure, ut videtur, plurimum hodie congeret

Deus malorum in Iasonem: infortunii

Tui misertum est, ô Creontis filia

Misella! thalamis quæ procul ab Iasonis

Ad testâ Ditis juncta fato duceris.

le. Certum est, amicæ fœminæ, celerrimè

Natis peremptis hoc solo discedere;

Nec otiosè desidendo dexteræ

Insestiori dare necandos filios.

Mori necesse est liberos penitus meos.

Quando id necesse est, nos trucidemus utique,

Qui progenuimus: verum age, animè, accingere:

Ecquid moramur dira patrare scelera,

Et quæ necesse est perpetrare? age, ô manus

O

Mea

Ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ, λάβε ξίφος,
 Λάβ', ἔρπε πρὸς βαλβίδα λυπηρὰν βίβ',
 Καὶ μὴ κακιῶς, μήδ' ἀναμνηθῆς τέκνων,
 ὦ φίλταθ', ὡς ἔτικτες· ἀλλὰ τινὶδέ γε
 λαβὴ βραχὺν ἡμέραν παίδων σέθεν.
 Κάππειτα θρῦναι. καὶ γὰρ κτείνεις σφ', ὅμως
 φίλοι γ' ἔφυσαν, δυσυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.

Χορ. Ἰὼ γὰρ τε, καὶ παμφαῆς ἀκτὶς
 Ἀελίε, κατείδετε, εἶδετε τὰν
 Ὀλομήραν γυναικα, πρὶν φοινίαν
 τέκνοις περσβαλεῖν χερ' αὐτοκτόνον·
 Σᾶς γὰρ ὑπὸ χρυσέας
 Γονᾶς ἔβλασεν· θεῶν
 Δ' αἶμα πίνεῖν φόβῳ ὑπ' ἀνέρων.
 Ἀλλὰ νιν, ὦ φάθ' διογενὲς, κάτειργε,
 Κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν,
 Τάλαιναν τ' εἰννῶ ὑπ' ἀλασόρων.
 Μάταν μόχθῳ ἔρρει τῆς τέκνων,
 Καὶ μάταν γένῳ φίλιον τέκος, ὦ
 Κυανεᾶν λιπῆσα συμπληγάδων
 Πετρῶν ἀξενωλάταν εἰσβολάν.
 Δειλαία, τί σοι φρενῶν
 Βαρὺς χόλῳ περσπίνε,
 Καὶ δυσμενὴς φόνῳ ἀμείβε;

Mea
 Progre
 Nec f
 Quos
 Fuisse
 Post a
 Cari
 Cho. O ter
 Phæbi
 Aspic
 Hanc
 Manu
 In lib
 Qui
 Duci
 Quan
 Ne i
 At t
 Luci
 Pelle
 E fe
 Dep
 Pign
 O S
 Qua
 Mis
 Und
 Qui
 Imb

*Mea misera, ensẽm cape, cape, ac ad carceres
 Progredere vitæ tristis, ac ne defice :
 Nec subeat animum liberorum memoria
 Quos edidisti, ô cara ; & obliviscere
 Fuisse natos breviculum hunc diem tuos.
 Post deinde luge : nam tametsi occideris
 Cari fuerunt : mulier autem misera ego.*

*Cho. O terra lucidumque
 Phœbi jubar ! videte,
 Aspicite pestilentem
 Hanc fœminam & cruentam,
 Manum trucem priusquam
 In liberos verterit,
 Qui de tua stirpe aurea
 Ducunt originem.
 Quam metuo, Deũm
 Ne imbuat hominum sanguis dextram.
 At tu cœligenæ moderator
 Lucis, cohibe, reprime, Furiam
 Pelle cruentam & miseram. testis
 E feralibus. Incassum labor
 Deperit ob natos susceptus :
 Pignora frustra cara genueras.
 O Symplegadum inhospita saxa,
 Quæ deseruisti, angustas fauces !
 Misera, unde tibi furor hic animi ?
 Unde atrox cædes cumulatur ?
 Quisquis consanguineâ terram
 Imbuerit cæde, ac maculârit*

San-

Χαλεπὰ γὰρ βεβητοῖς ὁμογενῇ μιᾶσμα-
 τ' ἐπὶ γαῖαν· αὐτοφόνισσι ξυώι-
 दा θεόθεν πλινόντ' ἐπὶ δόμοις ἄχῃ.

Παι. Οἶμοι, τί δέξω, ποῖ φύγω μῆλ' ἑς χέρας;

Ἐτ. Οὐκ οἶδ', ἀδελφε φίλτατ'· ὑλλύμεθα γάρ.

Χορ. Ἀκείεις βοᾶν, ἀκείεις, τέκνων;

Ἰὼ τλαῖμον, ἰὼ κακοψυχές γυναι.

Παρέλθω δόμους· ἀρήξαι φόβον

Δοκεῖ μοι τέκνοις.

Παι. Ναὶ πρὸς θεῶν ἀρήξαι, ἐν δέοντι γάρ·

Ὡς ἐγγυὲς ἦδ' ἔσμεν ἀρκύων ξίφους.

Χορ. Τάλαιν', ὥς ἄρ' ἦδα πέτρης, ἢ σί-

δαρης, ἃ τις τέκνων, ὧν ἔτεκες,

Ἄεθρον αὐτόχειρ μοίρα κτενέει.

Μίαν δ' ἢ κλύω, μίαν τῷ πάρος

Γυναικα φίλοις χέρα περσβαλεῖν τέκνοις,

Ἵν' ἂν μανέισαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἢ Διὸς

Δάμαρ γινέξ' ἐπεμψε δωμάτων ἄλῃ.

Πίπλει δ' ἃ τάλαιν' ἐς ἄλμαν, φόνω

Τέκνων δυσσεβῆ,

Ἀκτῆς ὑπερτίνασα πονηρίας πόδα.

Δυοῖν δὲ παῖδ' οἶον ξυθανεῖσ' ἐπὶ πλυνθῷ.

Τί δή ποτ' ἐν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;

ὦ γυναικῶν λέχ' ὅ πολυπόνον,

Sanguis

Urget

Hinc d

Pu. Quid

Alc. Ignoro,

Cho. Audis

O mise

Tedum

Cede n

Pu. Per o

Dum l

Cho. Misera

Pectore,

Dextrâ

Unam

Ino, qu

Sui rece

Nec spo

Insanien

Exegit:

Periit p

Progreß

Quid se

O foemi

Pleni a

*Sanguine dextram, vindicta comes
Urget sœva, ac Dii mala plurima
Hinc domibus cœlitus immittunt.*

*Pu. Quid agam? parentis quomodo, hei fugiam
manus?*

Alt. Ignoro, frater care: perimus utique.

Cho. Audis puerorum, audis vocem?

O misera, ô infelix mulier!

*Testum ingrediar, pignora rapiam è
Cæde nefanda.*

*Pu. Per ô Deorum numen opitulamini
Dum licet, in ipsis pene retibus sumus?*

Cho. Misera aut ferrum, aut silicem gestas

Pectore, quæ propria mactabis

Dextrâ pignora quæ perperisti.

Unam secula memorant, unam

Ino, quam fœdasse cruore

Sui recensent pignoris caram manum,

Nec sponte, diro sed furore percitam,

Insanientem, Funo quum miseram domo

Exegit: oblita cæde natorum impia

Periit peremtis liberis mortis comes,

Progressa littus ultra, in æquor decidens.

Quid sceleris jam restat inausum?

O scæminei thalami curæ

Pleni anxiferae, quanta è vobis

Ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἦδη κακά;

Ιάσ. Γνωαῖκες, αἰ τῆσδ'. ἐγγυὺς ἔσατε σέγης,

Ἄρ' ἐν δόμοισιν ἢ τὰ δειν' ἐργασμῶν

Μήδεια τοῖσιν, ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;

Δεῖ γάρ νιν ἥτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,

Ἥ πλῶν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθου,

Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.

Πέποιθ', ἀποκλείνασα κοιρανὸν χθονός,

Ἀθῶθ' οὐτὴ τῇς δε φάξεσθαι δόμων;

Ἀλλ' ἐγὼ οὐτῆς φρονίδ', ὡς τέκνων ἔχω

Κένον μὲν, ὃς ἔδρασεν, ἔρξεσιν κακῶς.

Εμὲ δὲ παίδων ἦλθον ἐκσῶσαι βίον,

Μή μοι τί δρασσώσ' οἱ περσῆκοι γένει,

Μητρῶν ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.

Χορ. ὦ τλήμων, ἐκ οἶδ', οἱ κακῶν ἐλήλυθας

Ἰάσον' ἐγὼ τέσθ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.

Ιάσ. Τί δ' ἐσίν; ἦπε καὶ μ' ἀποκλείναι θέλει;

Χορ. Παῖδες τεθνῶσι χεὶρ μητρῶν σέθεν.

Ιάσ. Οἱ μοι, τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας γυνῶν

Χορ. Ὡς ἐκ' ἐτ' ὄντων σῶν τέκνων φρόντιζε δῖον

Ιάσ. Πῦ γάρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς, ἢ ἔωθεν δόμων

Χορ. Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψαι φόνον.

Ιάσ. Χαλᾶτε κλῆδας, ὡς τάχιστα πρόσπολοι

Ἐκλύεθ' ἀρμυρὰς, ἴδω διπλῆν κακὸν,

Homini

Qua f

Estne

Medea

Tellure

Pennat

Domui

An se,

Impune

Nec illi

Namque

Sed libe

Ne scele

Genere

Nescis m

Iason, al

Quid est

Caeſi occia

Hei mihi

Ut luce

Ubi eos p

Foribus re

Auferte u

Statim, n

G. BUCHAN. INTERP. III

Homines torquet Lerna malorum!

Quæ statis hæc propter ædes, fœminæ,

Estne intus auctor facinoris nefarii

Medea, sese an abripuit aliò fugâ?

Tellure sese nî recondat obrutam,

Pennâve liquidas ætheris findat plagas,

Domui rependet capta pœnas regiæ.

An se, interemta stirpe regum, credidit

Impune tectis hisce posse evadere?

Nec illius me cura, sed sobolis coquit.

Namque illa pœnas solvet his quos læserat:

Sed liberorum huc venio vitæ ut consulam;

Ne scelera matris vindicantes impiæ

Genere propinqui adversus illos sæviant.

Nescis malorum quo redactus sis, miser

Iason, aliàs ista nunquam diceres.

Quid est? an etiam me interimere cogitat?

Cæsi occiderunt liberi matris manu.

Hei mihi! quid ais? ut me jugulâsti, fœmina?

Ut luce cassis cogita de liberis.

Ubi eos peremit? intus an foris? refer.

Foribus reclusis funera intuebere.

Auferte vestes, tollite hinc repagula

Statim, ministri, scelus ut aspiciam duplex,

Illos

Τὲς μὲν θανόντας, τὼ δὲ τίσωμαι δίκῃ.
 Μῆ. Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλῶεις πύλας,
 Νεκρὸς ἐρδυνῶν, καὶ μὲ τὼ ἐργασμῶν;
 Παῦσαι πόνε τέδ'. εἰ δ' ἐμὲ χρεῖαν ἔχεις,
 Λέγ' εἴ τι βέλεις· χειρὶ δ' ἐφάσθης ποῖε.
 Τοῖόνδ' ὄχημα παλῆς Ἥλιθ' πατὴρ
 Δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χειρὸς.
 Ἰάσ. ὦ μῖσθ', ὦ μέγιστον ἐχθίστη γυνῆ
 Θεοῖς τε, καὶ μοῖ, παντὶ τ' ἀνθρώπων γένει,
 Ὅστις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφθ'
 Ἐτλης, τεκῆσα, καὶ μ' ἀπαιδ' ἀπώλεσας.
 Καὶ ταῦτα δρᾶσας, ἥλιόν τε πρὸς βλέπεις,
 Καὶ γαῖαν, ἔργον τλαῖσα διυαεβέεσθον.
 Ὅλοι· ἐγὼ δὲ νῦν φεγνῶ, τότ' ἐφεγνῶν,
 Ὅτ' ἐκ δόμων σε, βαρβάρη τ' ἀπὸ χθονὸς
 Ἑλλῶν' ἐς οἶκον ἡγούμεν, κακὸν μέγα,
 Πατρός τε, καὶ γῆς περδόλιν, ἥ σ' ἐθρέφατο
 Τὸν σὸν δὲ ἀλάστορ' εἰς ἐμ' ἐσκηφαν θεοί.
 Κτανῆσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέσιον,
 Τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργῆς σκάφθ'.
 Ἡρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφώθεισα δὲ
 Παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκῆσά μοι τέκνα,
 Εὐνῆς ἑκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας.
 Οὐκ ἔστιν ἥτις τέτ' ἀν' Ἑλλῶνις γυνὴ

Illos p
 Me. Quid
 Casos
 Labor

Affare
 Talem

Quo m
 O dirā

Exosa,
 Qua su

Inferer
 Me! &

Solem
 Male p

Tum, c
 Grajas

Pestem
 Qua te

Scelerun
 Nam fr

Mecum
 Hinc orj

Mihi ju
 Offensa

Quod G

Illos peremptos, hanc, uti pœnam exigam.

Me. Quid frustra in istas arietas pulsans fores,

Cæsosque, meque cædis auctorem petens ?

*Laborem omitte hunc, meque, si qua in re est
opus,*

Affare : manibus hæud licebit tangere.

Talem parentis Sol pater currum mihi,

Quo me tuerer è manu hostili, dedit.

O dira, Diis ô mulier immortalibus

Exosa, mihiq̃ue, & omnibus mortalibus ?

Quæ sustinebas liberorum pectori

Inferere ferrum mater, orbum & perdere

Me ! & his patratis intueri sustines

Solem solumque, facinus ausa pessimum ?

Male peri : ego resipisco nunc ; insanii

Tum, cum paternis ædibus te barbaro

Grajas ad urbes è solo advexi, malum,

Pestemque, patris proditricem, & patriæ

Quæ te educavit : supplicia de me expetunt

Scelerum tuorum vindices Erinnyes.

Nam fratre cæso, sanguinis socio, ratem

Mecum decoram ingressa es Argo Peliam.

Hinc orsa es : inde conjugali copulâ

Mihi juncta, de me sustulisti liberos,

Offensa tædis quos peremisti novis :

Quod Graja nulla perpetrasset fœmina,

Ἔτλη πόθ', ὦν γε πρέσθεν ἠξίεν ἐγὼ
 Γῆμαί σε, κῆδ' ἐχθρὸν, ὀλέθειόν τ' ἐμοί.
 Λέαναν, ἔγνωαῖκα, τῆς Τυρσιωίδ' ὅ
 Σκύλλης ἔχεσαν ἀγριώτερον φύσιν.
 Ἀλλ' ἔγδ' ἂν σε μυείοις ὀνείδεσι
 Δάκοιμι, τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος.
 Ἐρβ' αἰχροποιέ, καὶ τέκνων μισαρόνε.
 Ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον αἰάζειν πάρα.
 Ὅς ἔτε λῆκλρων νεογάμων ὀνήσομαι,
 Οὐ παῖδας, ἔς ἔφυσα, κάζεθρε φάμιλῳ,
 Ἐξω περσενεπῶν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.

Μή. Ὅ μ' ἀκρ' ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία
 Λόγοισιν, εἰ μὴ Ζῶς παλὴρ ἠπίσατο,
 Οἷ' ἐξ ἐμῆ πέπονθας, οἷά τ' ἐργάσω.
 Σὺ δ' ἐκ ἐμελλες, τὰ μ' ἀτιμάσας λέχει,
 Τερπιδὸν διάγειν βίβλον, ἐγχελῶν ἐμοί,
 Οὐδ' ἢ τύραννός, ἔθ' ὁ σοὶ περθεὶς γάμος
 Κρέων ἀνάβη τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
 Πρὸς ταῦτα, καὶ λέαναν, εἰ βέλει, κάλει,
 Καὶ Σκύλλαν, ἢ Τυρσιῶν δῆκησεν πέδον.
 Τῆς σῆς γδ', ὡς χρὴ, καρδίας ἀνθηφάμιλῳ.

Ιάσ. Καὐτὴ γε λυπηῇ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.

Μή. Σάρ' ἴδι' λυεῖ δ' ἀλγός, ἢν σὺ μὴ γέλει.

Ιάσ. ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.

Quibus
 Affinita
 Sene le
 Scylla c
 Sed null
 Ita impu
 Pereas,
 Lugere
 Qui nec
 Nec quos
 Jam mo
 Quam m
 Si non u
 Quam d
 Spretisne
 Vitam pe
 Regiaque
 Impune a
 Igitur lea
 Thuscum
 Animum
 Angeris
 Modò ne
 O matre

Quibus ego spretis prætuli thalamos tuos,
 Affinitate pestilente me illigans
 Sevræ leonæ, haud fœminæ, quæ pectore
 Scyllæ cruentos ferreo vincis canes:
 Sed nulla mentem commovent opprobria,
 Ita impudenti obduruisti audaciâ.
 Pereas, cruenta liberorum carnifex.
 Lugere superest mihi meum infortunium,
 Qui nec recenti perfruar connubio,
 Nec quos creavi & educavi liberos,
 Jam morte raptos, alloqui vivos licet.
 Quàm multa contra suppetunt quæ redderem,
 Si non utrinque testis esset Juppiter,
 Quam debuisti ac rettulisti gratiam.
 Spretisne nostris nuptiis tu molliter
 Vitam perageres, mibique miseræ illuderes?
 Regiaque virgo, & qui dedit nuptum hanc, Creon,
 Impunè an unquam me expulissent hoc solo?
 Igitur leonam me voca, aut Scyllam (ut lubet)
 Thuscum obsidentem littus, ut par est, tuum
 Animum vicissim perculi molestiis.
 Angeris & ipsa, & es malorum particeps.
 Modò ne dolentism irrideas, juvat dolor.
 O matre nati filii nesariâ!

Μή. ὦ παῖδες, ὡς ὤλεθε πατρώα νόσφ.

Ιάσ. Οὐ τοίνυν ἢ μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.

Μή. Ἀλλ' ὕβρεις, οἷτε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.

Ιάσ. Λέχες σφε κηξίωσας ἔνεκα κτανεῖν;

Μή. Σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τέτ' εἶναι δοκεῖς;

Ιάσ. Ἡ τις γε σάφρων· σοὶ δὲ πάντ' ἐσὶν κακά.

Μή. Οἶδ' ἐκ ἐτ' εἰσὶ· τέτο γάρ σε δήξεθ'.

Ιάσ. Οἶδ' εἰσιν, οἶμοι, σὼ κάρα μιάσορες.

Μή. Ἴσασιν, ὅσους ἤρξε πημονῆς, θεοί.

Ιάσ. Ἴσασι δῆτα σὺν ἀπόπυσον φρένα.

Μή. Στυγὴ· πικρὸν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.

Ιάσ. Καὶ μὲν ἐγὼ σὴν· ἐάδιοί γ' ἀπαλλαγαί.

Μή. Πῶς ἔν; τί δρῶσω; κάρτα γδ κἀγὼ θέλω.

Ιάσ. Θάψαι νεκρὸς μοι τάσδε, καὶ κλαῦσαι πάρες.

Μή. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ σφας τῇδ' ἐγὼ θάψω χεῖρ,

Φέρεσ' ἐς Ἑρας τέμενος ἀκραίας δεῦ,

Ὡς μή τις αὐτὸς πολεμίων καθυβρίση,

Τύμβος ἀνασπῶν. γῇ δὲ τῇδε Σισύφε

Σεμνὴν ἑορτῶν, καὶ τέλη προσάφομαι

Τολοιπὸν ἀνὴρ τέδε Διυσεβὺς φόνος.

Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τλὴν Ἑρεχθέως,

Αἰγεί σιωικήσασα τῷ Πανδίωνι.

Σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανῇ κακὸς κακῶς,

Ἀργεὺς κάρτα σὸν λευφάνω πεπληγμένον,

Me. O filii

af. Non bo

Me. Sed cu

af. Torum

Me. An bu

af. Si qua

Me. Illi occ

af. Capiti

Me. Diis p

af. Diis n

Me. Miki e

af. Et tua

Facile c

Cupio.

Ac sepe

Funonis

Sepulchr

Violet s

Cedis n

Festagu

At ipsa

Jungar

Tu vero

Argus r

Me. O filii, ut vos perdidit scelus patris!

af. Non hos peremit nostra certè dextera.

Me. Sed culpa, lectumque in jugalem injuria.

af. Torumne propter ausa es illos perdere?

Me. An hunc dolorem mulieri reris levem?

af. Si qua est modesta: tu undiquaque es pessima.

Me. Illi occiderunt: hoc habet te pessimè.

af. Capiti imminebunt vindices umbrae tuae.

Me. Diis primus auctor notus est injuriæ.

af. Diis nota mens est execrabilis tua.

Me. Mihi es molestus, & odiosa oratio.

af. Et tua vicissim mihi, sed hæc molestia

Facile carebis. M. Quomodo? id namque unicè

Cupio. I. Remitte flenda mihi cadavera,

Ac sepelienda. M. Minimè, eos namque hæc manu

Junonis alto sepeliam sanctæ sacro,

Sepulchra ne forte hostis insolentia

Violet superbi; Sisyphique posteris

Cedis nefandæ sacra dabo piamina,

Festaque dicabo in posterum solennia.

At ipsa Erichthei propero ad urbem, ubi Ægeo

Fungar marito, filio Pandionis.

Tu vero, ut æquum est te, peribis pessimè,

Argûs reliquiis tempora effractus tua,

Finem

Πικρὰς τελευτὰς τῆς ἐμῆς ἰδὼν γάμων,

Ιάσ. Ἀλλὰ σ' Ἐειννὺς ὀλέσσει τέκνων,
Φονία τε Δίκη.

Μή. Τίς δὲ κλύει σε θεὸς ἢ δαίμων,
Τῷ φάδ' ὀρκος καὶ ξυναπάτα;

Ιάσ. Φεῦ, φεῦ, μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.

Μή. Στέχε περὶ οἴκους, καὶ θάπ' ἄλοχον.

Ιάσ. Στέχω δισσῶν γ' ἄμορτον τέκνων.

Μή. Οὐπω θρηνεῖς, μήτε καὶ γῆρας.

Ιάσ. ὦ τέκνα φίλτατα. Μ. μῆλ' ἔγε, σοὶ δ' ἔ,

Μή. Κἀπειτ' ἔκτας; Μ. πημαίνουσα σέ.

Ιάσ. Αἶ, αἶ· φίλτε χρῆζω σόμασιν

Παίδων ὁ τάλας περσπύξαται.

Μή. Νῦν σφε περσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζῃ,

Τότ' ἀπωσάμεν. Ιά. οἷός μοι περὶ θεῶν

Μαλακῆ χρωτὸς φαῖσαι τέκνων.

Μή. Οὐκ' ἔσι. μάττω λόγον ἔρριπται.

Ιάσ. Ζεῦ, τάδ' ἀκέεις, ὥς ἀπελαυνομε-

θ' οἶά τε πάχονον ἐκ τῆς μυσαρᾶς

Καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;

Ἀλλ' ὁπίσον γουὶ πάρα καὶ διώαμαι,

Τάδε θρηνῶ, κἀπιθοάζω

Μαρτυρόμεν δαίμονας, ὥς μοι

Τέκνα κτεῖνας' ὑποκαλύψεις

Finer

Iaf. At t

Pera

Me. Ecqu

Perj

Iaf. Ah,

Me. Profi

Iaf. Nati

Me. Non

Iaf. O car

Cara

Iaf. Tame

Iaf. Heu

Cupio

Iaf. Nunc

Optas,

Iaf. Per d

Ut mo

Iaf. Minin

Iaf. Supp

Quaqu

Lea, n

Quod

Te

Finem nefastum sentiens thalami mei.

Iaf. *At te cruentæ filiorum Erinnyes*

Perdant, & ultrix Iustitia cædis fera.

Me. *Ecquis Deorum te audiet vel dæmonum,*

Perjure, fallax, hospitumque proditor?

Iaf. *Ah, ah, nefanda liberorum carnifex!*

Me. *Proficiscere domum, conde tumulo conjugem.*

Iaf. *Natis orbus geminis abeo.*

Me. *Nondum luges : senium exspecta.*

Iaf. *O carissima pignora! M. Matri*

Cara profecto, patri minimè.

Iaf. *Tamen exstincti. M. Te ut cruciarem.*

Iaf. *Heu me miserum! tangere cara*

Cupio natorum ora meorum.

Me. *Nunc alloqueris, nunc amplecti*

Optas, dudum quos repulisti.

Iaf. *Per ò Deorum numen id tribue mihi,*

Ut molle corpus liberum tangam manu!

Me. *Minimè : incassum verba profundis.*

Iaf. *Iuppiter hocne, ut spernimur, audis,*

Quæque scelestæ patraverit in me

Lea, natorum cæde cruenta?

Quod licet unum, fleo, vociferor,

Testesque Deos advoco, natos

Quod

Ψαῦσαι τε χερσίν, θάψαι τε νεκρὸς,
 Οὐς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ἄφελον
 Πρὸς σὺ φθιμὸν ἐπιλέσσει.

Χορ. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν ὀλύμπῳ,
 Πολλὰ δ' ἀέλπῳς κεραίνεσι θεοί,
 Καὶ τὰ δοκηθέντ' ἐκ ἐτελέσθη,
 Τῶν δ' ἀδοκίμων πόρον εὖρε θεός·
 Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

Quod
 Abs te
 Funeris
 Nunqu
 Cernere
 ho. Dispen
 Cælo Ju
 Plurima
 Fraudan
 Fieri ha
 Finem ha

Quòd me attingere manibus prohibes

Abs te occisos, quòd mihi tollis

Funeris arbitrium, quos utinam

Nunquam ego genuissem, abs te ut cæsos

Cernere cogeret ipse superstes.

bo. *Dispensat mortalia cuncta*

Cælo Juppiter : inopina Dei

Plurima peragunt, spes eventu

Fraudant saepe suo : quæ credas

Fieri haud posse, expediet Deus, ut

Finem hæc nunc sortita est fabula.

Q

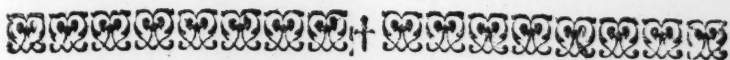
EURI

525

E

G

526

Euripidis Alcestis,

Cum Interpretatione Latina

GEORGII BUCHANANI
SCOTI.

PERSONÆ FABULÆ.

APPOLO.

THANATOS seu MORS.

CHORUS.

SEMICHORUS.

ANCILLA *Alcestidis.*

ALCESTIS.

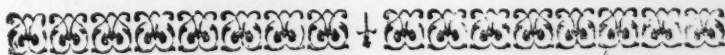
FAMULUS.

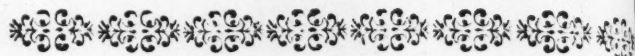
ADMETUS.

EUMELUS.

HERCULES.

PERES.

ΕΤΡΙΠΙΔΟΥ ΑΛΚΕΣΤΙΣ

Απόλλων.

Ω Δάματ' Ἀδμήτῃ, ἐν οἷς ἔλπω ἐγὼ
 Θῆσαν τράπεζαν αἰνέσαι, θεὸς περ ὦν.
 Ζεὺς γὰρ καλὰ κλῆς παῖδα τ' ἐμὸν, αἴτιος,
 Ἀσκληπιὸν, σέρνοισιν ἐμβαλὼν φλόγα·
 Οὐδ' ἡ χολωθεὶς τέκνονας Δίῃ πυρὸς
 Κτείνω Κύκλωπας. καί με θητεύειν πατὴρ
 Ονήτω παρ' ἀνδρῶν τῶνδ' ἀποιν' ὠάσασεν.
 Ἐλθὼν δ' ἡ γαῖαν τλώδ', ἐκφορβὴν ξένῳ,
 Καὶ τόνδ' ἔσωζον οἶκον ἐς τόδ' ἡμέρας.
 Ὅσῃς γὰρ ἀνδρὸς ὅσιος ὦν ἐτύγχανε
 Παιδὸς Φέρητος, ὃν θανεῖν ἐρύσάμην,
 Μοίρας δολώσας. ἤνεσαν δέ μοι θεαί,
 Ἀδμήτην ἄδλω τ' παρυσίῃ ἐκφυγεῖν,
 Ἄλλον διαλλάξαντα τοῖς κάτω νεκρόν.
 Πάντας δ' ἐλέγξας καὶ διεξελθὼν φίλος,
 Πατέρα, γεραίαν θ', ἥ σφ' ἔτικτε, μήτέρα,
 Οὐχ' εὖρε πλὴν γυναικὸς, ἥ τις ἦδελε
 Θανεῖν περὶ κείνη, μηκέτ' εἰσορᾶν φάος.
 Ἢ νῦν κατ' οἴκους ἐν χερσὶν βασιάζεσθαι
 Ψυχὸρραγῶσα. τῇδ' ἐγὰρ σφ' ἐν ἡμέρᾳ
 Θανεῖν πέπρωται καὶ μετασθῆναι βίη.

EUI

Ge

O Te

Hac m

Flamm

Ego in

Fabros

Morta

Voluit.

Pavi,

Ut san

Parere

Lethi i

Namq

Adme

Aliud

Quum

Expert

Qua p

Inventi

Voluit,

Ea baj

Frigen

Decreta

Eg

EURIPIDIS Poetæ Tragici Alcestis,

Georgio Buchanano Scoto interprete.

A P O L L O.

O Testa cara regis Admeti, in quibus
 Convidtor esse pertuli servis Deus.
 Huc me coegit, filium Æsculapium
 Flammis trisulcis quum peremit Juppiter.
 Ego impotenti sævus ira fulminis
 Fabros Cyclopas perimo: pœnas ut darem,
 Mortalis esse me viri servum pater
 Voluit. Profectus igitur huc, pecus hospitis
 Pavi, domumque præstiti incolumem hactenus:
 Ut sancta sancto quæ Pheretis filio
 Pareret: ipsum liberavi è faucibus
 Lethi imminentis, præoccupans Parcas dolo.
 Namque annuerunt mihi Dæ, ut subducerem
 Admetum ab orco, & funus in præsentia
 Aliud loco ejus manibus supponerem:
 Quumque ambiisset ille amicos, omnium
 Expertus animos, patris, ac matris senis
 Quæ peperit ipsum, nemo præter conjugem
 Inventus unam est, sponte quæ prior mori
 Voluit, nec almâ luce postea frui.
 Ea bajulatur nunc manus inter domi
 Frigente sensim corpore: hæc etenim dies
 Decreta fato est, morte vitam ut exuat.

Sed

Ἐγὼ δὲ, μὴ μίασμά μ' ἐν δόμοις κίχῃ,
 Λέπω μελάρων τινύδε φιλάτλῳ σέγλῳ.
 Ἦδη δὲ τόνδε θάνατον ἐσορῶ πέλαι,
 Ἰερῇ θανόντων, ὅς νιν εἰς αἵλου δόμους
 Μέλλει κατὰξεν· συμμέτρως δ' ἀφίκεται,
 Φρερῶν τόδ' ἦμαρ ὧ θανεῖν αὐτῷ χρεόν.

Θα. Ἄ, ἄ, ἄ, ἄ,

Τί σὺ πρὸς μελάρθεις;

Τί σὺ τῇδε πολεῖς

φοῖς; ἀδικεῖς αὖ τιμὰς ἐνέρων

Ἀφρειζόμεν, καὶ καλαπαύων.

Οὐκ ἦρκεσέ σοι μύρον Ἀδμήτα

Διακολῦσαι, μοίρας διολίφ

Σρήλαντι τέχνη; νῦν ὃ τί τῇδ' αὖ

Χέρει τοξήρη φρερεῖς ὀπλίσας,

Ἦ τόδ' ὑπέστη, πόσιν ἐκλύσα-

σ' αὐτῷ περ θανεῖν, Πελὶς παῖς.

Απ. Θάρσει· δίκην τε καὶ λόγους κεδνοὺς ἔχων.

Θα. Τί δῆτα τόξων ἔργον, εἰ δίκην ἔχεις;

Απ. Σώηδες αἰεὶ ταῦτα βασιάζειν ἐμοί.

Θα. Καὶ τοῖσδε γ' οἴκοις ἐκδίκως περσσοφείλεις.

Απ. Φίλε γὰρ ἀνδρὲς συμφορεῖς βαρυνόμαι.

Θα. Καὶ νοστιεῖς μετ' ἔδδε δευτέρῃ νεκροῦ;

Απ. Ἀλλ' ἐλ' ἐκείνον πρὸς βίαν σ' ἀφειλόμην.

Sed fun

Caros pe

Thanato

Rapturu

Hunc pr

Ha, ha,

Quid tib

Quid obe

Iterum i

Quorum

Non sat e

Injecisse

Circumve

Arcitene

Armatus

Natam,

Pollicita

Bono ani

Quorsum

Hac arm

Oremque

Hominis

Etiam ho

Atqui ne

*Sed funus hic ne polluat me, desero
 Caros penates. Mortuorum sed prope
 Thanatos sacerdos advenit, sub tartara
 Rapturus illam. Tempori vero huc adest,
 Hunc præstitutum mortis observans diem.*

Ha, ha, ha, ha.

Quid tibi tandem hic, Phæbe, negotii?

Quid oberras hæc limina propter?

Iterum injurius es Diis Stygiis,

Quorum aboles ac tollis honores.

Non sat erat tibi, morti Admeti

Injecisse moram arte doloſâ

Circumventis Parcis? Iterum

Arcitenentem cur modò dextram

Armatus ades Pelix observans

Natam, quæ pro conjuge caro est

Pollicita mori?

Bono animo es, æquum jusque fasque poscimus.

Quorsum igitur arcu, justa si petis, est opus?

Hæc arma semper ferre consuetum est mihi.

Opemque ferre præter æquum his ædibus?

Hominis amici mihi dolori est calamitas.

Etiam hoc secundo fraudor abs te funere?

Atqui nec illud abstuli invito tibi.

- Θα. Πῶς οὐὶ ὑπὲρ γῆς ὅτι, κὲ κτ' ἡθονός ;
 Απ. Δάμαρτ' ἀμείψας, λῶ σὺ νυνὶ ἤκεις μέλα.
 Θα. Καπάζομαι γε νερίεσσαν ὑπὸ χθόνα.
 Απ. Λαβὼν ἴθ'. εἰ γὰρ οἶδ' αἶν εἰπέσαιμί σε.
 Θα. Κτείνειν ὃν αἶν χρή· τῷτο γὰρ τετάγμεθα.
 Απ. Οὐκ· ἀλλὰ τοῖς μέλλεσι θάνατον ἐμβαλεῖν.
 Θα. Ἐχω λόγον γε, καὶ περ θυρίαν σέθεν.
 Απ. Ἐς' οὐὶ ὅπως Ἀλκίσις ἐς γῆρας μόλοι ;
 Θα. Οὐκ ἔστι· τιμᾶς καὶ μὲ τέρπεσθαι δόκει.
 Απ. Οὗτοι πλέον γ' αἶν ἢ μίαν ψυχῷ λάβοις.
 Θα. Νέων φθινόντων, μεῖζον ἄρνημα κλέθ.
 Απ. Καὶ γὰρ γενοῦς ὀληται, πλεσίως ταθήσεται.
 Θα. Πρὸς ἧν ἐχόντων Φοῖβε τ' νόμον τίθης.
 Απ. Πῶς εἶπας ; ἀλλ' ἢ καὶ σοφὸς λέλθας ὢν ;
 Θα. Ὀνοῖντ' αἶν οἷς πάρεςι γηραιούς θανεῖν.
 Απ. Οὐκοῦν δοκεῖ σοι τινὶδε μοι δῆναι χάειν ;
 Θα. Οὐ δῆτ'· ἐπίσασαι δ' τοὺς ἐμὰς τέρας.
 Απ. Εχθρούς γε θνητοῖς, καὶ θεοῖς συγυμνούς.
 Θα. Οὐκ αἶν θινώναο πάντ' ἔχεν αἰ μὴ σε διῆ.
 Απ. Ὅ μιν σὺ παύσῃ, καί περ ὤμους ὦν ἄγαν.
 Τοῖος φέρήθ' εἶσι πρὸς δόμους ἀνὴρ,
 Εὐρυθέως πέμφαντος ἰστωεῖον μέτα
 Ὀχημα, Θρήκης ἐν τόπων δυσχεμέρων.
 Ὅς δ' ἡ ξενωθεὶς τοῖσδ' ἐν Ἀδμήτῃ δόμοις,

Tha. Cur u

Ap. Sponf

Tha. Et qu

Ap. Perge

Tha. Mī ?

Ap. Min

Tha. Quò u

Ap. Alces

Tha. Non

Ap. Nil p

Tha. Ex m

Ap. At u

Tha. Lex

Ap. Quid

Tha. Res a

Ap. Non

Tha. Min

Ap. Quos

Tha. Hau

Ap. At r

Qua

Pher

Thra

Acce

Tha. *Cur vivit ergo, nec apud inferos agit ?*

Ap. *Sponsæ redemptus morte, quam tu nunc petis.*

Tha. *Et quam silentes mortuam ad manes agam.*

Ap. *Perge, aufer : etenim nescio an persuasero.*

Tha. *Mî ? munus ipsum cujus est occidere.*

Ap. *Minimè : morantes morte sed tollere senes.*

Tha. *Quò verba spectent & voluntas tua, scio.*

Ap. *Alcestidi ergo non licet senio frui ?*

Tha. *Non licet : honores, Phæbe, nos etiam juvant.*

Ap. *Nil præter animam poteris unam tollere.*

Tha. *Ex morte juvenum majus accedet decus.*

Ap. *At vetula moriens ditius tumulabitur.*

Tha. *Lex hæc rem habentes, Phæbe, solos respicit.*

Ap. *Quid ? tu Sophistes insciis nobis eras.*

Tha. *Res ampla quibus est, redimerent mortis moras.*

Ap. *Non ergo visum est tibi facere gratum hic mihi ?*

Tha. *Minimè : ipse morum non meorum ignarus es.*

Ap. *Quos nec Deorum nec hominum ullus diligit.*

Tha. *Haud cuncta poteris præter æquum consequi.*

Ap. *At reprimetur ista sæva immanitas*

Quàmlibet acerba : talis accedet domum

Pheretis hospes, imperante Eurystheo

Thrace ab nivosa quadrijugos abducere :

Acceptus hospes ille in Admeti domum,

Βίᾳ γυναικὰ τλῶδέ σ' ἔξαιρήσεται.

Κοῦθ' ἢ παρ' ἡμῶν σοι γυήσεται χάεις,

Δεῖσεις θ' ὁμοίως ταῦτ', ἀπεχθήσῃ τ' ἐμοί.

Θα. Πόλλ' ἂν σὺ λέξας, ἐδὲν ἂν πλεον λάβοις.

Ἢ δ' ἐν γυνὴν κάτεισιν εἰς ἄδ' αὖ δόμοις.

Σέχω δ' ἐπ' αὐτήν, ὥς κατάρξωμαι ξίφει

Ἰερός γ' ἔτος ἦν κτ' χθονὸς θεῶν,

Ὅτε τόδ' ἐγχοις κρατὸς ἀγνίσει τείχεα.

Χορ. Τί ποθ' ἡσυχία πρέθε μελάθρων;

Τί σεσίγηται δόμος Αἰδμήτης;

Ημ. Ἀλλ' ἐδὲ φίλων τις πέλας ἐδεῖς,

Ὅσις ἂν ἐνέποι πότρεον φθιμῶν

Τλῶ βασίλειαν χρὴ πενθεῖν, ἢ

Ζῶσ' ἔτι φῶς λάσσει Περίε παῖς

Ἀλκίσις, ἐμοί, παῖσί τ' αἰεὶ δόξασα γυνὴ

Ημ. Πόσιν εἰς αὐτῆς γεγυῖσθαι;

Κλύει τις ἢ σεναγμὸν ἢ χειρῶν κτύπον

Κατὰ σέγας, ἢ γόων, ὥς πεπεραγμένων;

Ημ. Οὐ μὲν ἐδέε τις ἀμφοτέλων

Στατίζετ' ἀμφὶ πύλας.

Εἰ γ' ἀντακύμιος ἄτας,

Ἰὼ Παιᾶν, φανείης.

Ημ. Οὐτ' ἂν φθιμῶνας γ' ἐσιώπων. ἔ

Γὰρ δὴ φρεσὸς γ' ἔξ οἴκων νέκυς.

Vi tolles

Hanc

Eadem

Tha. Ut mul

Hec m

Propere

Damna

Cuicunq

Th. Quae pr

Cur con

Nullus a

An luge

Alcestis

Fruitur

Mihique

In conj

Audit

Sonum

Minim

Ad vesti

Auxilia

Atque s

Nec iaci

Dominá

Vi tollet istam fœminam tibi, neque

Hanc à me inibis gratiam : & quum ingratiis

Eadem peregeris, odio esse haud desines.

Tha. Ut multa dicas, nil tamen profeceris.

Hec mulier rci pallidam viset domum.

Properoque ad ipsam, ut ense delibem comam.

Damnatus ille Manibus Deis erit,

Cuicunque ferrum hoc verticem libaverit.

Ch. Quæ pro foribus taciturna quies ?

Cur conticuit domus Admeti ?

Nullus adest qui narret amicus,

An lugenda est filia Pelix

Alceſtis ceu mortua, an aurâ

Fruitur superâ, quæ optima longè

Mihique & cunctis fœmina visa est

In conjugem fuisse ?

Auditne quisquam lacrymarum aut planctuum

Sonum per ades, flentium aut suspiria ?

Minimè : sed neque famulûm quisquam

Ad vestibulum est. Utinam, ô Pæan,

Auxiliator in hac clade adſis,

Atque salutifer aspiciare.

Nec tacita domus defunctâ esset

Dominâ : nec clam condita tumulto est.

Ημ. Πόθεν ; ἐκ αὐχῶν τίσε θαρσύνει ;

Ημ. Πῶς ἂν ἔρημον τάφον Ἀδμητός
Κεδνῆς ἂν ἔπραξε γυναικός ;

Ημ. Ηυλῶν πάρειδεν δ' ἐχ' ὁρῶ
Πηγᾶϊον, ὡς νομίζεσθαι
Γε, χέρνιβ' ἐπὶ φθιτῆς πύλαις,
Χαίτα τ' ἔτις ἐπὶ πρέθυρα τομαῖ-
ος· ἃ δὴ νεκύων πένθεσι πίλνει.
Οὐδ' ἀπὲρ νεολαία γυναικῶν.

Ημ. Καὶ μὲν τόδε δὴ κύειον ἡμᾶρ,
ὅτι χερῶν σφε μολεῖν κτ' γαίας.

Ημ. Καὶ τί τόδ' αὐδᾶς ;

Ημ. Ἐδιγες ψυχᾶς, ἔδιγες ὃ φρενῶν.

Χορ. Χρὴ τῆς ἀγαθῶν διακναομένην,
Πενθεῖν, ὅστις χρηστὸς ἀπ' ἀρχῆς νερόμισσα
Ἀλλ' ἐδὲ ναυκληρείαν
Ἐδ' ὅποι τις αἶας
Στείλας, ἢ Λυκίας,
Εἴτ' ἐπὶ τὰς ἀνύδρους
Αμμωνιάδας ἔδρας,
Δυσίανθ' ὄφρα λύσαι ψυχάν.
Μόρος γὰρ ἀποτομος πλάθει.
Θεῶν δ' ἐπ' ἐχάραξι
Οὐκ ἔχω πῶς τίνα

- Se. Unde? haud video quid te recreet.
- Se. Tamne probam clam populo Admetus
Conjugem humâsset funere vili?
- Se. Nec ante portas conspikor
Fontanæ aquæ lavacra, ceu
Ad mortuorum januas
Assuevit: haud propter fores
Abscissa coma est, posita in luctu
Quæ funereo cæditur usquam
Neque virgineum perstrepat agmen.
- Se. Atqui hæc fuerat præscripta dies,
Quâ tenebrosum viseret Orcum.
- Se. Quorsum hæc memoras?
- Se. Pupugisti cor, pupugisti animum.
- Ch. Quum bonos Parcæ rapiunt severæ,
Qui bonus vixit teneris ab annis,
Fure eos luget. Neque enim Chimæra
Arva si remis adeas, vel æstu
Semper arentes Garamantum arenas,
Templaque Ammonis, miseræ prece umbras
Faucibus tetri rapies ab Orci.
Mors gradu tristis properat citato.
Nec focos juxta video Deorum,

Quem

Μηλοθύταν πορεύθῃ.

Μόνος δ' ἂν εἰφῶς τόδ' ἴδῃ

Ὅμμασι δεδορκᾶς

Φοίβε παῖς, περιποῦ-

σ' ἦλθεν ἔδρας σκολίης,

Ἄϊδα τε πύλας.

Δμαθένης γδ ἀνίστη,

Πεῖν αὐτὸν εἶλε διόβολον

Πλαῦκτεον πυρὸς κεραυνίς.

Νῶ ᾧ τίνα βίς

Ἐλπίδα περισδέχομαι;

Πάντα γδ ἦδη τετέλεσαι βασιλεῦσι,

Πάντων ᾧ θεῶν ἐπὶ βωμοῖς

Αἰμύρραντοί θυσίῃ πλήρεις.

Οὐδ' ἔσι κακῶν ἀκῆ ἐδέν.

Ἄλλ' ἦδ' ὁπαδῶν ἐκ δόμων τις ἔρχεται

Δακρυρροῦσα· τίνα τύχην ἀκούσομαι;

Πενθεῖν μὲν· εἴ τι δεσπόταισι τυγχάνει,

Συγγνώσόν· εἰ δ' ἔτ' ὅτιν ἔμφυχος γυνή,

Ἐἴτ' οὕτω ὅλωλεν, εἰλέναι βελοίμεθ' ἂν.

Θε. Καί ζῶσαν εἰπεῖν καὶ θανεῖσαν ἔσι σοι.

Χο. Καὶ πῶς ἂν αὐτὸς καλῶς ἀνένοιτε, καὶ βλέποι;

Θε. Ἦδη περνωπὴς ὅτι, καὶ ψυχὸς ῥαγεῖ.

Χο. ὦ τλήμων, οἷας οἶος ὦν ἀμαρτάνεις.

Quem

Si mo

Filius

Illa, d

Noctis

Viva ro

Namq

Antequ

Jupiter

Perculi

Nulla s

Cuncta

Stragib

Nec ma

Sed uda

Ancilla

Veniam

Accidit

Vitâ fr

Vivam

Qui pot

Vix duc

Uxori q

Quem sacerdotum precibus fatigem.

Si modo argutis oculis decorus

Filius Phœbi hâc frueretur aurâ,

Illa, desertis Stygiis tenebris,

Noctis & portis, Acheronte ab ipso

Viva rediret.

Namque defunctos revocabat Orco,

Antequam telo trifido timendus;

Jupiter sævos jaculatus ignes,

Perculit illum.

Nulla spes vitæ reliqua est : peregit

Cuncta rex : omnes pecudum cruentis

Stragibus Divum cumulantur aræ,

Nec mali est usquam fuga certa certi.

Sed uda lacrymis quæpiam egreditur domo

Ancilla. Miserum me ! quid afferet novi ?

Veniam meretur luctus hic, si quicquam heris

Accidit acerbum. Scire at illud gestio,

Vitâ fruatur mulier, an jam perierit ?

Vivam vocare & mortuam pariter licet.

Qui poterit idem vivus esse & mortuus ?

Vix ducit ægra spiritum ad thalami fores.

Uxori quali qualis orbabere miser ?

Fam

Θε. Οὐ'πω τόδ' οἶδε δεσπόης πρὶν ἂν πάθοι.

Χο. Ἐλπίς μὲν οὐκ ἔτ' ὅτι σῶσασθαι εἶον;

Θε. Πεπρωμένη γ' ἡμέρα βιάζεται.

Χο. Οὐκοῦν ἐπ' αὐτοῖς πρῶτα τὰ πρόσφορα;

Θε. Κόσμος γ' ἑτοιμος, ὃ σφ'ε στωδάσει πόσις.

Χο. Ἴσωνυι δακλείς γε κατθανεμένη,

Γωή τ' ἀρίστη τῷ ὕφ' ἡλίῳ μακρῷ.

Θε. Πῶς δ' ἐκ ἀρίστη; τίς δ' ἐναντιώσεται;

Τί χρεὶν γινέσθαι τῷ ὑπερβλημένῳ

Γωαῖκα; πῶς δ' ἂν μᾶλλον ἐνδείξαιτό τις

Πόσιν προτιμῶσ', ἢ θέλῃσ' ὑπερθανεῖν;

Καὶ ταῦτα μὲν δὴ πᾶσ' ἐπίσταται πόσις·

Ἄ δ' ἐν δόμοις ἕδρασε, θαυμάση κλύων.

Ἐπεὶ γ' ἡδεῖ ἡμέραν τιῷ κυεῖαν

ἤκουσαν, ὕδασι ποταμίῳις λακὸν χροῶ

Ἐλέσατ'· ἐκ δ' ἐλέσα κεδείνων δόμων

Ἐδῆτα, κόσμον τ', ἀπρεπῶς ἡσκήσατο·

Καὶ γὰρ πρῶτον ἐσίας, κατηνύξατο.

Δέσποιν', ἐγὼ γ' ἔρχομαι κατὰ χθονός,

Πανύστατόν σε προσπίνῃσ' αἰτήσομαι,

Τέκν' ὀρφανεῦσαι τὰμά· καὶ τῷ μ', φίλῳ

Σύζευξον ἄλοχον, τῇ δέ, γυναιὸν πόσιν.

Μήδ' ὥσπερ αὐτῷ ἢ τεκῆσ' ὑπόλλυται,

Θανεῖν ἀώρευς παῖδας, ἀλλ' ἀδιδάμονας

An. Jan

Ch. Nec

An. Fat

Ch. Erg

An. Mun

Ch. Prae

Sub

An. Quia

Potu

Suum

Erga

Vitam

At ob

Qua

Adeff

Corpus

Effert

Mund

Vestan

O De

Tibi a

Orbos

Caram

Nec, t

Pracip

An. *Fam conjuge orbus dominus istud sentiet.*

Ch. *Nec spes salutis ulla restat amplius ?*

An. *Fati prementis instat illi terminus.*

Ch. *Ergo apparantur justa ritè funeri ?*

An. *Mundus paratus est, quem humo condat simul.*

Ch. *Præstante sese conjuge orbatum sciat,
Sub orbe cæli nulla quâ melior fuit.*

An. *Quidni ? quis aliter sentiat ? qui fœmina
Potuisset ulla facere gloriosius,*

*Suumque amorem prodere manifestius
Erga maritum, quàm suam si impenderit
Vitam illi ? at ista cuncta novit civitas.*

*At obstupesces, si modò audies, domi
Quæ perpetrârit. Destinatum quum diem
Adesse sensit, lauta vivo flumine*

*Corpus decorum, cedrino ex armario
Effert amictum : comta deinde splendide*

*Mundo superbo constitit domesticam
Vestam ante, tales ora solvens in preces :*

O Dea, ego tristes abeo ad umbrarum domos :

Tibi advoluta te precor novissimum,

Orbos tuere liberos : huic conjugem

Caram, maritum filiæ da splendidum :

Nec, velut acerbo rapta mater funere est,

Præcipitet illos Parca præcox : sed sua in

Ἐν γῇ πατρώα τερπνὸν ἐκπλήσσαι βίον.
 Πάντας ὃ βωμῆς, οἱ κατ' Ἀδμήτη δόμους,
 Περσηΐλθε, καζέεσσε, καὶ περσηύξατο,
 Πύρρων ἐποχίζεσα μυρσινῶν φόβῳ,
 Ἄκλαυς Θ, ἀσένακ' Θ, ἐδὲ τοῦπιόν
 Κακὸν μεδίση χρωτὸς εὐειδῇ φύσιν.
 Καῖπειτα θάλαμον εἰσπεσῶσα καὶ λέχ' Θ,
 Ἐνταῦθα δὴ δάκρυσε, καλεῖσθαι τάδε.
 Ὅ λέκτερον ἔνθα παρθένη· ἔλυσ' ἐγὼ
 Κορῶματ' ἐκ τῆδ' ἀνδρὸς ἔθνήσκω πῆει,
 Χαῖρ'· ἐγὼ ἐχθαίρω σ'. ἀπώλεσας δέ με
 Μόνῳ. περσοῦμαι γάρ σ' ὀκνῶσα, καὶ πόσιν,
 Θνήσκω· σὲ δ' ἄλλη τις γυνὴ κεκήϊσέαι,
 Σώφρων μὲν ἐκ ἀν' μαῖλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως,
 Κύνει δὲ πῆρσπιλνῶσα· πᾶν δὲ δέμνιον
 Ὀφθαλμοῖς κτῶ δαυέτω πλημμεύειδι.
 Ἐπεὶ δὲ πολλῶν δακρύων ἔχεν κόρον,
 Στείχει περνοπῆς, ἐκπεσῶσα δεμνίων.
 Καὶ πολλὰ θάλαμον ἔξις' ἐπέεράφει,
 Καῖρ' ἔβριψεν αὐτὴν αὖθις ἐς κοίτῳ πάλιν.
 Παῖδες ὃ πέπλων μῆλ' ἐς ξηρήν' ἔλθοι,
 Ἐκλαῖον· ἢ δὲ λαμβάνουσ' ἐν ἀσκάλοις,
 Ἡσπάζετ' ἄλλοτ' ἄλλον, ὡς θανεμένη.
 Πάντες δ' ἐκλαῖον οἰκέται χ' ἰσέγας,

*Patria beati transigant ac suaviter
Fecunda vitæ spatia. Cunctas regiæ
Accessit aras, supplicavit, singulas
Festâ coronâ myrtæa cinxit comæ :
Nec ora fletu madida, nec suspirio
Indice doloris, vis nec instantis mali
Vultûs decori pristinum carpsit decus.
At conjugalem ut attigit thalamum, ac torum,
Lacrymis profusis solvit ora talibus :
O lecte, ubi mihi morte quem redimo meâ
Solvit pudorem virginalem vir, vale.
Nec te quidem odi, me tamen si exstinxeris :
Nam dum recuso conjugem, & te prodere,
Morior. At alia te tenebit fœmina
Non castior, fortasse fortunatior.
Tum devoluta exosculatur lectulum,
Totumque inundat lacrymarum flumine.
Ubi tandem abunde fletuum profuderat,
Revoluta strato ex ædibus se proripit.
Ac sæpe thalamo egressa rediit denuò,
Supraque lectum denuo incubuit. Peplos
Flebant tenentes liberi : illa amplexibus
Modò hunc, modò illam comprimebat, scilicet
Moritura jamjam : flebili totâ domo
Famuli tumultu fata lugebant heræ.*

Δέσποιναν οἰκλείροντες· ἢ ὃ δεξιάν
 Περὺτειν' ἐκάσῳ· κῆτις ὡς ἔτω κακὸς,
 "Ὅν εἰ προσῆπε, καὶ περτερῆθη πάλιν·
 Τοιαῦτ' ἐν οἴκοις ὄσιν Ἀδμήτῃ κακά.
 Καὶ καὶ θανὼν γ' ἂν ὤλετ'· ἐκφυγὼν δ' ἔχει
 Τοσοῦτον ἄλγος, οὐ ποτ' ἐκλελήσεται.

Χορ. Ἡ που σενάξει' οἷσιν Ἀδμητῇ κακοῖς,
 Ἐθλῆς γυναικὸς εἰ σερηθιῶαί σφε χρή.

Θε. Κλαίει γ' ἀκοιτιν ἐν χεροῖν φίλῳ ἔχων,
 Καὶ μὴ περδουῖαι λίσσεται, τὰ μῆχανα
 Ζητῶν· φθίνει γὰρ, καὶ μαραίνεται νόσῳ.
 Παρειαυρῇ ὃ χειρὸς ἄθλιον βάρος,
 "Ὅμως ὃ, καί περ σμικρὸν ἐμπνέει' ἔτι,
 Κλέψαι προσαύγας βέλεται τὰς ἡλίας,
 "Ὡς εἰ ποτ' αὖθις, ἀλλὰ νυνὶ πανύσασθον
 Ἀκτῖνα, κύκλόν θ' ἡλίας περσόψεται.
 Ἄλλ' ἔμι, καὶ σὴν ἀγγελῶ παρκοσίαν.
 Οὐ γάρ τι πάντες εὖ φρονέσι κοιρανούς,
 "Ὡς τ' ἐν κακοῖσιν εὐμνηεῖς παρεσάναι.
 Σὺ δ' εἰ παλαιὸς δεσπότης ἐμοῖς φίλος.

Χορ. Ἰὼ Ζεῦ. τίς ἂν πῶς πόρος κακῶν

Γένοιτο, καὶ λύσις τύχας,

"Α πάρεσι κοιρανούς;

"Εξείσι τις, ἢ τεμῶ τεύχεα,

*At illa dextram singulis dedit, neque
 Quisquam inter omnes adeo contemptus fuit,
 Quem affata non sit mutuis sermonibus.
 Atque ista turbant nunc domum Admeti mala,
 Quæ morte poterat fugere : mortem dum fugit,
 Nunc sempiternum sibi dolorem arcessit.
 His ingemiscit igitur Admetus malis,
 Quem fata nupta dividunt ab optima.
 Luget profecto : conjugem caram tenens
 Unis, rogansque morte ne se deferat :
 Absurda poscens, quæque fieri non queant.
 Tabescit illa, & languidum manûs onus
 Projecta inertis, debilem etsi spiritum.
 Vix fessa ducat, intueri Solem auct,
 Almæque lucis ultimo aspectu frui,
 Visura nunquam splendidum posthac jubar.
 Sed abeo, teque adesse nuntiavero.
 Nec semper omnes regibus cives favent,
 Nec rebus adsunt turbidis alacriter :
 At tu vetustus amicus es meis heris.
 O Dii, quæ fuga superest cladis ?
 Quæ fuga sortis, quæ imminet aule ?
 Exitne aliquis ? laceremne comam ?*

- Καὶ μέλανα σολμὸν πέπλων
 Ἄμφιβαλώμεθ' ἥδη;
 Θε. Δῆλα μὲν φίλοι, δῆλὰ γ' ἄλλ' ὅμως
 Θεοῖσιν εὐχόμεθα θεῶν
 Γὰρ ἀδωάμεις μεγίστη.
 ὦ ὦ ἄναξ Παιᾶν,
 Ἐξευρε μηχανάν τιν' Ἀδμήτῳ κακῶν.
 Πόειζε δὴ, πόειζε.
 Καὶ πάρος γδ' ἔσδ' ἐφάρες,
 Καὶ νῦν λυθήειθ' ἐκ θανάτου γῆρ᾽,
 Φόνιόν τ' ἔσπαυσον αἰδαν.
 Χορ. Παῖ, Παῖ. φῶ, φῶ. Ἰὼ, ἰὼ παῖ Φέρητος,
 Οἱ ἔπραξας δάμαρτιθ' σῆς σεσηθῆς.
 Αἰ, αἰ, ἀξια καὶ σφαγᾶς τάδε,
 Καὶ πλεῖον ἢ βέροχ' ἔερκω
 Οὐρανίῳ πελάσαι.
 Τὰν γδ' εὖ φίλαν,
 Ἀλλὰ φιλάττω γυναικα
 Καὶ θανῆσαν ἐν ἡμαίῃ τῷδέ γ' ὄψαι.
 Ἢ δ' ἐκ δόμων δὴ καὶ πόσις πορεύεται.
 Σίναξον, ὦ βόησον, ὦ Φεραῖα χθὼν,
 Τὰν ἀρίστην γυναικα μαρτυρομένην
 Νόσῳ καὶ γὰρ, χθόνιον παρ' αἶδαν.
 Οὐ πόλλ' ἐφήσω γάμον εὐφραίνειν πλεόν, ἢ λυ

Pullone
 Certa re
 Sed prec
 Nam po
 Visque l
 O Apoll
 Exitum
 Affer, a
 Ut priu
 Nunc ad
 Pelle fa
 Ditis in
 Pedus a
 Heu, he
 O nate,
 Quâ clau
 Pateris j
 Et gravi
 Quam si
 Tereti n
 Non eni
 Conjugen
 Hac mon
 Sed jam
 Pheræa t
 Optima
 Contabes
 Sub cava
 Nunquan
 Quam in

Pullone tegam corpus amictu?
 Certa res est, certa, amici:
 Sed precemur numina:
 Nam potestas est Deorum
 Visque longè maxima.
 O Apollo sancte, cladis
 Exitum hujus inveni:
 Affer, affer remedium nunc,
 Ut prius commentus es.
 Nunc ades salutifer:
 Pelle fatum lugubre,
 Ditis implacabilis
 Pectus atrox mitiga.
 Heu, heu: vae, vae!
 O nate, nate Pheretis, Admete ô miser,
 Quâ clade premeris orbus istâ conjuge?
 Pateris ferro rem fugiendam,
 Et graviori clade piandam,
 Quàm si laquei de trabe celsa
 Tereti nectas vincula collo.
 Non enim caram modò, at
 Conjugem carissimam
 Hac morientem luce videbis.
 Sed jam maritus ipse progreditur domo.
 Pheræa tellus ingemisce, illacryma.
 Optima longè fœmina morbo
 Contabescens Ditis ad umbras
 Sub cava rapitur viscera terræ.
 Nunquam thalamos plus lætitiæ
 Quam tristitiæ ferre fatebor:

Partim

Τοῖς τε πάροιθεν τεκμαιρόμενθ,
 Καὶ τάσδε τύχας λείων βασιλέως.
 Ὃς ἀρίστης ἀμπλακὼν ἀλόχου
 Τῆσδ', ἀβίωτον ἔπειτα χερόν βιοτεύσῃ.

ΑΛ. Ἄλιν, καὶ φάθ' ἡμέρας,
 Οὐράνιαί τε δῖναι νεφέλας θερμαῖς.

ΑΔ. Ὅρᾳ σε κάμῃ, δύο κακῶς πεπεργότας,
 Οὐδ' ἐν θεὸς δρᾶσαντας, ἀνθ' ὅτου θανῇ.

ΑΛ. Γαῖά τε, καὶ μελάρων εἶγαι,
 Νυμφίδιαι τε κοῖται
 Πατείας Ἰωλκοῦ,

ΑΔ. Ἐπαυρε στυγρῶ, ὦ τάλαινα, μὴ περδῶς·
 Λίαιου ὃ τὲς κρηϊουῖτας οἰκτεῖραι θεές.

ΑΛ. Ὅρᾳ δίκωπον, ὁρᾷ σκάφος.
 Νεκύων ὃ πορθμεὺς, ἔχων χέρ' ἐπὶ κονίῳ,
 Χάρων μ' ἦδη καλεῖ· τί μέλλεις;
 Ἐπεῖγε· σὺ κατέργεις, τάδ' ἔτοιμα.
 Σπερχόμενθ ταχυΐει.

ΑΔ. Οἴμοι πικρὰν γε τιώδε μοι ναυκλησίαν
 Ἐλεξας· ὦ δύσδαιμον, οἷα πάχομεν.

ΑΛ. Ἄγει μ', ἄγει μέ τις (ἔχ' ὁρᾷς;)·
 Νεκύων ἐς αὐλάν, ὅπ' ὀφρύσι κυαναι-
 γέσι βλέπων πτερῶδ' ἄδ' ας.
 Τί ρέζεις; ἄφες. οἷαν ὁδὸν ἄδει-

Partin
 Doctus
 Regis,
 Morte
 Debina
 O Sol,
 Celeste
 Celeri
 Me teq
 Nil pro
 O tellus
 O gentia
 Sustolle
 Sol fleb
 Biscalm
 Atque u
 Conto ar
 Age fest
 Praesto c
 Nos sola
 Heu, na
 Memora
 Eripit, e
 (Nonne t
 Fronte su
 gentat ce

*Partim id veteris casibus ævi
 Doctus, partim hâc clade recentî
 Regis, quem longè optima conjux
 Morte relinquens, non sinet unquam
 Debinc vitalem vivere vitam.*

*O Sol, luxque diurna,
 Cœlestesque rotatæ
 Celeri turbine nubes.*

*Me teque miseros aspicit duos, tua
 Nil promerentes morte dignum cœlitus.*

*O tellus, o atria, thalami
 O geniales patriæ Iolci !*

*Sustolle teipsam, ô misera, neu me deseras,
 Sed flecte precibus omnium dominos Deos.*

*Biscalmam video, video ratem,
 Atque umbrarum portitor hærens
 Conto arcessit me properè Charon.*

*Age festina, quæ causa moræ ?
 Præsto cætera cuncta : moraris
 Nos sola, gradu celeri propera.*

*Heu, navigationem acerbam istam mihi
 Memoras : malorum quanta nos moles premit !*

*Eripit, eripit quidam tibi me
 (Nonne vides) ad testâ silentiûm.*

*Fronte subnigrâ lumina Pluto in-
 ventat celer huc : quid facis ? aufer.*

T

Quod

λαοτάτα περβαίνω.

Αδ. Οἱ κῆρὰν φίλοισιν, ἐκ τῶν, μάλις' ἐμοὶ,
Καὶ παυσὶν, οἷς δὲ πένθος ἐν κοινῷ τόδ' ἐστι.

Αλ. Μέθετέ, μέθετέ μ' ἤδη. κλίνατέ μ' ἐν δόμῳ
Πόσι, πλοησίον ἄδας.

Σκοῖλια δ' ἐπ' ὅσσοισι νύξ ἐφέρπει.

Τέκνα, τέκν', ἐκ ἔτι δὴ,

Ὅτε δὴ δὴ μάτηρ σφῶν ὄσιν,

Χαίροντες, ὧς τέκνα, τόδε φάθ' ὀρώτον.

Αδ. ὦ μοι· τόδ' ἐπος λυπρὸν ἀκούω,

Καὶ πάντως ἐμοὶ θανάτε μεῖζον.

Μὴ πρὸς τῷ θεῶν τλήης με περιουῶμαι,

Αλλ' ἀναλόλμα. σὺ γὰρ φθιμένης ἐκ ἔτ' ἂν εἴης.

Ἐν σοὶ δ' ἐσμὲν καὶ ζῆν, καὶ μὴ·

Σὴν γὰρ φιλίαν σεβόμεθα.

Αλ. Ἀδμητ', ὅρῃς γὰρ τὰ μὰ πρῶτα γμαθ' ὥς ἔχει,

Λέξαι θέλω σοι, πένθ' ἐμὸν, ἃ βέλομαι.

Ἐγώ σε πρεσβύεσσα, κἀντὶ τῆς ἐμῆς

Ψυχῆς καλῶς ἔσασα φῶς τόδ' εἰσοράν,

Θνήσκω, παρὲν μοι μὴ θανεῖν, ὑπὲρ σέθεν.

Ἀλλ' ἄνδρα τε χεῖν Θεσσαλῶν, ὃν ἤθελον,

Καὶ δῶμα ναίειν ὀλβιον τυραννίδι.

Οὐκ ἠθέλησα ζῆν ὑποπαθῆσά σου

Σὺν πασι δ' ὀφρανοῖσιν· ἰδ' ἐρευσάμεν,

Quod miserabilis iter insisto ?

Ad. *Acerbum amicis ac mihi, atque liberis,
Queis luctus hic est proprius, miserrimum.*

Al. *Jam dimittite, dimittite me.*

Genua labant : jam deponite me.

Oculos densæ condunt tenebræ.

Pueri, ô pueri, jam vestra parens

Nulla est, nulla est jam vestra parens.

Valete nati, & lumen alium cernite.

Ad. *Hei mihi ! tristis vox ferit aures,*

Ac morte mihi durior omni.

Nè me desere, ne per superos

Tolera : nam te lumine cassa

Vivere acerbum est ; pendet ab una

Te mea mors ac vita : ita nobis

Tui amor penitus fixus inhæret.

Al. *Admete, cernis quo in loco res sint meæ.*

Quæ sentit animus, ante mortem proloqui

Volo. Salutem prætuli meæ tuam :

Per fata lucem quum liceret cernere,

*Morior, fuisset quum integrum haud pro te
mori :*

Sed mihi maritum, quem luberet Thessalum

Eligere, sedes & beatas regio

Incolere luxu : abs te revulsa vivere

Renui orphanis cum liberis : vitæ meæ

Ἦοῦς ἔχουσα δῶρ', ἐν οἷς ἐτερπόμην.
 Καί τοι σ' ὁ φύσας, χ' ἡ τεκοῦσα περὶ δόσαν.
 Καλῶς μὲν αὐτοῖς καθ' ἑαυτὴν ἦκον βίη,
 Καλῶς ὃ σῶσαι παῖδα, καθ' ἑκαστὴν θάψαι.
 Μόν' οὐ γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔλπις ἔλπειν,
 Σὺ κατθανόν' οὐ, ἀλλὰ φυτεύσας τέκνα.
 Κἀγὼ τ' ἂν ἔζην, καὶ σὺ τὸν λοιπὸν χρόνον,
 Κεῖν ἂν μονωθεὶς σῆς δάμαρ' οὐκ ἔσενες,
 Καὶ παῖδας ὠρφάνους· ἀλλὰ τοῦτα μὲν
 Θεῶν τις ἐξέπερσεν, ὥσ' ἔτ' ἔχεν.
 Εἶεν· σὺ δ' ἡμῖν τλήν' ἀπομνησάμενος
 Αἰτήσομαι γὰρ σ' ἀξίαν μὲν ἔποτε,
 Ψυχῆς γὰρ ἔδ' ἐν ὅσῃ τιμιώτερον
 Δίκαια δ' ὡς φήσεις σὺ· τίς γὰρ γὰρ φιλεῖ
 Οὐχ ἦσαν, ἢ γὰρ παῖδας, ἔπερ' ὅς τις
 Τέτ' ἀνάχ' ἀποσώζας ἐμὸν δόμον,
 Καὶ μὴ πιγῆμης τοῖσδε μηρμὰν τέκνοισι,
 Ἦ τις κακίων ἔσ' ἐμοῦ γυνή, φθόρον
 Τοῖς σοῖσι καμνοῖς παισὶ χεῖρα περσβαλεῖ.
 Μὴ δῖτα δαΐσσης ταῦτά γ', αἰτοῦμαι σ' ἐγὼ
 Ἐχθρὰ γὰρ ἢ ἔπεισα μηρμὰ τέκνοισι
 Τοῖς περὶ δ', ἐχίδνης ἔδ' ἐν ἡπιωτέρῃ.
 Καὶ πᾶς μὲν ἄρ' οὖν, πατέρ' ἔχει πύργον μέγαν
 Ὅν καὶ περσεῖται, καὶ περσερῆθη πάλιν.

Mini
 Quin
 Te pr
 Quib
 Et gl
 Suo r
 Nec s
 Te fa
 Nec t
 Vidui
 Sed h
 Hoc i
 Hanc
 (Na
 Sed q
 Equè
 Domi
 Induc
 Paren
 Tuisq
 Utiqu
 Inimic
 Nibilo
 In pat
 Sermo

Minime peperi, atate quamvis integra :
 Quum, qui genuerat te pater, quæque peperit
 Te prodidisset mater, auras linquere,
 Quibus decorum jam per atatem foret,
 Et gloriosâ morte vitam filio
 Suo redimere, quippe quibus unicus eras,
 Nec spem relictam procreandi liberos
 Te functo haberent. Viveremus tu, ac ego :
 Nec tu doleres solitudinem tori
 Vidui, nec orbos educares liberos.
 Sed hæc Deorum quando quispiam gradu
 Hoc ire voluit, sic eant : at gratiam
 Hanc tu referto, quam peto, haud meritis parem :
 (Nam par rependi pretium animæ nullum
 potest.)

Sed quam ipse justam dixeris : quum diligas
 Equè atque ego istos (si sapias) pueros, meæ
 Domini face isti sint domûs : nec liberis
 Induc novercam fœminam minus probam
 Parente, natis quæ manum impingat meis
 Tuisque, livor tristis ubi stimulos ciet.
 Uique cave istud faxis oro. Prioribus
 Inimica natis quum noverca inducitur,
 Nihilo cruentâ viperâ est clementior.
 In patre magnum filius præsidium habet,
 Sermonem cum quo mutuo possit frui.

Tu₂

Σὺ δ', ὦ τέκνον μοι, πῶς κορδαθήσῃ καλῶς;
 Ποίας τυχοῦσα συζύγου τῷ σῶ πατεῖ,
 Μὴ σοί τιν' αἰχρᾶν περσβαλοῦσα κληδίονα,
 Ἦβης ἐν ἀκμῇ σὲ διαρθεῖρη γάμους;
 Οὐ γάρ σε μήτηρ ἔτε νυμοδίσει ποτὲ,
 Οὔτ' ἐν τόκοισι σοῖσι θαρσυνεῖ, τέκνον,
 Παρθῶς, ἴν' ἐδὲν μητρὸς ὀμενέσεσθον.
 Δαῖτ' ὅθ' ἑανὲν με· καὶ τόδ' ἐκ εἰς αὔριον,
 Οὐδ' ἐς τεῖνιν μοι μινὸς ἔρχεσθαι κακόν,
 Ἀλλ' αὐτίκ' ἐν τοῖς ἐκ ἔτ' ἔσι λέξομαι.
 Χαίρετ' ἄγε, ὄφραῖνοιθε· καὶ σοὶ μὲν, πόσι,
 Γυναῖκ' ἀείσῃν ἔσι κομπάσαι λαβεῖν.
 Ὑμῖν δὲ, παῖδες, μητρὸς ἐκπεφυκέναι.

Χορ. Θάρσει· περὶ τέττε γὰρ λέγειν ἔχ' ἄζομαι.
 Δράσει τάδ', ὥπερ μὴ φρενῶν ἀμαρλάνη.

ΑΔ. Ἔσαι τάδ', ἔσαι, μὴ τρέσῃς. ἐπεὶ σ' ἐγὼ
 Καὶ ζῶσαν ἔχον, καὶ θανῶς ἐμὴ γυνή
 Μόνη κεκλήσῃ, κατὰς ἀντὶ σὲ πόλιν
 Τόνδ' ἄνδρα νύμφη Θεσσαλὶς περσφδέγῃ.
 Οὐκ ἔστιν ἔτιωσ' ἔτε πατρὸς ὄγενῆς,
 Οὔτ' ἔδ' ἄλλως ἐκπρεπεσάτη γυνή.
 Ἄλιν δὲ παίδων· τῶνδ' ὄνησιν ἐυχομαι
 Θεοῖς χυεῖσθαι· σὲ γὰρ ἐκ ὠνήμεθα.
 Οἶσω δὲ πένδ' ἐκ ἐτήσιον τόδε,

Tu,
 In vi
 Nupt
 Te fa
 Flore
 Nequ
 Dolor
 Ubi n
 Mori
 Cras i
 Jam ja
 Vnlete
 Te glo
 Et vos
 ho. Bono
 Ego n
 Ne me
 Viva u
 Dicere
 Suum
 Quam
 Formae
 Sat lib
 Deos p
 Net fin

*Tu, nata, verò quomodo educaberis
 In virginali ætate honestè ? quam tuò
 Nuptam parenti sors dabit, quæ nec notâ
 Te sedet ullâ, nec tuas ipso in aditu
 Florentis ævi nuptias contaminet ?
 Neque elocabit mater unquam te, neque in
 Doloze partus assidens solabitur,
 Ubi nil parentis caritate est suavius.
 Mori necesse est me : timori nec malum
 Cras istud, aut in tertium est mensis diem.
 Jamjam inter umbras luce cassas censeor.
 Vulete, leti vivite : at tu vir potes
 Te gloriari conjugem nactum optimam :
 Et vos, parentis optimæ vos filios.
 Bono animo es : hujus polliceri hoc nomine
 Ego nil verebor, mente ni prorsus caret.
 Ne metue, fient ista, fient. Nam mea
 Viva ut fuisti sola, sola mortua
 Dicere conjux : nec tuo ulla me loco
 Suum vocabit sponsa Thessalis virum :
 Quamvis superbos generis enumeret avos,
 Formæ decore quamlibet præfulgeat.
 Sat liberorum est, liceat istis modò frui
 Deos precamur, quando te frui haud licet.
 Nec finietur luctus hic spatîo annuo :*

Sed

Ἄλλ' ἔς' ἂν αἰὼν οὐμὸς ἀντέχη γυῖαι,
 Στυγῶν μὲν ἢ μ' ἔτικλεν, ἐχθαίρων δ' ἐμὸν
 Πατέρα· λόγῳ γὰρ ἦσαν, ἐκ ἔργῳ φίλοι.
 Σὺ δ' ἀντιδῶσα τῆς ἐμῆς τὰ φίλτατα
 Ψυχῆς, ἔσωσας· ἀεὶ μοι σέβειν πάρα,
 Τοιαῶνδ' ἁμαρτάνοντι συζύγου σέθεν ;
 Παύσω δὲ κώμης, συμποῖν δ' ὁμιλίας,
 Στεφάνους τε, μοῦσάν θ', ἢ κατ᾽ ἔχ' ἐμὰς δέμας.
 Οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν βαρβίτε θίγοιμ' ἔτι,
 Οὔτ' ἂν φρέν' ἔξάροισι πρὸς Λίβῳ λακύν
 Αὐλόν· σὺ γάρ μου τέρψιν ἔξείλε βίη.
 Σοφῇ δὲ χερὶ τεκλόνων, δέμας τὸ σὸν
 Εἰκαθέν, ἐν λέκτροισιν ἐκταθήσεται,
 Ωὖ περ σπασθῆμαι, καὶ ἀειψύσων χέρας,
 Ὅνομα καλὸν σὸν, τινὶ φίλῳ ἐν ἀγκάλαις
 Δόξω γνωσθῆκα, καί περ οὐκ ἔχων, ἔχεν.
 Ψυχὴν μὲν οἶμαι τέρψιν· ἀλλ' ὅμως βάρος
 Ψυχῆς ἀπανηλοῖν ἂν· ἐν δ' ονειράσι
 Φοιῶσά μ' εὐφραίνουσιν ἂν. Ἡ δ' οὐ γὰρ φίλον
 Καὶ νυκτὶ λάσσειν, ὅν τιν' ἂν παρῇ χρόνον.
 Εἰ δ' Ὀρφέως μοι ἱλῶττα καὶ μέλ' ὅσον
 Ὡς τινὶ κόρῳ Δήμητρος, ἢ κείνης πόσιν
 Ὑμνοῖσι κηλήσαντά σ' ἔξ ἄδου λαβεῖν,
 Καλῆλθον ἂν· καί μ' ἔθ' ὁ Πλάτων ὅσον

Sed om
 Lugebo
 Habebo
 Tibi eg
 Anima
 Non ju
 Dura i
 Nec cœ
 Post me
 Cantu
 Dehinc
 Sonos c
 Nam cu
 Quin
 In lecto
 Ample
 Tuum v
 Caram t
 Est ea v
 Animi
 Uinam
 Sub nocte
 Quocunq
 Si lingu
 Furva c
 Duri ve
 Te, pron

*Sed omne in ævum, quod supererit debinc mihi,
 Lugebo, matrem, quæ peperit, odio, ac patrem
 Habebo, amici quando verbo, non re erant.
 Tibi ego salutem debeo, quæ pro mea
 Anima dedisti quod homini est carissimum.
 Non jure, tali quando privor conjuge,
 Dura inter ævum transigam suspiria?
 Nec cætus aut æqualium convivia
 Post me juvabunt: nec coronæ florea,
 Cantusve dulces: nostra nec citharam manus
 Debinc tangeret unquam, nec Libysæ ad tibie
 Sonos canoros animus oblectabitur:
 Nam cuncta vitæ tu abstulisti gaudia.
 Quin & periti dexterâ artificis tuâ
 In læto imago ficta collocabitur.
 Amplectar illam manibus, illi procidens
 Tuum vocabo nomen, ulnis conjugem
 Caram tenere, non tenens, fingam tamen.
 Est ea voluptas frigida: at molestiam
 Animi levabit. Umbra me per somnia
 Utinam reversa oblectet. Etiam lurida
 Sub nocte amicos suavè vultus cernere,
 Quocunque sese in tempore offerent. Mihi
 Si lingua adesset Orphei, & blandum melos,
 Larvæ canendo pectus ut Proserpine
 Duri vel Orci flecterem, ac reducerem
 Te, promptus irem: centiceps nec me canis,*

U

Nec

Οὐθ' ἐπὶ κόπῃ ψυχοπομπὸς αὖ Χάρων
 ἔχον, πρὶν εἰς φῶς σὸν καταστῆσαι βίον.
 Ἄλλ' οὐκ ἐκῆσε προσδόκα μ' ὅταν θάγω,
 καὶ δῶμ' ἐλπίμαζ', ὥς σωοικήσουσά μοι.
 Ἐν ταῦσιν αὐταῖς γάρ μ' ἐπισκήψω κέδραις
 σοῖ, τὰμὰ θῆναι πλῆρεά, συνθῆναι πέλας
 Πλῆρεῖσι τοῖς σοῖς· μὴ ὅ γ' ἰδὲ θανόν ποτε
 Σὲ χεῖς εἶλω, τῆς μόνης πιστῆς ἐμοί.

Χο. Καὶ μὴν ἐγὰ σοι πένθεσθαι, ὥς φίλθαι φίλῳ,
 Λυπερὸν σωοίσω τῆσδε· καὶ γὰρ ἀξία.

Αλ. ὦ παῖδες, αἰετοὶ δὴ τάδ' ἐσηκέσατε
 Πάρεθ' ἐλθόντες, μὴ γὰρ μὲν ἄλλῳ πότῃ
 Γυναικ' ἐφ' ὑμῖν, μήδ' ἀλμιάσειν ἐμέ.

Αδ. Καὶ νῦν γέ φημι, καὶ τελευτήσω τάδε.

Αλ. Ἐπὶ τοῖσδε, παῖδας χειρὸς ἔξ ἐμῆς δέχου.

Αδ. Δέχομαι φίλον γε δῶρον ἐκ φίλης χειρὸς.

Αλ. Σὺ νῦν χρὴ τοῖσδ' ἀντ' ἐμῆς μήτηρ τέκνοισι.

Αδ. Πολλή γ' ἀνάσκει σὺ γ' ἀπεσερμημένους.

Αλ. ὦ τέκν', ὅτε ζῆν μ' ἐχρῆν, ἀπέρχομαι κατὰ

Αδ. Οἶμαι, τί δέσσω δῆλα σοῦ μονέμενός;

Αλ. Χρὺνθαι μαλάξαι σ'· ἐδὲν ἔσθ' ὁ καὶ θανόν.

Αδ. Ἄγου με σὺν σοι πρὸς θεῶν, ἄγου κάτω.

Αλ. Ἀρκῆμεν ἡμεῖς οἱ προθνήσκοντες σέθεν.

Αδ. ὦ δαῖμον, ὅπως συζύγου μ' ἀποσερεῖς.

*Nec qui silentes portitor manes vehit,
 Prohiberet, alium viva per me denuo
 Donec videres lumen. Illic mortua
 Nunc præstolare, donec illuc mortuum
 Me fata mittent, ac domum ambobus para,
 Una ut habitemus. Nam sepulchro corpora
 Uno imperabo collocari, & conseri
 Lateri latus te propter extensum meum:
 Nec ipsa mors me poterit abs te avellere,
 Quæ sola nobis usque fida inventa sis.
 Mærore digna est: itaque luctus particeps
 Hujus ero, amicum velut amico convenit.
 Ipsi hæc loquentem, filii, audistis patrem.
 Nullam deinceps spondet aliam conjugem
 Sibi fore, nec me luce cassam negliget.
 Nunc assevero id, atque perfectum dabo.
 Cape pignus horum de mea pueros manu.
 Accipio carum pignus è cara manu.
 His tu puellis mater esto meo loco.
 Te morte raptâ cogit id necessitas.
 Intereo, nati, par fuit quum vivere.
 Quanam futura est vita mihi superstiti?
 Te mitigabit temporis longinquitas:
 Qui periit autem, in posterum jam fit nihil.
 Duc, duc me ad Orcum per Deos tecum simul.
 In morte nostra sat superque cladis est.
 Sors sæva, quali viduor abs te conjuge?*

Αλ. Καὶ μὴν σκοτεινὸν ὄμμα μου βαρυνέται.

Αδ. Απωλόμην ἄρ', εἴ με δὴ λείψει, γυνίαι.

Αλ. Ὡς ἐκ' ἐτ' ἔσαν, ἐδ' ἐν ἅν λέγοις ἐμέ.

Αδ. Ὅρθε πρόσωπον, μὴ λίπης παῖδας σέθεν.

Αλ. Οὐ δ' ἦθ' ἐκ' ἐσά γ', ἀλλὰ χαίρειν τέκνα.

Αδ. Βλέπον πρὸς αὐτὰς, βλέπον. Αλ. Οὐδ' ἐν

Αδ. Τί δρᾷς; περιλείπεις; Αλ. Χαῖρ'. Αδ. Ἀ

λόμην τάλας.

Χορ. Βέβηκεν, ἐκ' ἐτ' ἐσὶν Ἀδμήτῃ γυνή.

Ευ. Ἰὼ μοι τύχας· μαῖα δὴ κάτω

Βέβηκεν· ἐκ' ἐτ' ὅσιν, ὦ

Πάτερ, ὑφ' ἀλίῳ.

Πεσλιποῦσα δ' ἄμὸν βίον,

Ὡρφάνισσε τλάμων.

Ἴδε γ' ἴδε βλέφαρον, καὶ

Παράλόνες χέρας.

Ἐπάκουσον, ἀκουσον, ὦ

Μᾶτερ, ἀντιάζω·

Ἐγώ σ', ἐγὼ, μᾶτερ, νῦν γε καλέμαι,

Ὅ σὸς πόλιν σοῖσι περσπίνων σόμασιν νεοαῖον.

Αδ. Τὴν ἐκλύεσαν ἐδ' ὀρώσαν· ὥστ' ἐγὼ,

Καὶ σφὼ βαρεῖα συμφορὰ πεπλήγμεθα.

Ευ. Νέθ' ἐγὼ, πάτερ, λείπομαι φίλας

Μονόσολός τε μαλ' ἐός· ὦ

Σχίσμα

- Al. *At at, tenebræ jamjam oboriuntur oculis.*
 Ad. *Perii profectò, si modo abs te deferor.*
 Al. *Nil me putâris jam, velut nusquam forem.*
 Ad. *Attolle vultus, liberos neu deferas.*
 Al. *Non sponte certè, sed valete, liberi.*
 Ad. *Oculos ad illos tolle, tolle & aspice.*
 Al. *Sum nulla posthac.* Ad. *Quid agis? ita me de-*
seris?
 Al. *Valeto.* Ad. *Miseris heu pereor miser modis!*
 Al. *Periit, nec usquam est uxor Admeti amplius.*
 Al. *Hei mihi misero, periit mater!*
O pater, adiit manes! neque jam
Dulci fruitur lumine Solis.
Me deseruit, me orbem, infelix.
Languidulos cerne oculos, rigidas
Cerne manus. O genitrix audi,
Audi genitrix! ego te appello,
Tua proclivis ad oscula pullus.
 Al. *Nil audientem, nil videntem affare: ego,*
Vosque ambo sevâ clade perculsi sumus.
 Al. *Puer, ô genitor, matre orbatus,*
Solus deferor! ô me miseris.

Pressum

Σχέλια δὴ παθὼν

Ἐγὼ ἔργα, * * *

Σύ τ' ἐμοὶ, σύγκασι κόρα,

Σωέτλας ὦ πάτερ,

Ἀνόνητ' ἀνόνητ' ἐνύμφασας, ἐλὲ γήρας

Ἐβας τέλθ' σὺν τῷδ'· ἔφθιτο γὰρ πά-

ρθ'· οἰχομένης δέ σου, μάτερ, ὅλωλεν οἶκθ'.

Χορ. Ἀδμητ', ἀνάγκη τάσδε συμφορὰς φέρειν.

Οὐ γάρ τι πρῶτθ', ἐλὲ λοῖδιθ' βροτῶν,

Γυναικὸς ἐδλῆς ἡμπλακες· γίγνωσκε ὃ,

Ὡς πᾶσιν ἡμῖν καλὸν εἶναι δοκεῖται.

Αλ. Επίσταμαί γε, κἔκ ἄφνω κακὸν τόδε

Περίεπτατ'· εἰδὼς δ' αὖτ' εἰσεβύλω πάλοι.

Ἀλλ', ἐκφορὰν γὰρ τῷδε θήσομαι νεκρῷ,

Πάρεσε· καὶ μύθοντες ἀντήχησάτε

Παιῶνα τῷ κάτωθεν ἀσπόνδῳ θεῷ.

Πᾶσιν ὃ Θεσσαλοῖσιν, ὧν ἐγὼ κρατῶ,

Πένθθ' γυναικὸς τῆσδε κοινῶσαι λέγω,

Κουρᾷ ξυρήκει, καὶ μελαμπέπλῳ σολῇ.

Τέθειππά τε ζῶγνυθε, καὶ μονάμπυκας

Πώλες σιδήρῳ τέμνετ' αὐχένων φίβω.

Αὐλῶν ὃ μὴ κατ' ἄστυ, μὴ λύρας κλύπθ'

Ἐσω, σελεύας δώδεκ' ἐκπληρημένας.

Οὐ γάρ τιν' ἄλλον φίλτερον θάψω νεκρῷ.

Τῷ

*Pressum ærumnis, teque sororem,
 Quam premit eadem fors ! ô genitor,
 Infrugiferos, infrugiferos
 Thalamos nactus es ! haud tetigisti
 Hac cum conjuge claustra senectæ :
 Prius erepta est : te pereunte,
 Genitrix, pariter domus eversa est.*

Cho. Admete, clades has necesse est perpeti :

*Nec primus es, nec ultimus mortalium
 Uxore viduatus probâ. Atque id cogita
 Nos universos esse morti obnoxios.*

Ad. Scio : nec ista me repente perculit

*Ærumna : pridem præscius malo premor.
 Sed efferendæ funus huic parabitur.*

Adeste, & alternante planctu lugubri

Date iusta. Dii dicite implacabili

Pæna. Sceptris Thessalûm quisquis meis

Paret, mulieris hujus ergo publicè

Lugere jubeo rasili tonsos comâ,

Pulloque amictu. Quadrijugosque jungite

Carras : superbam sonipedum è collo jubam

Tondete ferro : tibix nusquam sonus

Sirepat per urbem, vel juaviloquæ lyre,

Bis Luna senos donec orbes impleat.

Nam neque cadaver hoc sepeliam carius

Ulum, nec in me paribus officiis ; neque

Honoꝝ

Τῷ δ', ἐδ' ἀμείνον' εἰς ἔμ'· ἀξία δέ μοι
Τιμῆς, ἐπεὶ τέθνηκεν ἀντ' ἐμῷ μόνῃ.

Χορ. ὦ Πελὶς θυγάτηρ,

Χαίρεσά μοι ἐν αἰίδα δόμοισι

Τὸν ἀνάλιον οἶκον οἰκετεύοις.

Ἴσω δ' αἰίδης ὁ μελαγχαίτας

Θεὸς, ὅς' ἐπὶ κάπα

Πηδάλῳ τε γέρον

Νεκροπομπῶς ἴζει,

Πολὺ δὴ πολὺ δὴ γυναικ' ἀρίσαν

Λίμναν Ἀχεροῦσίαν πορδύσας

Ἑλάτα δικώπῳ.

Πολλά σε μεσοπῶλοι

Μέλψουσι, καθ' ἐπ' ἄλκονόν τ' ὀρεΐαν

Χέλω, ἔντ' ἀλύεσις κλείοντες ὕμνοις,

Σπάρτα κυκλὰς ἀνίκα Καρναίς

Περινιάσεται ἄρα μιννὸς ἀειρομένης

Παννύχου σελάνας,

Λιπαράισι τ' ἐν ὀλβίαις Ἀθάναις.

Τοίαν ἔλιπες θανῶσα μολπῶν

Μελέων ἀοιδοῖς.

Εἴθ' ἐπ' εμοὶ κῆρ' εἴη,

Δωσίμαν δέ σε πέμψαι

Φάϑ' ἔξ αἰδὸς τερέμνων,

*Honoribus eam prosequi dignis queam,
 Quæ me redemit sola morte vicariâ.*

*O Pelia mihi nata, vale,
 Quæ Orci habitas sine Sole domos.
 At sciat arbiter hoc Stygius
 Nigricomans Deus, atque senex
 Portitor exanimem populum
 Qui vehit, & subigit residens
 Puppe ratem celerem, mulier
 Optima longe Acherontis aquas,
 Optima fœmina transvehitur
 Rate biscalmâ.*

*Pieridum tu carmen alumni
 Decantabere diu, montigenâ
 Te testudine septem nervis
 Resonante canent, ac sine cithara
 Memores repetent carmine laudes,
 Quum redeuntis circulus anni
 Mensem Spartaë Carneium iterat,
 Lunaque pernox vere benigno
 Pleno pernitet orbe decora,
 Inque beatis divitis agri
 Decantabere semper Athenis.
 Tales mors tua sufficit hymnos
 Vatribus. O revocare liceret
 Si te superas rursus ad aulâs
 E tenebrosis sedibus Orci,*

Καὶ κωκυλοῖο βρέθρων,

Πολυμία νερίερα τε κάπα.

Σὺ γδ, ὦ μόνα, ὦ φίλα γυναικῶν,

Σὺ γε τὸν σωτῆρα ἔλας πόσιν ἀντὶ σᾶς ἀμύνει.

Ψυχᾶς ἔξ ἄδ' αὖ κέφα σοι

Χθῶν ἐπάνω πέσεις, γυῖαι.

Εἰ δέ τι καινὸν ἐλοιτο πόσις λέχῳ,

Ἦ μάλ' ἔμοιγ' ἀν' εἴη συνηθεὶς, τέκνοις
τοῖς σοῖς.

Μαλ' ἔργς ἐδελέσας

Πρὸ παιδὸς χθονὶ κρύψαι

Δέμας, ἐδὲ πατρὸς γεραῖα, * * *

Ὅν ἔλεγον, καὶ ἔτλαν ῥύσασθαι

Σχελιδίῳ πολιὰν ἔχοντε χαίταν.

Σὺ δ' ἐν ἥβῃ νέα νέε προθανῆσα φῶδ' οἶχ'.

Τοιαύτας εἴη με κυρῆσαι

Σωφύδαδ' ὅτι φίλας ἀλόχε.

Τῷτο γδ. ἐν γε βίῳ πάντιον μέρῳ.

Ἦ γδ ἐμοί γ' ἀλυτῷ δι' αἰῶν' ἀν' ἔμμεναι.

Ἦ. Ξένοι, Φεραίᾳς τῇσδε κωμῇται χθονὸς,

Ἀδμήτην ἐν δόμοισιν ἄρα κιχάνω ;

Χο. Ἔς' ἐν δόμοισι παῖς φέρηται, Ἠοράκλει.

Ἀλλ' εἰπὲ, χρεῖα τίς σε Θεσσαλῶν πόλιν

Πέμπει, Φεραίων ἄστυ προσβύβωμ τόλῃ ;

E Coccy

E flum

Tu fœn

Sola re

Quæ m

Terra l

Quod f

Captus e

Natis/qu

Nec tua

Te senio

Pro nat

Nec ser

Candida

At tu p

Juvenis

Deseris

Vite soci

Quæ ju

Mecum

Est mor

et. Cives Pl

Admetu

At quæ

Hospes I

*E Cocyti fluctibus, alno
 E fluminea, quæ vehit umbras.
 Tu sæminei gloria sexûs,
 Sola reperta es conjugis Orco
 Quæ mutata anima animam eriperes.
 Terra levis tibi sit super ossa.
 Quod si tædis vir tuus aliois
 Captus erit, mibi jure invisus
 Natisque tuis deget, quando
 Nec tua mater, nec qui genuit
 Te senior pater, abdere vellent
 Pro nato sua corpora terrâ,
 Nec servarint, etsi seris
 Candida sparsi tempora canis.
 At tu primo in flore juventæ
 Juvenis redimens fata mariti
 Deferis auras. O mibi talem
 Vitæ sociam Dii date sponsam,
 Quæ jucundum transigat ævum
 Mecum : at vitæ cognita paucis
 Est mortalibus ista voluptas.*

*er. Cives Pheræam qui colitis urbem, an domi est
 Admetus ? Cho. Intus est Pheretis filius.
 At quæ te ad urbem caussa adegit Thessalam,
 Hospes Pheræas advenires ut domos ?*

- Ἦ. Τιρωδίῳ πρῶτον τίν' Εὐρυθεῖ πόνον.
 Χο. Καὶ ποῖ πορεύῃ; τῷ σωέζδ' εἰ πλάνῳ;
 Ἦ. Θρηκὸς τέτρωθεν ἄρμα Διομήδους μέτα.
 Χο. Πῶς οὖν διωήσῃ; μῶν' ἀπειρος εἰ ζῆναι;
 Ἦ. Ἄπειρος· ἔγωγε Βισόνων ἥλθον χθόνα.
 Χο. Οὐκ ἔστιν ἵππων δεσπόσαι σ' ἀνδ' μάχης.
 Ἦ. Ἄλλ' ἐδ' ἀπειπεῖν μ' ὡς πόνους οἶόν τέ μοι.
 Χο. Κλανὼν ἄρ' ἤξεις, ἢ θανὼν αὐτῷ μύθους.
 Ἦ. Οὐ τόνδ' ἀγῶνα πρῶτον ἀν' δεάμοιμ' ἐγώ.
 Χο. Τί δ' ἀν' κελίηςας δεσπόημι, πλεον λάβοις;
 Ἦ. Πάλλας ἀπάξω κοιρανῶ Τιρωδίῳ.
 Χο. Οὐκ εὐμαρὲς χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις.
 Ἦ. Εἰ μὴ γε πῦρ πνέσσι μυκλήρων ἀπο.
 Χο. Ἄλλ' ἀνδρες ἀρταμῦσι λαίφησι γνάθοις.
 Ἦ. Θηρῶν ὀρέων χόρτον, ἐχ' ἵππων λέγεις.
 Χο. Φάτνας ἴδοις ἀν' αἵμασιν πεφυρμένας.
 Ἦ. Τίν' οὖν δ' ὁ θρέφας παῖς παλῆς κομπάζει;
 Χο. Ἄρεος, ζαχρύσου Θρακίας πέλης ἀναξ.
 Ἦ. Καὶ τόνδε τέμει δαίμον' ὅσον λήγεις;
 Σκληρὸς γὰρ αἰὼς, καὶ πρὸς αἰπὸν ἔρχεται.
 Ἦ. Χρή με παισὶν, οἷς Ἄρης ἐγείνατο,
 Μάχῃ σπαράττει, πρῶτα μὲν Λυκάονι,
 Αἰθιδίῳ ὃ Κύνῳ· τόνδε δ' ἔρχομαι τέλειον
 Ἀγῶνα πάλοις, δεσπόη τε συμβαλόν.

Obeo laborem Eurystheo Tirynthio.

Quo tendis? error quis vagabundum trahit?

Diomedis ut Thracis quadrigas huc agam.

Qui poteris? hospes an vetus fors an tibi est?

Minimè, nec unquam Bistonum attigi solum.

Potiare ut illis, ferro oportet cernere.

Sed nec labores refugere, ut velim, licet.

Cæso redibis rege, vel cæsus cades.

Discrimen istud non adeo nunc primitus.

Quid promovebis, dominum ubi deviceris?

Captos tyranno tradam equos Tirynthio.

Frenare captos alter haud facilis labor.

An forte flammæ evomunt è naribus?

Avidis virorum membra laniant dentibus.

Memoras ferarum, non equorum pabulum.

Præsepe tabo sordidum intuebere.

Quo patre jactat educator se editum?

Marte, & opulentam frenat armis Thraciam.

Fatis laborem debitum agnosco meis,

Per aspra semper quæ petunt sublimia.

Cum Marte natis optimum fuerat manum

Non contulisse, primitus Lycaone,

Ac deinde Cygno: tertius porro hic mihi

Cum domino equisque exhauriendus est labor.

Ἄλλ' ἔτις ὅτιν ὅς τ' Ἀλκμυῆς γόνον

Τρέσαντα χεῖρα πολεμίων πότ' ὄψεται.

Χο. Καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς τῆσδε κοίραν Θ' χθονός,
Ἄδμηθ, ἕξω δωμάτων πορδ' ἐται.

Αδ. Χαῖρ', ὦ Διὸς παῖ, Περσέως τ' ἀφ' αἵμαθ.

Ἥ. Ἄδμηε, καὶ σὺ χαῖρε, Θεσσαλῶν ἀναξ.

Αδ. Θέλοίμ' ἄν· δύνουσι ὄντα σ' ἔξεπίσαμαι.

Ἥ. Τί χρῆμα κουρά τῆδε πένθιμῳ πρέπεις;

Αδ. Θάπην τίν' ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ μέλλω νεκρόν.

Ἥ. Ἀπ' οὗ τέκνων σὼν πημονὴν ἔργου θεός.

Αδ. Ζῶσιν κατ' οἴκας παῖδες, ἔς ἔφουσ' ἐγώ.

Ἥ. Παλὴρ γε μὴν ἄρῃθ, εἴπερ οἴχεται.

Αδ. Κακῆνός ὅστι, καὶ ἡ τεκῆσά μ', Ἠεφκλεις.

Ἥ. Οὐ μὴν γυνή γ' ὀλώλεν ἈλκΗΣΙΣ σέθεν;

Αδ. Διπλῆς ἐπ' αὐτῷ μῦθῳ ἔσι μοι λέγειν.

Ἥ. Πότρεα θανάσης εἶπας, ἢ ζώσης πέει;

Αδ. Ἔσιν τε καὶ ἔτ' ὅστιν, ἀλγυνίαι τ' ἐμέ.

Ἥ. Οὐδέν τι μᾶλλον οἶδ'· ἄσημα γὰρ λέγεις.

Αδ. Οὐκ οἶδα μοίρας ἧς τυχεῖν αὐτῷ χρεών;

Ἥ. Οἶδ' ἀντὶ σέ γε καὶ θανῶν ὑφειμένῳ.

Αδ. Πῶς οὖν ἔτ' ὅστιν, εἴπερ ἦνεσεν τάδε;

Ἥ. ὦ Α· μὴ πρέκλαι ἀκοίην, εἰς τόδ' ἀναβαλοῦ.

Αδ. Τέθνηχ' ὁ μέλλων, καὶ ὦ θανὼν ἐκ ἔς' ἔτι.

Ἥ. Χωεὶς τό, τ' ἔθ, καὶ τὸ μὴ, νομίζεσθαι.

Mortalium sed nullus intuebitur

Hostis paventem dexteram Alcmenâ satum.

Atqui ipse dominus hujus Admetus soli

Huc recta linquens dirigit rectâ gradum.

Jove nate salve, Persei clarum genus.

Admete salve, rector inclyte Thessalûm.

Uinam! Benevolum te mihi certò scio.

Tonsura vero quid sibi hæc vult lugubris?

Hodie cadaver efferendum est hinc mihi.

Avertat istud fors malum à natis tuis.

Vivunt creati liberi de me domi.

Maturus annis forte genitor occidit?

Et ille superat atque mater, Hercules.

An igitur uxor periit Alcestis tua?

De uxore nobis sermo sese offert duplex.

Fatone functam dicis? an superat adhuc?

Obiit, nec obiit: meque luctu conficit.

Perplexus es, juxta atque pridem intelligo.

Fatine nosti quæ premat necessitas?

Pollicita mortem nempe pro te occumbere.

Si pepigit istud, quomodo hanc vivam putas?

Lugendo clades interim ne præveni.

Cui mors propinqua est, jam perisse illum puto:

Qui periit autem, jure nusquam dixeris.

Non esse, & esse discrepant longissimè.

Sic

Αδ. Σὺ τῇδε κείνεις, Ἡράκλεις, κείνη δ' ἐγώ.

Ἡ. Τί δῆλα κλαίεις; τίς φίλων ὁ κατθανών;

Αδ. Γυνή· γυναικὶς ἀρτίως μεμνήμην.

Ἡ. Ὅθιν' αἶθ', ἢ σοι συγγενὴς γεγῶσά τις;

Αδ. Οἰθῆος, ἄλλως δ' ὡς ἀναγκαῖα δόμοις.

Ἡ. Πῶς οὖν ἐν οἴκοις σοῖσιν ὤλεσεν βίον;

Αδ. Πατέρος θανόντ' αἶθ', ὡρρανδύλο.

Ἡ. Φῶ. Εἴθ' ἄρομ' ὅς, Ἄδμητε, μὴ λυπέσθαι.

Αδ. Ὡς δὴ τί δρᾶσων τόνδ' ὑποβάπτεις λόγον;

Ἡ. Ξένος πρὸς ἄλλῳ ἐσίαν πορεύσομαι.

Αδ. Οὐκ ἔστιν, ὦ ἄναξ, μὴ τερσόνδ' ἔλθοι κακόν.

Ἡ. Λυπεμένοις ὀχληρὸς, εἰ μόλοι, ξέν' αἶθ'.

Αδ. Τεθνῶσιν οἱ θανόντες· ἀλλ' εἴθ' ἐς δόμους.

Ἡ. Αἰχρὸν παρὰ κλαίεσι θοινᾶσθαι ξένος.

Αδ. Χωρεῖς ξενῶνές εἰσιν, οἷς σ' εἰσάξομαι.

Ἡ. Μίθεες με, καὶ σοι μυεῖαν ἐξω χάειν.

Αδ. Οὐκ ἔστιν ἄλλος σ' ἀνδρὸς ἐσίαν μολεῖν.

Ἡγ' σὺ τῶνδε δωματίων θξωπίης

Ξενῶνας οἷξας· τοῖς τ' ἐφεσῶσι φράσον,

Σίλῳ παρῆναι πλῆθ'· ἐν τῷ κλήσατε

Θύρας μεσαύλους· εἰ πρέπει θοινωμένους.

Κλύειν στεναγμῶν, εἰδὲ λυπεῖσθαι ξένος.

Χορ. Τί δρᾶς, τοσαύτης συμφορᾶς περικειμένης,

Ἄδμητε; τολμᾶς ξενοδοχεῖν; τί μῶρος εἶ;

Sic

Quid

Mul

Alien

Alien

Quin

Hic e

Utina

Exspe

Alter

Bona

Ingra

Ingre

Hospit

Ducan

Sine a

Minin

Heus

Jube

Hospit

Quod

Non e

Obstre

Adme

Prem

Sic tibi videtur, Hercules; aliter mihi.
Quid ergo luges? quisnam amicorum occidit?
Mulier. Mulieris mentio facta est modò.
Aliena, vobis an propinqua sanguine?
Aliena, quamvis juncta necessitudine.
Quinam ergo vitam finit domi tua?
Hic educata est orba patre mortuo.
Utinam dolore comperissem liberum.
Exspecto quorsum tendat ista oratio.
Alterius hospes hospitis domum petam.
Bona verba: facinus istud avertat Deus.
Ingrata lugenti hospitis praesentia est.
Ingrederere tu aedes, mortui sint mortui.
Hospiti epulari turpe funesta in domo.
Ducam seorsum te hospitum ad cœnacula.
Sine abire, inibis gratiam à me maximam.
Minimè: nec alios hospes accedes lares.
Heus tu, præito, præclude posticum adium:
Jube atrienses apparare largiter
Hospitibus epulas. Limen autem claudite,
Quod medium ab aula separat cœnacula.
Non est decorum luctus ut convivio
Obstrepat, & aures hospitum offendat dolor.
Admete, quid agis? tanta quum te calamitas
Premat, recipies hospites? ita desipis?

Y

Atqui

Αδ. Ἄλλ' εἰ δόμων σφε καὶ πόλεως ἀπήλασα
 Ξένον μολόντα, μᾶλλον ἂν μ' ἐπήνεσας;
 Οὐ δ' ἦτ', ἐπεὶ μοι συμφορὰ μὲν ἐδὲν ἂν
 Μείων ἐγίνετ', ἀξενώτερος δ' ἐγώ.
 Καὶ πρὸς κακοῖσιν, ἄλλο τῆτ' ἂν ἦν κακόν,
 Δόμους καλεῖσθαι τὸς ἐμὸς ἐχθροῦς.
 Αὐτὸς δ' ἀρίστου τέλλε τυγχάνω ξένου,
 Ὅταν περ Ἀργεὺς διψίαν ἔλθω χθόνα.

Χορ. Πῶς οὖν ἐκρυπτεῖς τὴν παρόντα δαίμονα,
 Φίλῃ μολόντι ἄνδρὸς, ὥς αὐτὸς λέγεις;

Αδ. Οὐκ ἂν ποτ' ἠθέλησεν εἰσελθεῖν δόμους,
 Εἰ μὴ ἐμὴν τι πημάτων ἐγνώρισε.
 Καὶ τῷ μὲν, οἶμαι, δρᾶν τάδ', ἐφρονεῖν δὲ
 Οὐδ' αἰνέσει με· τὰ μὰ δ' ἐκ ἐπίσταται
 Μέλαθρ' ἀπωθεῖν, ἐδ' ἀτιμάζειν ξένους.

Χορ. ὦ πολὺ ξένου, καὶ ἐλπίδες

Ἄνδρὸς αἰεὶ ποτ' οἶκος.

Σέ τοι καὶ ὁ Πύθι

Ἐυλύρας Ἀπόλλων

Ἠξίωσε ναίειν.

Ἐτλη ὃ σοῖσι μηλονόμας

Ἐν δόμοις χυεῖσθαι,

Δοχμιάν διὰ κλιτύων

Βοσκήμασι σοῖσι συνείζων

Atqui

Hospiti

Minus

Ad cal

Ut hosp

Nunc

Sisiculu

Cur erg

Hunc e

Siquid

Nunqu

At fac

Nec h

Huc ve

O viri

Semper

Se dign

Est Pha

Nec D

Huius

Curvis

Et per

*Atqui domo illum si expulisset & mœnibus
Hospitii egentem, an id probares? neutiquam.
Minus hospitalis, non minus miser forem.
Ad calamitates illud etiam accederet,
Ut hospitem hostis mea vocaretur domus.
Nunc hospitem illum habebo rursus optimum,
Siticulosum quando ad Argos venero.
Cur ergo, amicus siquidem is est, uti tu ais,
Hunc esse passus nescium ærumnæ es tuæ?
Siquidem ille nostrum scisset infortunium,
Nunquam subisset atrium domûs meæ.
At facere stultè me ille forsàn rebitur,
Nec hæc probabit. Mea sed aula haud hospites
Huc ventitantes scit repellere turpiter.
O viri hospita liberi
Semper atria, quæ incola
Se dignatus Apollo
Est Phæbus citharæ sciens.
Nec Deum puduit domûs
Hujus lanigeros greges
Curvis pascere vallibus:
Et per prata virentia*

Ποιμνήτας ὑμεναίης

Σὺ δ' ἐποίμαίνοντο χαρᾷ μελέ-
ων, βασιαί τε λύγκες·

Ἐβα ᾗ λιπῶσ' Ὀθρυ-
ος νάπαν λεόντων

Ἄδαρονδς ἴλα.

Ἐχόρασε δ' ἀμφὶ σὰν κιθάραν,
φοῖτε, ποικιλόθριξ

Νεβρῆς, ὑψικόμων πέραν

Βαίνωσ' ἐλαῖαν σφυρῷ κερῶ,

Χαίρωσ' ἔυφρονι μολπᾷ.

Τοίγδ' πολυμηλοτάταν

Ἑστίαν οἰκῆς, περὶ καλλίναον

Βοείαν λίμναν· ἀρότοις ᾗ γυᾶν

Καὶ πεδίων διαπέδοις ὄρον,

Ἀμφὶ μὲν ἀελίε κνεφαίαν

Ἰππόσασιν αἰθέρα,

Τὰν Μολοσσῶν τίθειαι,

Πόνηϊόν τ' Αἰγαῖον ἐπ' Ἀκλᾶν

Ἀλίμνον Πηλίας κρατύνει.

Καὶ νῦν δόμον ἀμπετάσας,

Δέξεται ξεῖνον νοτερῷ βλεφάρῳ,

Τὰς φίλας κλαίων ἀλόχε ἱνέκυν ἐν

Δώμασιν ἀρτιδανῇ. Τὸ γδ

Pastor
Bland
Quin
Lyncu
Emollu
Junxi
Arme
Venit
Ex O
Ad tu
Appia
Pictor
Pernic
Abietu
Docto
Ergo
Fertili
Limpid
Bæbiæ
Et pate
Termin
Qua j
Nube
Ad M
Et fre
Æthio
Celsum
Nunc a
Humid
Hospite
Conjug
Flens

Pastoralia carmina,
Blandâ pangere fistulâ.
Quin & versicolorum
Lyncum turba suavibus
Emollita modis, gregi
Junxit intrepido latus.
Armentumque leonum
Venit fulvicomantûm
Ex Oibry nemoroso.
Ad tuæ strepitum lyre
Applausit maculosus
Pictorum hinnuleûm chorus,
Pernici pede deferens
Abietum alticomum nemus,
Docto carmine concitus.
Ergo tu pecoris domum
Fertilissimam colis
Limpidum propter lacum
Bœbiæ, arvi & jugera :
Et patemibz soli
Terminos convallibus,
Quâ jubar Solis cadens
Nube currus induit,
Ad Molossos pertinet;
Et freta Ægæi maris,
Æstuosa & littora
Celsum ad usque Pelion.
Nunc apertis ædibus
Humidis fletu genis
Hospitem recipit tamen,
Conjugis modo mortuæ
Flens adhuc funus recens.

Nam

Εὐχλὺς ἐκφέρεται πρὸς αἰδῶ.

Ἐν τοῖς ἀγαθοῖσι ὃ πάντ' ἔνεσιν σοφίας.

Πρὸς δ' ἐμᾶ ψυχᾷ θράσῃ ἦσαι,

Θεοσεβῆ φῶτα κελνὰ πρᾶξεν.

ΑΔ. Ἀνδρῶν Φεραίων εὐρυχῆς παρσία,
Νέκυν μὲν ἦδη πάντ' ἔχοντα προσπόλοι
φέρουσιν ἄρδην πρὸς τάφον τε, καὶ πυρᾶν.
Ἵμεῖς δ' οὐ τιμὴ θανέσσαν, ὡς νομίζεσαι,
Περσέπατ' ἔξισαν ὑσάτην ὁδόν.

Χορ. Καὶ μὴν ὁρῶ σὺν πατέρα γηραιῷ ποδὶ
Στέχοντ', ὁπαδὲς τ' ἐν χερσὶν δάμαρτι σὺν
Κόσμον φέροντας, νερίερον ἀγάλματά.

Φερ. Ἦκω κακοῖσι σοῖσι συγκάμων, τέκνον.
Ἐδλῆς γὰρ ἐδλὲς ἀνιρεῖ, καὶ σώφρον
Γυναικὸς ἡμάρτηκας· ἀλλὰ ταῦτα μὲν
Φέρειν ἀνάγκη, καὶ περ ὅληα δύσφορα.
Δέχου δ' ἐκ κόσμον τόνδε, καὶ κατὰ χθονὸς
Ἴτω· τὸ ταύτης σῶμα τιμᾶσθαι χρεῶν,
Ἦτις γε τὴν σῆς πρὸ θανέ ψυχῆς, τέκνον,
καὶ μὲν ἐκ ἀπαιδὶ ἔθηκεν, καὶ δὲ ἔασέ σε
Στερένῃα, γήρα πενδίμῳ καλαφθινεῖν,
Πάσαις δ' ἔθηκεν εὐκλέεσσαν βίον
Γυναιξίν, ἔργον τλαῖσα θυμαῖον τόδε.
Ὡ τόνδ' ἐμὸν σώσας, ἀναστήσας δ'

G
Nam
Cana
Ulla
Abes
Et m
Succo
Omni
d. Cive
Fam
Subli
At
De
h. Atqu
Huc
Porta
h. Mær
Proba
Sed
Fera
Una
Illius
Susti
Triste
Perfe
Tam
O sof

*Nam pudori pronus est
 Candor ingenuus, neque
 Ulla pars sapientiæ
 Abest, quum probitas adest.
 Et mentem bona spes habet,
 Successura homini pio
 Omnia rectè.*

- d. *Cives Pheræi qui hîc adestis sedulo,
 Famuli cadaver rite compostum ad rogem
 Sublime portant, ac sepulchri ad aggerem.
 At vos supremam prodeuntem jam viam
 De more defunctam ultimum alloquamini.*
- h. *Atqui senili cerno genitorem gradu
 Huc se ferentem, conjugi & mundum tuæ
 Portare famulos manibus donaria.*
- h. *Mæroris adsum particeps, fili, tui.
 Probâ & pudicâ sane es orbis conjuge.
 Sed ista quamvis duka perpeßu, tamen
 Feras necesse est. Accipe hunc mundum, ac humè
 Unâ reconde. Honore corpus prosequi
 Illius æquum est, quæ prior pro te mori
 Sustinuit: ac ne sobolis orbis degerem
 Tristem senectam & luctuosam te sine,
 Perfecit una: cæterisque fæminis
 Tam illustre facinus ausa peperit gloriam.
 O sospitatrix filii, quæ mortuos*

Ἡμᾶς πιτνεύσας, χαῖρε, καὶν ἄδ' εὐδομοῖς
 Εὖ σοι γυόισι. Φημὶ τοιέτους γάμους
 Λύειν βροτοῖσιν, ἢ γαμεῖν ἐκ ἀξίον.

ΑΔ. Οὐτ' ἥλδες εἰς τόνδ' ἔξ ἐμᾶ κληθεὶς τάφον,
 Οὐτ' ἐν φίλοισι σὴν παρεσίαν λέγω.
 Κόσμον ὃ τ' σὸν εἴ ποδ' ἦδ' ἐνδύσεται.
 Οὐ γάρ τι τῆς σῶν ἐνδὲς ταφῆσεται
 Τότε ξυαλγῆν χρῶν σ', ὅτ' ὠλλύμην ἐγώ.
 Σὺ δ' ἐκποδὼν σᾶς, καὶ παρὲς ἄλλω θανεῖν
 Νέω, γέρων ὦν, τόνδ' ἀποιμῶξαι νεκρὸν;
 Οὐκ ἦδ' ἄρ' ὀρθῶς τῷδε σώματι παλιν
 Οὐδ' ἢ τεκεῖν φάσκεσθαι, καὶ κεκληνυμένη
 Μήτηρ μ' ἐτικλίσθαι δαίει δ' αἰματι
 Μασθῶ γυναικὸς σῆς ὑπεκλήθην λάθρα.
 Ἐδεξας εἰς ἔλεγχον ἔχελθὼν, ὅς εἰ.
 Καί μ' εἰ νομίζω παῖδα σὸν πεφυκέναι.
 Ἦτ' ἄρα πάντων διαπρέπεις ἀψυχία,
 Ὅδ' ἡλίκος τ' ὦν, καὶ πὶ τέρμ' ἦκων βίῃ
 Οὐκ ἠθέλησας εἶδ' ἐτόλμησας θανεῖν
 Τῷ σοῦ περὶ παιδὸς ἀλλὰ τιμῷ εἰσαίτε
 Γυναῖκ' ὀδνεῖαν, ὡς ἐγὼ καὶ μητέρα,
 Πατέρες τέ γ' ἐνδίκως ἂν ἠγοίμην μόνω.
 Καί τοι καλὸν γ' ἂν τόνδ' ἀγῶν' ἠγωνίσαι,
 Τῷ σοῦ περὶ παιδὸς κατθανόντος βραχὺς δὲ

Nos sup
 Placidos
 Tales h
 Aut vin
 Nec has
 Praesens
 Hunc in
 Rerum t
 Dolere f
 An qui
 Senex pu
 Illacryma
 Ferus fu
 Falso par
 Sed Hirp
 Me adm
 Et tu qu
 Nam nec
 Aut si es
 Superat i
 Vita, sen
 Nec fuer
 Sed has
 Partes tu
 Solam vo
 At te fa
 Ingens m
 Si morte

Nos suscitasti, jam vale. Ac manes tibi
Placidos bonosque sub Acheronte imo precor.
Tales hominibus utiles tædæ reor,
Aut vincla nunquam nosse conjugalia.
Nec has rogatu nostro ad inferias ades.
Præsens amicū nec mihi in numero es, neque
Hunc induetur illa mundum, aut indiga
Rerū tuarum sepelietur. Tum æquius
Dolere fuerat, fata quum me tollerent.
An qui stetisti tum eminus, quique alteram
Senex puellam siveris pro te mori,
Ilacrymābis funeri huic? Nec mihi pater
Ferus fuisti, nec peperit ea me parens,
Falso parentem quæ meam se distitat:
Sed stirpe servili editum in lucem tua
Me adinovit uxor uberi furtim suo:
Et tu quis esses prodidit periculum.
Nam nec patrem te existimo verè meum:
Aut si es, pavore nemo te mortalium
Superat inertī, qui supremo in limine
Vitæ, senectâ languidus, nec volueris,
Nec fueris ausus emori pro filio.
Sed has mulierem hanc exteram in se sumere
Partes tulisti, quam genitricem & patrem
Solam vocare jure possum æquissimo.
At te facinoris tam decori gloria
Ingens manebat, filium superstitem
Si morte genitor liberavisses tuā,

Πάντως ὁ λοιπὸς βιώσιμος χρόνος.
 Κἀγὼ τ' ἂν ἔζων, χ' ἦδε, τὸν λοιπὸν χρόνον.
 Κούκ ἂν μονωθεὶς ἔσενον κακοῖς ἐμοῖς.
 Καὶ μὴν ὅς' ἄνδρα χρὴ παθεῖν εὐδαίμονα,
 Πέπονθας ἥβησας μὲν ἐν τυραννίδι,
 Παῖς δ' ὡς ἐγὼ σοι τῶνδε διάδοχος δόμων.
 Ὡς τ' ἐκ ἀτεκνῶ κατθανὼν, ἄλλοις δόμων
 Λείψιν ἐμελλες ὄρφανὸν διαρπάσαι.
 Οὐ μὴν ἐρεῖς γέ μ', ὡς ἀτιμάζοντα σὸν
 Γῆρας, θανεῖν προὔδικας· ὅστις αἰδιόφρων
 Πρὸς σ' ὡς μάλιστα κἀντὶ τῶνδέ μοι χρεόν
 Τοιάνδε καὶ σὺ χ' ἢ τεκοῦς ἠλλαξάτῃ.
 Τοὶ γὰρ φυτεύων παῖδας ἐκ ἔτ' ἂν φθάνοισι
 Οἱ γηροβοσκήσουσι, καὶ θανόντά σε.
 Πείσεις εἴ σοι, καὶ προθήσονται νεκρὸν;
 Οὐ γὰρ σ' ἐγωγε τῇδ' ἐμῇ θάψω χεεῖ.
 Τέθνηκα γὰρ διητέπι σ'· εἰ δ' ἄλλε τυχὼν
 Σωτήρης, αὐγὰς εἰσορῶ, κείνε λέγω
 Καὶ παῖδά μ' εἶ, καὶ φίλον γηροτρόφον.
 Μάτῃ δ' οἱ γέροντες εὐχονται θανεῖν,
 Γῆρας φέροντες, καὶ μακρὸν χρόνον βίει.
 Ἦν δ' ἐγγυὲς ἔλθῃ θάνατος, εἰς εἰς ἐλθέ
 Θνήσκων· τὸ γῆρας δ' ἐκ ἔτ' ἐς αὐτοῖς βαρύνεται.
 Χο. Παύσαθ'· ἄλλος γὰρ ἢ παρῆσα συμφορὰ,

Quum
 Restare
 Mecum
 Tedis
 At tu,
 Frustrum
 Tenuer
 Herede
 Vacuan
 Domum
 Prodi,
 Ut qui
 Te sim
 Cum m
 Dehinc
 Alant

Etenim
 Jamdu
 Sum n
 Hoc lu
 Vicesqu
 Vanè
 Et de
 Si mor
 Nemo
 Ch. Absqu

*Quum posset ævi reliquus haud longus tibi
 Restare cursus. Quod supererat temporis,
 Mecum ista vivo viva consenesceret,
 Tadis nec orbis macerarer ludibus.
 At tu, beata vita quicquid parturit
 Fructûs, tulisti : scepra qui florentibus
 Tenueris annis, meque regni filium
 Heredem habueris, orbis ut ne liberis
 Vacuam alienis dissipandam linqueres
 Domum. Nec illud dixeris, te à filio
 Prodi, senectam quod tuam contemserit,
 Ut qui reveritus semper unus maximè
 Te sim. Rependis gratiam hanc contra mihi
 Cum matre genitor : sed nec alios liberos
 Debinc gignere potes, qui senectutem tuam
 Alant & ornent. Neque enim humabere hâc
 manu.*

*Etenim quod ad te pertinet, sum mortuus
 Jamdudum. At alium si salutis vindicem
 Sum nactus, atque intueor ejus munere
 Hoc lumen almum, me illius natum puto,
 Vicesque senii huic educandi debeo.
 Vanè profecto postulant senes mori,
 Et de senecta longiore expostulant :
 Si mors propinquet, nemo jam cupit mori,
 Nemo senectam queritur amplius gravem.*

Ch. *Absque his malorum jam sat est. Quiescite :*

ὦ παῖ· παῖδός ῥ' μὴ παρξιώης φρένα·

Φέ. ὦ παῖ, τίν' αὖχῃς πότρεα Λυδόν, ἢ Φρύγα

Κακοῖς ἐλαύνειν ἀργυρώνητον σέθεν;

Οὐκ οἶδα Θεσσαλὸν με, καὶ πό Θεσσαλῷ

Παῖδός γεγάτα γνησίως ἐλεύθερον;

Ἄγαν μ' ὑβείζεις, καὶ νεανίας λόγους

ῥίπων ἐς ἡμᾶς, καὶ βαλὼν ἔτως ἄπει.

Εγὼ δέ σ' οἶκων δεσπότῳ ἐγενάμην,

Καὶ θρεψ' ὀφείλων, ἔχ' ὑπερθνήσκων σέθεν.

Οὐ γὰρ πατρῶον τόνει' ἐδεξάμην νόμον,

Παίδων περθνήσκειν πατέρους, ἔει' Ἑλλήνων

Σαυτῷ γὰρ, εἴτε δυσυχῆς, εἴτ' ὀτυχῆς,

Ἔφους' αἰεὶ ἡμῶν χρεῖν σε τυγχάνειν, ἔχεις.

Πολλῶν μὲν ἄρχεις, πολυπλέθρους δέ σοι γῆ

Λαίφω· πατέρος γὰρ ταῦτ' ἐδεξάμην πάρος.

Τί δ' ἦτά σ' ἠδίκηκα; τῷ σ' ἀποσερῶ;

Μὴ θνήσκ' ὑπὲρ τῷδ' ἀνδρὸς, ἔει' ἐγὼ περ

Χαίρεις ὁρῶν φῶς; πατέρος δ' ἐχάειν δούλῳ

Ἡμῶν πολὺν γε τὸν κάτω λογίζομαι

Χρόνον· τὸ ῥ' ζῆν σμικρὸν, ἀλλ' ὅμως γλαυκῶ

Σὺ γ' οὖν ἀναιδέως διεμάχεο τὸ μὴ θανεῖν.

Καὶ ζῆς παρελθὼν τιλὼν πεπρωμένῳ τύχῳ

Ταύτῳ κατακλῆς· εἴτ' ἐμὴν ἀψυχίαν

Ψέγεις, γυναικὸς, ὧν κακίᾳ, ἢ ὠνυμῶ,

Nec tu

O nate,

Venaliu

An The

Planèq

Nimis

Ei verb

Jactas.

Domin

Deinde

Nec ha

Legem,

Nec Gr

Tibi na

Tibi cu

Populis

Quae m

Qua fr

Ne mor

Tibi du

Nam re

Sit inte

Sint cla

At tu n

Ultraqu

Uxore a

Dein m

Nec tu paternam, nate, bilem exaspera.

*Th. O nate, probris quem laceffis arrogans ?
Venaliūne de grege, aut Lydum, aut Phryga,
An Theſſalum me Theſſalo nescis patre,
Planèque ſtirpe generis ingenui ſatum ?
Nimis insolenter contumelioſus es :
Et verba juvenis in patrem petulantia
Jaſtas. At iſthic haud procax gratis eris.
Dominus familiæ te edidi ut fores meæ :
Deinde educavi, non prior ut exſtinguerer.
Nec hanc habemus traditam à majoribus
Legem, ut parentes morte ſervent liberos :
Nec Grajus hic mos. Sive felix, ſeu miſer,
Tibi natus uni es. Cuncta ego officia patris
Tibi cumulatè præſtiti : latè imperas
Populis ; & agri fuſa latè jugera,
Quæ mihi reliquit genitor, hæc linquam tibi.
Qua fraude te in re ? quamve facio injuriam ?
Ne morere pro alio, nec ego pro te. Cernere
Tibi dulce lucem eſt, dulce patri itidem puta.
Nam reputo mecum, quot manendum ſecula
Sit inter umbras ; quàm brevibus anguſtiis
Sint clauſa vitæ ſpatia, ſed blandula tamen
At tu recuſas impudenter emori,
Ultraque fato deſtinatum terminum
Uxore caſa vivis : ac redarguis
Dein me pavoris, ſceminâ ; timidiffime,*

Ἡ τῷ καλοῦ σὺ περὶ θανέν νεανίε.

Σοφῶς δ' ἐφεῦρες· ὥς μὴ θανεῖν ποῖε,
 Εἰ τιμὴ παρῆσαν κατθανεῖν πείσῃας ἀν
 Γωαῖχ' ὑπὲρ σῶ, καὶ τ' ὀνειδίζεις φίλοις,
 Τοῖς μὴ θέλῃσι θρῆν τάδ', αὐτὸς ὦν κακός·
 Σίγα· νόμιζε δ', εἰ σὺ τιμὴ στυγρῇ φιλεῖς
 Ψυχὴν, φιλεῖν ἅπαντας· εἰ δ' ἡμᾶς κακῶς
 Ερεῖς, ἀκέσῃ πολλὰ, καὶ ψάδῃ κακά.

Χο. Πιλείῳ λέλεκται νῦν τε καὶ τὰ πρὶν, κακά·
 Παῦσαι ῥ', πρέσβυ, παῖδα σὸν κακοῖσι θῶν.

Αδ. Λέγ', ὥς ἐμὲ λέξαντ'· εἰ δ' ἀλγεῖς κλύουσιν
 Τάληθές, ἐχρήμω σ' εἰς ἔμ' ἐξαμαρτάνειν.

Φέ. Σὺ δ' ἀν περὶ θνήσκων, μᾶλλον ἐξημάρτανον.

Αδ. Ταυτὸν γὰρ ἡβῶντ' ἄνδρα, καὶ πρέσβυ θανέον;

Φέ. Ψυχῇ μιᾷ ζῆν, ἐδυοῖν ὀφείλοισιν.

Αδ. Καὶ μὴ Διὸς γε μέισον' ἀν ζώοις χρέονον.

Φέ. Ἄρα γονεῦσιν, ἐδὲν ἐκδικικον παθόν;

Αδ. Μακρῷ βίῃ γὰρ ἡθόμῳ ἐρῶνιά σε.

Φέ. Ἀλλ' ἐσὺ νεκρὸν ἀντὶ σὺ τόνδ' ἐκφέρεις;

Αδ. Σημεῖά γ', ὅ κακίσε, ταῦτ' ἀψυχίσε.

Φέ. Οὔτι πρὸς ἡμῶν γ' ἄλετ'· ἐκ ἐρεῖς τόδε.

Αδ. Φεῦ. Εἴθ' ἀνδρὸς ἑλθοῖς τῷδέ γ' εἰς χρέονον.

Φέ. Μνήσευε πολλὰς, ὥς θάνασι πλεόνους.

Αδ. Σοὶ τῶτ' ὀνειδ'· ἐγὼ γὰρ ἡθέλες θανεῖν.

Inferior

Formose

Ratione

Si ut qu

Pro te r

Dein ipse

Qui face

Tecumq

Dulcem

Haud fa

Jam fit

Senex, e

Ceu me

Si audit

Pro te f

Nil ergo

Unâ ani

Quin vi

Sic imm

Te nem

At pro i

Quod te

Pro me

Utinam

Sepe esto

Tibi hoc

*Inferior ipse, quæ tuam juvenis vicem
Formosè functa periiit. Atenim callidè
Rationem inisti, quâ perennè viverès,
Si ut quamque nactus conjugem sis, ne mori
Pro te recuset, persuadere poteris.*

*Dein ipse timidus impetis conviciis,
Qui facere renuant hæc, amicos : heus tace,
Tecumque reputa, vita ceu dulcis tibi est,
Dulcem esse cunctis. Si ingeras opprobria,
Haud falsa rursus, & plura forsan audies.*

*h. Jam fit malorum superiorum accessio :
Senex, omitte exasperare filium.*

*d. Ceu me loquuto cuncta prome : veritas
Si audita te urit, abstinendum injuriâ.*

h. Pro te fuisset gravius erratum mori.

d. Nil ergo refert juvenis obeat an senex ?

h. Unâ animâ oportet, non duabus vivere.

d. Quin vive, secla donec anteeas Fovis.

h. Sic immerentes bem parentes devoves ?

d. Te nempe vitæ longioris amor tenet.

h. At pro te, opinor, hoc cadaver efferunt.

d. Quod te pavoris arguit, timidissime.

h. Pro me perisse hanc haud, opinor, dixeris.

d. Utinam aliquando tibi opus operâ sit meâ.

h. Sepe esto conjux, efferas ut plurimas.

d. Tibi hos pudendum, qui recusâris mori.

Suave

- Φέ. Φίλον τὸ φέγγ' ἔτ' τοῦ θεῶ, φίλον.
 Αδ. Κακὸν τὸ λῆμα, καὶ ἐν ἀνδράσιν, τὸ σόν.
 Φέ. Οὐκ ἐγγελας γέγραφα βασιλῶν νεκρόν;
 Αδ. Θάνη γε μέν τοι Δυσκλεῆς, ὅταν θάνῃς.
 Φέ. Κακῶς ἀκύνει ἔμέλει θανόντι μοι.
 Αδ. Φεῦ, φεῦ· τὸ γῆρας ὡς ἀναιδείας πλέον.
 Φέ. Ἦδ' ἐκ ἀναιδῆς. τλήδ' ἐφεῦρες ἄφροντα.
 Αδ. Ἀπελθε, καὶ με τόνδ' ἔα θάψαι νεκρόν.
 Φέ. Ἀπειμι· θάψαις δ' αὐτὸς ὢν αὐτῆς φονεύς.
 Δίκας δ' ἐδέσσεις σοῖσι κηδεσῶς ἔτι.
 Ἦτ' ἄρ' Ἀκας· ἐκ' ἔτ' ἔς' ἐν ἀνδράσιν,
 Εἰ μὴ σ' ἀδελφῆς αἷμα τιμωρήσεται.
 Αδ. Ἐρρε νῦν αὐτὸς, χ' ἢ ξυνοικήσασά σοι,
 Ἀπαιδε, παιδὸς ὄντ', ὥσπερ ἄξιοι,
 Γηρόσκειτ'· ἔγδ' τῶδ' ἵτ' εἰς ταυτὸ σέγγ'.
 Νεῖθε· εἰ δ' ἀπειπῶν χρή με κηρύκων ὕπερ
 Τὴν σὴν πατρώαν ἐσίαν, ὡπῆπτον ἄν.
 Ἡμεῖς δ' (τοῦν ποσὶν γδ' οἰσέον κακόν)
 Στείχωμεν, ὡς ἂν ἐν πυρὶ θῶμεν νεκρόν.
 Κο. ὦ χετλία, τόλμης γλυναία,
 Καὶ μέγ' αἰεία,
 Χαῖρε· πρέφρων σε χθονίος δ' Ἑρμῆς,
 Αἰδῆς τε δέχοιτ'· εἰ δέ τι κἀκεῖ
 Πλέον ἔς' ἀγαθοῖς, τέτων μετέχουσιν.

Salve lu
 Ignavus
 Non fun
 Utunqu
 Audire
 Obe, jenu
 Haud im
 Abi, atq
 Abeo: ip
 At tu pr
 Postbac
 Germana
 Nunc apa
 Vivente
 Miseram
 Vos capie
 Siquidem
 Nihil m
 At nos
 Eamus i
 Fortibus
 O genero
 Salve!
 Atlanti
 Te susci
 Illic præ

Suave lumen hoc, suave cernere.

Ignavus animi es, nec viri quicquam tenes.

Non funus effers letus ac ridens senis.

Uticunque moriere, moriere inglorius.

Audire male post fata non curæ est mihi,

Obe, senectus plena ut impudentiæ est!

Haud impudens hæc, illa sed stolidi fuit.

Abi, atque humare me cadaver hoc sine.

Abeo: ipse humabis, quippe qui ipse occideris.

At tu propinquis conjugis pœnas dabis.

Posthac Acastum nemo censebit virum,

Germanæ inultam si ferat tacitus necem.

Nunc apage tuque & uxor orbi liberum

Vivente nato: digni ut estis, carpite

Miseram senectam, nec eadem mecum domus

Vos capiet. Ite. Patrium præconio

Siquidem liceret tibi larem interdicere,

Nihil moratus hunc tibi interdicerem.

At nos (ferendum quippe præsens est malum)

Eamus ignem mortuæ supponere.

Fortibus, ô miserabilis, ausis

O generosa, atque optima longè,

Salve! Sit tibi bonus ac placidus

Atlantiades, Plutoque facilis

Te suscipiat. Si qua bonorum

Illic præmia, cum Persephone

A a

Vita

Ἄϊδου νύμφα προσεδράοις.

Θέ. Πολλὰς μὲν ἦδη, καὶ πᾶν παντοίας χθονὸς
Ξένους μολόντας οἶδ' ἐς Ἀδμήτην Δόμους,
Οἷς δ' αἶψα προὔθηκ'· ἀλλὰ τέδ' ἔγω ξένῃ
Κακίον' ἐς τλώδ' ἐσίαν ἐδεξάμην.

Ὅς πρῶτα μὲν πενθοῦντα Δεσπότην ὄρων,
Εἰσῆλθε, καὶ τόλμης ἀμείψασθαι πύλας.

Ἔπειτα δ' ἔτι σωφρόνως ἐδέξατο

Τὰ προστυχόντα ξένια, συμφορὴν μαθὼν

Ἄλλ' εἴ τι μὴ φέροιμην, ὥτ' ἴσμεν φέρειν.

Ποτῆρα δ' ἐν χεῖρεσι κίωινον λαβὼν,

Πίνει μελαίνης μητρὸς εὐζωρον μέθυ,

Ἔως ἐδέρμην' αὐτὸν ἀμφιβᾶσα φλόξ

Οἶνον· σέφει δ' ἔκθετα μυρσίνης κλάδοις,

Ἄρουσ' ὑλακτῶν· διωὰ δ' ὡς μέλη κλύειν

Ὅ μ' ὅδ' ἦδε, ἥ μ' ἐν Ἀδμήτῃ κακῶν

Οὐδὲν προτιμῶν· οἰκέται δ' ἐκλαίομεν

Δέσποιναν· ὄμμα δ' ἐκ ἐδείκνυμεν ξένῃ

Τέγγοντες· Ἀδμητῇ δ' αἶψ' ἐφίετο.

Καὶ νῦν ἐγὼ μ' ἐν Δόμοισιν ἐσιῶ

Ξένον, πανῆργον κλῶπα, καὶ λησὴν τινα·

Ἦδ' ἐκ Δόμων βέβηκεν, ἔδ' ἐφεσπόμεν,

Οὐδ' ἔξτενα χεῖρ', ἀποιμώζων ἐμῷ

Δέσποιναν, ἥ μοι πᾶσι τ' οἰκέταισιν ὡς

Vita fru

Plerosqu

Domoqu

Olim rec

Se in hos

Funesta

Intrare,

Dein for

Non con

Si quid

Id flagit

Tollens,

Nigræ p

Calfecit

Deinde

Agreste

Audire

In clade

Lacrym

Spectant

Quando

Ego per

Furem

Effertur

Comes,

Domin

Vitæ fructus carpe bene acta.

*Plerosque memini plurimarum gentium
 Domoque & epulis hic ab Admeto hospites
 Olim receptos : hospite isto at nequior
 Se in hos penates nullus unquam contulit.
 Funesta primum tecta non exhorruit
 Intrare, luctu squalidum cernens herum.
 Dein fortuitos apparatus insolens
 Non consulebat, clade perspectâ, boni.
 Si quid deesset, immodestè clamitans,
 Id flagitabat. Cymbium & manibus capax
 Tollens, meraco ingurgitat se sanguine
 Nigræ parentis, usque dum affusa undique
 Calfecit artus flamma, vino exæstuans.
 Deinde impeditus fronde myrteâ comam,
 Agreste latrat : dissonos licet sonos
 Audire pariter. Ille securus animi
 In clade nostra cantitat : nos autem heram
 Lacrymis profusis flemus optimam : haud tamen
 Spectante, fletu commadesimus, hospite,
 Quando ita voluntas fert herilis. Interim
 Ego peregrinum hunc excipio dapibus domi,
 Furem scelestum & impium sicarium.
 Effertur illa, funeri nec prodii
 Comes, manuve nuda planxi pectora,
 Dominamve luxi, quæ parens fuerat mihi*

Μήτηρ· κακῶν γὰρ μυείων ἑρρέετο,
 Ὅργας μαλάσας· ἀνδρός· ἄρα τὸν ξένον
 Στυγῶ δικαίως, ἐν κακοῖς ἀφιγμένον;

Ηρ. Οὗτος· τι σεμνὸν καὶ πεφρονητικὸς βλέπεις;
 Οὐ χρὴ σκυθρωπὸν τοῖς ξένοις ἢ πρόσπολον
 εἶναι, δέχεσθαι δ' εὐπρόσγητόν γε φρενί.
 Σὺ δ' ἄνδρ' ἐταῖρον δεσπότη παρόνθ' ὄρων,
 Στυγῶν πρόσπων, καὶ σιωποῦντων μὲν.
 Δέχη, θυραῖς πῆματ' ἀποδιδὼν ἔχων.
 Δεῦρ' ἔλθ', ὅπως ἂν καὶ σοφώτερος γῆν.
 Τὰ θνητὰ πρᾶγματ' οἶδας, ὧν ἔχει φύσιν;
 Οἶμαι μὲν ἔ· πόθεν γάρ; ἀλλ' ἀκούε με.
 Βερτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται,
 Κούκ' ἔστι θνητῶν, ὅσους ἔξεπίσται,
 Τῷ αὔρειον μέλλουσιν εἰ βιάσεται.
 Τὸ τῆς τύχης γὰρ ἀφανές, οἷ' ἀποβήσεται.
 Κάτ' ἔ· διδασκτὸν, ἔδ' ἀλίσκεται τέχνη.
 Ταῦτ' ἔν ἀκέσας, καὶ μαθὼν ἐμὲ πάρα,
 Εὐφραίνει σαυτὸν, πίνει· ἢ κατ' ἡμέραν
 Βίον, λογίζεσθ'· τὰ δ' ἄλλα, τῆς τύχης.
 Τίμα δ' καὶ τὴν πλεῖστον ἡδίστην θεῶν
 Κύπειν βερτοῖσιν, εὐμυθὴς γὰρ ἡ θεός.
 Τὴν δ' ἄλλ' ἔασον ταῦτα, καὶ πείθε λόγους
 Ἐμοῖσιν, εἴπερ ὁρᾷ σοι δοκῶ λέγειν.

Servis
 Frange
 Nos er
 Qui te
 er. Heus t
 Haud
 Servun
 Tu don
 Severi
 Intentu
 Accede
 Reddan
 Natura
 Id nosse
 Mori
 Nec ull
 Visurus
 Fortuna
 Quae ne
 Hec do
 Quodcu
 Id crede
 Prætere
 Longe
 Hec ali
 Siquide

*Servisque cunctis, quæ mariti mollibus
Frangebatur iras vocibus, mille & malis
Nos eruebat. Itaque jure hunc odero,
Qui tectâ subiit in calamitate, hospitem.*

*ter. Heus tu, severum cur tuere ac tetricum ?
Haud esse torvo erga hospites vultu decet
Servum, sed animo excipere leto ceter.
Tu domino amicum suscipis supercilî
Severitate tristi & ore turbido,
Intentus animum cladis in luctum exteræ.
Accede propius huc, uti sapientior
Reddare. Nosti lege quâ mortalia
Natura genuit ? haud opinor : unde enim
Id nosse posses servus ? at de me accipe :
Mori necesse est omnibus mortalibus :
Nec ullus hominum novit an sit crastinæ
Visurus ortum lucis : etenim lubrica
Fortuna cæcas temperat rerum vices,
Quæ nec doceri aut arte comprehendî queant.
Hæc doctus ex me, genium age exhilara : bibe.
Quodcunque vitæ singuli afferunt dies,
Id crede nostrum ; sortis esse cætera.
Præterea hominibus cœlitum suavissimam
Longe Dionem cole : benigna etenim Dea est.
Hæc alia omitte, & mihi monenti obtempera :
Siquidem videntur vera quæ tibi consulo.*

Atque

- Οἶμαι μὲν· ἔκην τινὶ ἄγαν λύπην ἀφείς,
 Πίης μὲν ἢ μὴ, τάσδ' ὑπερβαλὼν τύχας,
 Στεφάνοις πυκαδίης· καὶ σάφ' οἶδ', ὅθ' ἔνεκα
 Τῷ νῦν σκυθρωπὸν καὶ ξυεσῶτος φρενῶν
 Μεθορμιεῖ σε πῶτινυλθ' ἐμπεσῶν σκύφε.
 ὄντα, ὃ θνητὲς, θνητὰ καὶ φρενεῖν χρεῶν,
 Ὡς τοῖς γε σεμνοῖς καὶ σωφροσύνῃσι
 Ἄπασιν ὅστιν (ὥς γ' ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῇ)
 Ὁ βίθ' ἀληθῶς ἐβίθ', ἀλλὰ συμφορὰ.
 Θε. Εἰσάμεθα ταῦτα· νῦν δ' ἀπορροῦμεν
 Οὐχ οἷα κώμης καὶ γέλωθ' ἄξια.
 Ἥ. Γυνὴ θυραῖθ' ἢ θανῆσα· μὴ λίαν
 Πένθει, δόμων γὰρ ζῶσι τῶνδε διεσπώται.
 Θε. Τί ζῶσιν; ἐκάτοιθα τὰ ν' δόμοις κακά.
 Ἥ. Εἰ μὴ τί σός με διεσπώτης ἐφύσατο.
 Θε. Ἀγαν γ' ἐκείνός ἐστ' ἄγαν φιλόξενος.
 Ἥ. Οὐκοῦν. ὁ θνήσκει γὰρ ἔνεκα δὴ πάχει νεκρῶ.
 Θε. Ὅτι κάρτα μὲν τοι καὶ λίαν γ' οἰκῆθ' ἴω.
 Ἥ. Μῶν συμφορὰν τιν' ἔσαν ἐκ ἐφραζέ μοι;
 Θε. Χαίρων ἴθι· ἡμῖν διεσπώτῃ μέλει κακά.
 Ἥ. Ὅδ' ἐκ θυραίων πημάτων ἀρχεῖ λόγος.
 Θε. Οὐ γὰρ σε κωμάζουσιν ἂν ἡχθόμην ὁρῶν.
 Ἥ. Ἀλλ' ἢ πέπονθα διέν' ὑπὸ ξένων ἐμῶν.
 Θε. Οὐκ ἦλθες ἐν δίοργῃ δέξασθαι δόμους.

*Atque adeo, opinor, exsolutus his malis,
Comamque vinctus flore nobiscum bibes
Istius inanis liber ægritudinis.*

*Nec dubito quin si proluat semel scyphus
Inversus hic te, ex vultuoso & tetrico
Effinget alium. Quando mortales sumus,
Ex usu opinor sapere nos mortalia.*

*Nam tetricorum & tristium ærumna potius
Quam vita, vita me putanda est iudice.*

Sr. *Hæc scimus. Atqui familiæ præsens status
Nihil habet aptum risui & conviviis.*

H. *Mulieris obitum ne exteræ supra modum
Defle : familiæ quando salvi sunt beri.*

S. *Salvi ? fugit te quanta clades nos premit ?*

H. *Nisi forte dominus me fefellerit tuus.*

S. *Nimis ille, nimis est hospitalis omnibus.*

H. *Minimè : nec ad eum funus externum attinet.*

S. *Nimis hoc profectò familiare funus est.*

H. *Fors me malorum quippiam celaverit.*

S. *Perge esse latus : nos beri tangant mala.*

H. *Hic sermo luctûs exteræ haud exordium est.*

S. *Nec tibi epulanti mæstitudinem afferam.*

H. *Injuriam tuli haud ferendam ab hospite.*

S. *Alieno adisti hanc, hospes, aulam in tempore.*

Nam

Πένθετο γ' ἡμῖν ὄντι, καὶ κεῖν ἐλέπεις (καὶ)
 Μελαμπέπλους σολμύς τε. Η. Τίς δ' ὁ κατὰ
 Μῶν ἢ τέκνων τίς φρεσέτο, ἢ γέρον πατήρ;

Θε. Γυνὴ μὲν ἐν ὄλωλεν Ἀδμήτῃ, ξένη.

Ἡ. Τί φής; ἐπεὶ δ' ἡγάμ' ἔξενίζεσθαι;

Θε. Ἠδᾶτο γὰρ σε τῷ δ' ἀπάσασθαι δόμων.

Ἡ. ὦ χέτλι', οἷας ἡμπλακες ξυωόρε.

Θε. Ἀπαλόμεθα πάντες, ἐκείνη μόνη.

Ἡ. Ἀλλ' ἡθόμῳ μὲν, ὅμῳ ἰδὼν διακρυρόσθαι,
 Κουρόν τε, καὶ πρόσωπον· ἀλλ' ἐπειθέ με
 Λέγων θυραῖον κῆδέτο ἐς τάφον φέρειν.
 Βία δ' θυμὸν τάσδ' ὑπεβαλὼν πύλας,
 Ἐπῳον ἀνδρὸς ἐν φιλοξένῳ δόμοις,
 Πράσσοντο ἔτῳ, καὶ πεκώμαζον, κάρη
 Στεφάνοις πυκαθεῖς· ἀλλὰ σὺ τὸ μὴ φρεσῶν
 Κακῷ τοσάτε δώμασι περ κειμήλια.

Πῶ καί σφε δάπτει; πῶ νιν ὀρίσω μολῶν;

Θε. Ὀρθῶ παρ' οἶμον, ἢ πρὶ Λάριαν φέρει,
 Τύμβον κατόφει ξενὸν ἐκ πρῶσις.

Ἡ. ὦ πολλά τλᾶσα καρδία, ψυχὴ τ' ἐμὴ,
 Νῦν δαῖξον οἷον παῖδά σ' ἢ Τιρωθία
 Ἠλεκτρυῶντο γένεατ' Ἀλκμήνη Διὶ.
 Δαῖ γάρ με σῶσαι τῷ θανῶσαν ἀρτίως
 Γυαῖκα, καὶ τόνδ' αἰδοῖς ἰδρῦσαι δόμον

Nam

Caput

Deceffio

Exstingui

Quid a

Suis pu

O qual

Qua ch

Quin s

Tristem

Tamen

Ac vi c

Atque

Et hosp

Conviua

Sed cul

Erum

Sed ubi

Lariffe

Refta it

Tumulu

O anim

Ostende

Alcmen

Subtrah

Suoſque

*Nam luctuosa cuncta cernis, rasile
Caput & amictum lugubrem. H. Num liberam
Decessit aliquis, an gravis senio pater?
Exstincta conjux, hospes, Admeti occidit.
Quid ais? deinde me recepit hospitem?
Suis pudebat te repellere ab ædibus.
O quali es orbis, ô miserrime, conjuge?
Quæ clade eadem pariter omnes perdidit.
Quin sentiebam id uda cernens lumina,
Tristemque vultum, rasilemque verticem.
Tamen exterum illi furis esse credidi:
Ac vi coactus hanc subiivi januam:
Atque in statu isto turbido rerum bibi,
Et hospitâlis hominis assedi in domo
Conviva demens flore vinctus tempora.
Sed culpa, qui non indicaveris, tua est,
Ærumna tanta quum familiæ incumberet:
Sed ubinam humatur? quâ profectus reperiam?
Larissæ ad alta nobilis quæ mœnia
Rectâ itur, urbis antè portam protinus
Tumulum videbis artifice factum manu.
O anime, corque exercitum molestiis,
Ostende qualem Electryonis filia
Alcmena sobolem procreârit te Jovi!
Subtrahere fato fœminam exstinctam est opus,
Suosque rursus ad penates ducere*

Ἀλκυσιν, Ἀδμήτω δ' ὑπεργῆσαι χάειν.
 Ἐλθὼν δ' ἀνακτα ἢ μελάρπεπλον νεκρῶν,
 Θάνατον φυλάξω, καὶ νιν ἄρῃσεν δοκῶ,
 Πίνοντα τύμβε πλοσίων περσφασμάτων.
 Κἄνπερ λοχήσας αὐτὸν ἔξ' ἔδρας συθεῖς
 Μάρψω, κύκλω δ' πειθαλῶ χεροῖν ἐμαῖν,
 Οὐκ ἔσιν ὅσις αὐτὸν ἔξαιρήσειαι
 Μογοῦντα πλάσθαι, πειν γυναικ' ἐμοὶ ἔσθαι.
 Ἦν δ' ἔν' ἀμάρτῳ τῆσδ' ἄγρας, καὶ μὴ μόνον
 Πρὸς αἵματηρὸν πέλανον, ἔμι τινὶ κἄλῳ,
 Κόρης, ἀγκλὸς τ' εἰς ἀνηλίας δόμους,
 Αἰτήσομαι τε καὶ πέποιθ' ἄξειν ἄνω
 Ἀλκυσιν, ὥς τε χερσὶν ἐνθεῖναι ξένου,
 Ὃς μ' εἰς δόμους ἐδέξατ', ἔδ' ἀπήλασε,
 Καί περ βαρεῖα συμφορὰ πεπληγμένον.
 Ἐκρυπτε δ' ὦν ἡναιῶτο, αἰδεσθεὶς ἐμέ.
 Τίς τέ σε μᾶλλον Θεσσαλῶν φιλόξενον;
 Τίς Ἑλλάδ' οἰκῶν; τοιγὰρ ἐκ ἐρεῖ, κακὸν
 Ἐπεργετῆσαι φῶτα, ἡναιῶτο γεγάς.
 Αδ. Ἰὼ, ἰὼ. Στυγεραὶ πρόσθοδοι, συγναὶ δ' ὀπίσθον
 Χήρων μελάρθρων. ἰὼ μοι αἶ, αἶ.
 Ποῖ βῶ; πῇ σῶ; τί λέγω; τί δὲ μή;
 Πῶς ἂν ὀλοίμαν; ἢ βαρυδαίμονα μήτηρ
 Ξηλῶ φθιμύνης, κείνων ἔραμαι,

Alcestin,
 Ibo, et nigrum
 Stola tyrannum
 Atque illum
 Tumuli bene
 Quod si de
 Prendam,
 Uicunque
 Hunc neminem
 Sin aucupari
 Nec ad crucem
 Reges adducant
 Poscamque
 Alcestin,
 Qui me
 Quamvis
 Animo
 Quis Thessalus
 Grajūm
 Generosus
 Heu mater
 Vidui te
 Quid loquor
 Qui peregrinus
 Genitum
 Duco, hunc

Alceſtin, Admeto ut rependam gratiam.
Ibo, & nigrantis ſqualido ferrugine
Stolæ tyranno manium infidias dabo.
Atque illum, opinor, deprehendam ad aggerem
Tumuli bibentem victimarum ſanguinem.
Quod ſi è latebris clanculum irruens eum
Prendam, & lacertis ſtrinxero circumdatis,
Uicunque latera verſet, eripiet mihi
Hunc nemo, donec conjugem Admeti auferam.
Sin aucupantem hæc præda me ſefellerit,
Nec ad cruoris adſit hauſtus, inferum
Reges adibo & regna Solis neſcia,
Poſcamque, nec non impetraturum reor,
Alceſtin, ut eam conjugi tradam in manum,
Qui me recepit hoſpitem, nec reppulit,
Quamvis acerbo ſauciatus vulnere,
Animo ſed alio id me reveritus abdidit.
Quis Theſſalum eſt in hoſpites benignior,
Grajumve? certe ſordido non dixerit,
Generoſus animi quum ſit, beneficium datum.
Heu mæſtum aditum, triſtem aſpectum
Vidui tecti. Quo feror? ubi ſum?
Quid loquar? aut quid taceam?
Qui peream? O me miſero fato
Genitum! functos morte beatos
Duco, his gratulor, hos amo, cum illis

Κέν' ὀπιθυμῶ δώματ' αὖτις ναίειν.

Οὔτε γὰρ αὐγὰς χαίρω περισσοῶν,

Οὔτ' ἐπὶ γαίης πόδα πεζύων.

Τοῖον ὁμηρὸν μ' ἀποσυλήσας

Ἄϊδη θάνατ' ὅσ' παρέδωκεν.

Χο. Πέββα, πέββα· βᾶθι κεῖθ' οἴκων. Α. Αἶ, αἶ.

Χο. Πέπονθας ἄξι' αἰαγμάτων. Α. Ἔ, ἔ.

Χο. Δι' ὀδυίας ἔβας, σάφ' οἶδ' α. Α. Φεῦ, φεῦ.

Χο. Τὰν νέρθεν ἐδὲν ὠφελείς. Α. Ἰὼ μοι, μοι.

Χο. Τὸ μὴ ποτ' εἰσιδεῖν φιλίας ἀλόχε

Πρόσωπον ἄντα, λυπηρόν.

Αδ. Ἐμνησας ὃ μὲ φρένας ἥλκωσεν.

Τί γὰρ ἀνδρὲς κακὸν μεῖζον, ἀμαρτεῖν

Πιστὴς ἀλόχε; μὴ ποτε γήμας

Ὄφελον οἰκεῖν μετὰ τῆσδε δόμους.

Ζηλῶ δ' ἀγάμεις, ἀτέκνους τε βροτῶν.

Ψυχῇ ὃ μὲ τῆσδ' ὑπερβαλεῖν, μέτειον ἄχθ'.

Παίδων ὃ νόσους καὶ νυμφιδίους

Εὐνάς, θανάτοις κεραιζομένης,

Οὐ τλήϊν ὄραν, ἔξδ' ἀτέκνοις,

Ἀγάμοις τ' ἔτι διαπαντός.

Χο. Τύχα, τύχα δισπάλαις ὅσ' ἤκει. Α. Αἶ, αἶ.

Χο. Πέρας δ' ἐδὲν τιθεῖς ἀλγέων. Αδ. Ἔ, ἔ.

Χο. Βαρέα μὲν φέρειν ὅμως δέ. — Α. Φεῦ, φεῦ.

Τλαῖ

Degere

Cernere

Dehinc

Obside

Mors

Cho. Subi, j

Teſi:

Digna

Calami

Conditio

Conjug

Ad. Hoc, b

Quæ m

Quam

Utinam

Socia b

Letos

Sobolis

Unam

Est m

At lan

Deform

Intoler

Præfer

Sobolis

Ch. Sors, f

Premi

Modus

Perfer

*Degere dehinc libet : haud libet auras
Cernere superas, haud juvat alma
Dehinc vestigia figere terræ.
Obside tali despoliatum
Mors me sævo pignerat Orco.*

Cho. *Subi, subi tenebras
Tedi : subi : tulisti
Digna lacrymis : tulisti
Calamitatem lugubrem.
Conditos nil lacrymæ
Conjugis manes juvant.*

Ad. *Hoc, hoc verbo vulnera renovas.
Quæ magis homini est aspra calamitas
Quam spoliari conjuge fida?
Utinam tædæ thalamique exsors
Socia haud ulli testæ habitassem.
Lectos vacuus conjuge, & orbam
Sobolis vitam duco beatam.
Unam in vitam impendere curas,
Est moderati sarcina luctus :
At languentia pignora morbo, &
Deformati funere thalami,
Intolerandi est cumulus luctus :
Præsertim, quum conjugis orbam &
Sobolis liceat ducere vitam.*

Ch. *Sors, sors ineluctabilis
Premit, nec ullus lacrymis
Modus est. Acerba fers, tamen
Perfer : etenim nec conjuge*

Χο. Τλαῖθ'· ἐ σὺ πρῶτ' ὤλεσας—— Α. Ἰώ μοι μοῖ,

Χο. Γιωαῖκα. Συμφορὰ δ' ἐτέρους ἐτέρα

Πιέζει φανῆσα θνατῆς.

Αδ. ὦ μακρὰ πένθη, λῦπαί τε φίλων

Τῶν ὑπὸ γαῖαν. Τί μ' ἐκώλυσας

ῥίψαι τύμβε τάφρον ἐς κοίλῳ,

Καὶ μέτ' ἐκείνης τ' μέγ' ἀρίστης κείσθαι φθίμενοι;

Δύο δ' ἀντὶ μιᾶς ἄδης ψυχᾶς

Τὰς πισοτάτας γε σιώχεν ὁμῶς,

Χθονίαν λίμναν διαβάντε.

Χο. Εμοί τις ὡς ἐν ἥρῃ, ὧ κόρος ἀξιοθρήνη

ῥιχέτ' ἐν δόμοισι μονόπαις· ἀλλ' ἔμπας

ἔφερε κακὸν ἄλλης, ἄτεκν' ὦν,

Πολιάς ἐπὶ χαίτας, ἥδη περσπετῆς ὦν,

Βιότῃ τε πρῶτω.

Αδ. ὦ χῆμα δόμων, πῶς εἰσέλθω;

Πῶς δ' οἰκήσω μεταπίπλον;

Δαίμον' ; οἶμοι, πολὺ γὰρ τὸ μέσον.

Τότε μὲν πρῶταις σὺν Πηλιάσιν,

Σιώθ' ὑμῶν αἰοῖς ἔσπεχον ἔσω,

Φιλίας ἀλόχευ χεῖρα βασάζων,

Πολυάχνητ' δ' εἰπέλο κῶμῳ,

Τήν τε θανῆσαν, καὶ μ' ὀλβίζων,

ὧς εὐπαλῆϊσαι, καὶ π' ἀμφοτέρων

*Tu primus orbus es: alios
Mortalium alia calamitas
Dolore sæva conficit.*

Ad. *Longi ô luctus, ô amicorum
Desideria luce carentum!
Cur vetuisti me præcipitem
Triste sepulchri mittere in antrum,
Et cum conjuge fida pariter
Tumuli unius mole recondi?
Accepisset geminâs pro una
Animas Pluto, transque fretâssens
Duo fidissima pectora pariter
Stygias undas.*

Cho. *Mihi vir quidam sanguine junctus
Puerum amisit lacrymis dignum,
Solam generis spem, moderatè
Tamen ærumnam hanc pertulit, etsi
Orbus sobolis vertice cano
Et præcipiti languidus ævo.*

Ad. *O mutati facies recti!
Quânam ingrediar, quânam habitabo
Versis fatis? heu mihi! quantum
Distat ab illa domus hæc, olim
Quam Peliacæ lumine tædæ,
Et festis ululatam hymenæis
Ingrediebar dextera in hærens
Cæræ conjugis, ac multisono
Convivarum strepitu à tergo,
Qui beatos dicerent
Meque & illam mortuam:
Quippe utrosque nobiles,*

ἽΟῦτες ἀείδων, σύζυγες εἰμὲν.

Νυνὶ δ' ὑμυαίων γόθ' ἀντίπαλθ',

Λακῶν τε πέπλων μέλανες σολμοί,

Πέμπουσί μ' ἔσω,

Λέκτρων κοίτας ἐς ἐρήμους.

Χο. Παρ' εὐτυχίῃ σοι πότμον

ἽΗλθεν ἀπειρηκάκῳ τό-

δ' ἄλγθ' ἄλλ' ἔσωσας

Βίβλον, καὶ ψυχάν.

ἽΕθανε δάμαρ,

ἽΕλιπε φιλίαν

Τί νέον τόδε ; πολλὰς

ἽΗδη παρέλυσε

Θάνατθ' δάμαρθ'.

Αδ. Φίλοι, γυναικὺς δαίμον' εὐτυχέστερον

Τῷ μὲ νομίζω, καί περ ἐδοκουῖθ' ὁμως.

Τῆς μὲν γὰρ ἐδὲν ἄλγθ' ἄφεταιί ποτε,

Πολλῶν δ' μόχθων εὐκλεὲς ἐπαύσατο.

ἽΕγὼ δ', ὃν ἐχρὴ ζῆν, παρὲς τὸ μόρσιμον,

Λυπερὸν διάξω βίβλον, ἄρτι μανθάνων.

Πῶς γὰρ δόμων τῶνδ' εἰσόδους ἀνέξομαι ;

Τίν' ἂν περσεῖπᾶν ; τῷ δ' περσερηθεὶς ὕπο,

Τερπνῆς τύχοιμ' ἂν εἰσόδῃς ; ποῖ τρέφομαι ;

ἽΗ μὲν γὰρ ἔνδον ἔξολε μ' ἐρημία,

Et utri

Editos

Conjuga

Copulat

Nuptia

Luctus

Proque

Pulla v

Me red

Mali in

Dolor h

At serv

Mortua

Quae no

Multos

Solvens

Etsi ali

Felicio

Erepta

Cum la

At ego,

Fato su

Quod ac

Subire p

Sermon

Quò ve

Mærore

Et utrinque ex optimis

Editos majoribus

Conjugali vinculo

Copulatos. At modo

Nuptialis carminis

Luctus occupat locum :

Proque candidis peplis

Pulla vestis ad toros

Me reducit cœlibes.

h. Mali inexperto tibi fortuna

Dolor hic cursum rupit amicæ.

At servasti vitam animamque :

Mortua conjux liquit amantem.

Quæ nova mentem turbat imago ?

Multos conjuge mors orbavit,

Solvens socii fœdera læsti.

d. Etsi aliter aliis visum, amici, conjugis

Feliciorem duco quam sortem meam :

Erepta namque plurimis molestiis,

Cum laude summa : triste nil dehinc sentiet.

At ego, perisse quem fuerat æquum, meo

Fato superstes vitam agam illatabilem :

Quod adeo jam nunc sentio. Nam qui domum

Subire potero hanc ? quem alloquar ? cujus fruar

Sermone ? mentem quo domi oblectem ? gradum

Quò vertam ? ubique solitudo in ædibus

Mœrore mentem conficit, quum conjugis

Γυναικὲς εὐνάς εὖτ' ἂν εἰσίδω κενὰς,
 Θρόνους τ' ἐν οἷσιν ἵζε, καὶ χθ' εἴγας
 Αὐχμηρὸν ἔδας· τέκνα δ' ἀμφὶ γένεσσι
 Πίπλοντα, κλαίει μητέρ'· οἱ δὲ δεσπόλιν
 Στέγνωσιν, οἷαν ἐκ δόμων ἀπώλεσαν.
 Τὰ μὲν κατ' οἴκους, τοιάδ'· ἔξωθεν δέ με
 Γάμοι γ' ἐλαῶσι Θεσσαλῶν, καὶ ξύλλογοι
 Γυναικοπληθεῖς· ἐ γὼ θ' ἄνέξομαι
 Λάσων δάμαρτον τῆς ἐμῆς ὀμήλικας.
 Ἐρεῖ δέ μ' ὅσις ἐχθρὸς ὢν κυρεῖ, τάδε·
 Ἰδὲ τ' αἰχρῶς ζῶνθ', ὅς ἐκ ἔτλη θανῆν,
 Ἀλλ' ὡς ἐγνημὸν ἀντιδὲς ἀψυχία,
 Πέφωγεν ἄδελω· καὶ τ' ἀνὴρ ἔει' Διοκῆ,
 Στυγεῖ δ' ἑγὼ τέξ τεκόντας, αὐτὸς δ' ἐθέλων
 Θανῆν· τοιάνδε πρὸς κακοῖσι κληρόνα
 Ἐξω· τί μοι ζῆν Δῆτα κύδιον φίλοι,
 Κακῶς κλύοντι, καὶ κακῶς πεπεργύλι;
 Χο. Ἐγὼ καὶ διὰ μέσας
 Καὶ μετάρσι· ἦξα, καὶ
 Πλεῖστον ἀφάμην λόγων,
 Κρεῖσσον ἐοῖεν Ἀνάγκας
 Εὖρεθ' ἐδέ τι φάρμακον
 Θρήσσαις ἐν σάνισι, τὰς
 Ὀρρεῖα κατέγραψ

Vacuum
 Sedem
 Circaq
 Deflen
 Sese q
 Atque
 Me Th
 Cetus
 Dolor
 Quas
 Anim
 En qu
 Metus
 Se mo
 Sibi v
 Infens
 Hic re
 Ecqua
 Quem
 Ch. Ego
 Per c
 Musa
 Et se
 Docti
 Non
 Nond
 Cedat
 Hanc
 Doct
 Thres

*Vacuum cubile cerno, quum vacuum throni
 Sedem relictam, & squalidum situ solum.
 Circaque genua procidentes liberi
 Descent, parentem lacrymantes : servi herâ
 Sese queruntur destitutos optimâ.
 Atque is domi rerum est status mihi : at foris
 Me Thessalorum nuptiâ, me fœminis
 Cœtus frequentes enecabunt, different
 Dolore miserum uxoris æquales meæ :
 Quas quo intuebor ore ? Tum si quis malè
 Animatus in me est, solvet ora talibus :
 En quem cupido fœda vitæ detinet,
 Metusque mortis, qui redemit conjugis
 Se morte ab Orco ignavus : ac vir postea
 Sibi videtur. Tum parentes proprios
 Infensus odit, ipse non ausus mori.
 Hic rumor inter improbos me differet.
 Equam ergo vita mihi voluptatem feret,
 Quem fama lacerat, & calamitas obruit ?
 Ch. Ego ignota profano
 Per compendia vulgo
 Musarum comes ivi :
 Et sermonibus aurem
 Doctis applicui meam.
 Non raro. At remedi genus
 Nondum ullum reperi, cui
 Cedat dura Neccitas.
 Hanc contra medicamina
 Docti nec dedit Orphei
 Thressis in tabulis manus :*

Γῆρυς· ἔδ' ὅσα Φοῖβος
 Ἄσκληπιάδαισιν παρέδωκε
 Φάρμακα, πολυπόνοις
 Ἀντίλεμων βροτοῖσι.
 Μόνας δ' ἔτ' ἐπὶ βωμὸς
 Ἐλθεῖν, ἔτε βρέτας θεᾶς
 Ἔσιν, ἔσφαγίων κλύει.
 Μή μοι, πότνια, μείζων
 Ἐλθοις, ἢ τοπρὶν ἐν βίῳ.
 Καὶ γὰρ Ζεὺς ὅ, τι νόσση,
 Σώ σοι τέτο τελευτᾷ.
 Καὶ τὸν ἐν Χαλύβεσσιν
 Δαμάζει σὺ βία σίδαρον.
 Οὐδέ τις ἀπολέμεν
 Λήματός ἐστιν αἰδώς.
 Καί σ' ἐν ἀφύκτοις χερσὶν
 Εἶλε θεὰ Δεσμοῖς.
 Τόλμα δ'· ἔγὰρ ἀνά-
 ξεις πότ' ἐνερθεν.
 Κλαίων τὸς φθιμύνας ἀνῶ.
 Καὶ θεῶν σκόλοισι φθίνουσι
 Παιῖδες ἐν θανάτῳ.
 Φίλα μὲν, ὅτ' ὡς γέ μιν ἡμῶν,
 Φίλα δ' ἔτι καὶ θανῶσα.
 Γενναϊότατον δὲ πασῶν

Ἐξω

Nec cu
 Phæbu
 Ut mo
 Morbo
 Hanc
 Solas
 Non e
 Ad si
 Est p
 O div
 Ad m
 Nam
 Quicq
 Certu
 Tu d
 Duri
 Nec
 Infre
 Et d
 Vinc
 Perfe
 Fund
 Flen
 Mors
 Div
 Dum
 Cara
 Tu l

*Nec cum Asclepiadis pater
 Phæbus pharmaca proderet,
 Ut mortalibus ægris
 Morbo membra levarent,
 Hanc adversus opem tulit.
 Solas hujus ad aras
 Non est ire Deæ, neque
 Ad simulacra: nec ullâ
 Est placabilis hostiâ.
 O diva, ô, violentior
 Ad me ne solito veni!
 Nam tu consiliis comes
 Quicquid Juppiter annuit,
 Certum ducis ad exitum:
 Tu dextrâ facili domas
 Duri robora ferri;
 Nec fastum tibi mentis
 Infrenem cohibet pudor.
 Et dextræ infragili suæ
 Vinclo te implicuit Dea.
 Perfer: nam neque fato
 Functos æthereas trahes
 Flendo rursus ad auras.
 Mors etiam notha pignora
 Divûm falce metit suâ.
 Dum nobiscum erat omnibus
 Cara, & mortua cara erit.
 Tu lecti tibi comparem*

Supra

Ἐξέζω κλισίας ἀκοῖιν.

Μηδὲ νεκρῶν ὡς φθιμένων

Χῶμα νομιζέσθω

Τύμβῳ σᾶς ἀλόχῃ

Θεοῖσι δ' ὁμοίως

Τιμάδω σέβας ἐμπόρων

Καί τις δοχμίαν κέλιδον

Ἐκβαίνων, τόδ' ἔρεϊ,

Αὐτὰ ποτὲ προὔθανεν ἀνδρῆς,

Νῦν δ' ἐσὶ μάκαρα δαίμων.

Χαῖρ', ὦ πόλιν', εὖ ᾗ δοίης.

Πτοῖά νιν προσεῖσι φῆμαι.

Χο. Καὶ μὴν ὅδ' ὡς ἔοικεν, Ἀλκιδῶν γόνῳ,

Ἄδμητε, πρὸς σὴν ἐσίαν πορώεθ'.

Ἥ. Φίλον πρὸς ἄνδρα χρὴ λέγειν ἐλδιδέρος,

Ἄδμητε, μομφὰς δ' ἔχ' ὑπὸ σπλάγχχνοις ἔχεις

Σιγῶντ'· ἐγὼ ᾗ σοῖς κακοῖσιν ἠΐεν

Ἐγγὺς παρεσῶς, θξελάζεσθαι φίλῳ.

Σὺ δ' ἐλ' ἔφραζες σῆς προκείμενον νέκυα

Γωαικός ἀλλά μ' θξενίζες ἐν δόμοις,

Ὡς δὴ θυραῖς πῆμαίῳ σουδὺν ἔχων.

Κάτσεψα κρεῖτα, καὶ θεοῖς ἐπεισάμην

Σπονδάς, ἐν οἴκοις δυσυχῆσι τοῖσι σοῖς.

Καὶ μέμφομαι δὴ, μέμφομαι παθὼν τάδε·

Supra

Sorti

Bustu

Inter

Agge

Vita

Divi

Æqu

Man

Fleat

Hæc

Vitan

Nun

Salv

Nos

Illam

Long

Sed

Adm

Her. Adm

Nec

Abd

Dign

At t

Non

Ceu

At e

Liba

Irase

Affe

Supra omnes generosam es
Sortitus. Neque conjugis
Bustum ullus numeret tuæ
Inter funereas specus,
Aggere quæ tumuli premunt
Vita functa cadavera :
Divinis sed honoribus
Æquet relligio hospitum
Manes. Atque aliquis via
Flectens dixerit olim :
Hæc moriendo viri sui
Vitam sponte redemit :
Nunc auget numerum Deum.
Salve ô sancta : ope sospita
Nos præsens. Ita votis
Illam atque ominibus bonis
Longum posteritas colet.
Sed visa fallunt me, nisi Alcmenâ satus,
Admete, ad ædes dirigit gressum tuas.

Her. Admete, amicos liberè eloqui decet,
Nec in recessu pectoris silentio
Abdere quod agrè est : amici haberes me ut loco,
Dignus videbâr, clade quum in tua afforem :
At tu propinquo conjugis jam funere
Non indicato, me recepisti hospitem,
Ceu cura premeret te doloris exteri.
At ego coronis tempora evinctus, Deis
Libavi apud te in lugubri lætus domo.
Irascor equidem, irascor hæc injuriâ
Affectus abs te ; sed tuis jam luctibus

Acerâ

Οὐ μὲν σε λυπεῖν ἐν κακοῖσι βέλομαι.
 ὦν δ' ἔνεχ' ἦκω, δεῦρ' ὑποσρέφας πάλιν,
 Λέξω. γυναικα τλώδε μοι σᾶσαι λαβών,
 Ἔως ἂν ἱσπες δεῦρο Θρηκίης ἄγων
 ἔλθω, τύραννον Βισόνων καλῶκτανών.
 Πεφύξας δ', ὃ μὴ τύχοιμι, νοσήσαιμι γδ',
 Δίδωμι τλώδε σοῖσι πρὸς πολλὸν δόμοις.
 Πολλῶν ὃ μόχθων ἦλθε χεῖρας εἰς ἐμάς.
 Ἄγωνά γδ' πάνδημον δείσκω τινὰς
 Τιθέντας, ἀθληταῖσιν, ἄξιον πόνου.
 Ὅθεν κομίζω τλώδε, νικητήρια
 λαβών· τὰ μὲν γδ' κῆρα τοῖς νικῶσιν, ὡς
 ἱσπες ἀγεσθαι. τοῖσι δ' αὖ τὰ μείζονα
 Νικῶσι, πυγμῶν, καὶ πάλιν, βεφόρβια·
 Γυνὴ δ' ἐπ' αὐτοῖς ἔπειτ' ἐψηχόντι ὃ,
 Αἰχρὸν παρῆναι κέρδι· ὡς τόδ' εὐκλέες·
 Ἄλλ', ὥσπερ ἔπον, σοὶ μέλειν γυναικα χρεῖ.
 Οὐ γδ' κλοπαίαν, ἀλλὰ σὺν πόνῳ λαβών
 ἤκω· χρόνῳ δὲ καὶ σὺ μ' αἰνέσεις ἴσως.
 ΑΛ. Οὗτοι σ' ἀτίζων, ἐδ' ἐν αἰχρεῖσιν τιθεῖς,
 Ἐκρυψ' ἐμῆς γυναικὸς ἀθλίῃς τύχας·
 Ἄλλ' ἄλλ' αἰγρεῖται· ἂν ὡς περσκέμενον,
 Εἴπερ πρὸς ἄλλε δάμαθ' ὥρμήθης ξένε.
 Ἄλις ὃ κλαίειν τέμεν ὡς ἐμοὶ κακόν.

G. I.
 Acerb
 Caussa
 Narra
 Dum
 Thrac
 (Nam
 Hanc
 Quae
 Propos
 Sudor
 Unde
 Levio
 Major
 Lusta
 Arme
 Quum
 Cum
 Sed
 Comm
 Sed
 Addu
 Ad. Quod
 Ne
 Id er
 De
 Alien
 Nam

Acerbitatis nolo quicquam apponere.

*Caussamque, cur huc sum reversus, denuo
Narrabo : mulierem interim hanc serva mihi,
Dum rege cæso Bistonum huc redux agam
Thraces quadrijugos. Sin, quod absit, accidat,
(Nam me ut reducant sospitem precor Deos)
Hanc dono dicoque familiæ ancillam tuæ,
Quæ parta nobis est labore maximo.
Proposita namque publico in certamine
Sudore digna deprehendi præmia,
Unde hanc reporto victor : è certamine
Leviore munus erant equi victoribus :
Majora sed qui vicerant, ut cæstibus
Luctâve fortes, dona referebant boum
Armenta : post hæc ultimo fœmina loco.
Quumque incidissem forte, turpe sum ratus
Cum laude pariter præmium contemnere.
Sed (ut ante dixi) fœminam curæ tuæ
Commendo, quam non prædo per vim sustuli,
Sed comparatam maximis laboribus
Adduco : fors factum ipse post laudaveris.*

Ad. *Quod clam te habuerim calamitatem conjugis,
Ne interpretere eontumeliæ, Hercules,
Id ergô factum, aut quod sinistrè sentiam
De te. Dolori sed dolorem adjeceras,
Alterius ædes si subisses hospitis:
Nam flere clades sat mihi fuerat meas.*

Γνωαῖκα δ', εἴ πως ὄξιν, αἰτῆμαί σ', ἀναξ,
 Ἄλλον τιν', ὅσις μὴ πέπονθεν, οἷ' ἐγώ,
 Σάξεν ἀνωχθεῖ Θεσσαλῶν· πολλοὶ δέ σοι
 Ξένοι Φεραίων· μή μ' ἀναμνήσης κακῶν.
 Οὐκ ἂν δωαίμῳ τλώ δ' ὄρων ἐν δώμασιν,
 Ἄδακρυς ἔϊ)· μὴ νοσοῦντί μοι νόσον
 Πεσθῆς· ἄλις γ' συμφορᾷ βαρυόμαι.
 Πῦ καὶ τρέφοιτ' ἂν δωμάτων νέα γυνή;
 Νέα γὰρ ὥς, ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ πρέπει.
 Πόλλερα κατ' ἀνδρῶν διῆτ' ἐνοικήσει σέγλω;
 Καὶ πῶς ἀκραφνῆς, ἐν νέοις σρωφωμένη,
 Ἔσαι; τὸν ἡβῶνθ', Ἡράκλεις, ἔϊάδιον
 Εἶργεν· ἐγὼ δέ σε περιμηδίαν ἔχω.
 Ἡ τῆς θανάσης εἰς θάλαμον βύσας τρέφω;
 Καὶ πῶς ἐπισφρῶ τλώδε τῷ κείνης λέχει;
 Διπλῷ φοβεῖμαι μέμψιν, ἔκ τε δημοτῆς,
 Μή τις μ' ἐλέγξῃ ἢ ἐμὴν εὐεργέτην
 Περιδόντ', ἐν ἄλλης δεμνίοις πίνειν νέας·
 Καὶ τῆς θανάσης, ἀξία δέ μοι σέβειν,
 Πολλῷ πρόνοιαν δέ μ' ἔχειν· σὺ δ', ὦ γυνῆ,
 Ἡ τίς ποτ' εἰ σὺ, ταῦτ' ἔχουσ' Ἀλκήσιδι
 Μορφῆς μέτρ' ἴδι, καὶ προσήϊξαι δέμας.
 Οἱ μοι κόμιζε πρὸς θεῶν ἀπ' ὀμμάτων
 Γνωαῖκα τλώδε, μή μ' ἔλῃς ἡρημύον.

Sed han
 Afferve
 Sors cal
 Tibi sui
 Renovan
 Oculis t
 Ne appo
 Quā pa
 Caste p
 Cultusq
 Quī po
 Castam
 Regere
 Fundat
 Et qui
 Offensio
 Ne cri
 De me
 Dicat
 Sponsa
 Esse sa
 Me m
 Quacu
 Modo
 Me m
 Aprage

*Sed hanc puellam, si pote, obsecro jube
 Asservet alius Thessalûm, quem non pari
 Sors calamitate perculit, multi hospites
 Tibi sunt Pheræi. Memoriam cladis meæ
 Renovare omitte : non potero siccis domi
 Oculis tueri hanc : vulneri vulnus novum
 Ne appone : satis est cladium, quod nunc premit.
 Quâ parte poterit ædium servarier
 Caste puella? vestis adolescentulam
 Cultusque loquitur : an virum in commercio
 Quê poterit inter assiduò juvenes agens
 Castam tueri se? nec in promptu, Hercules,
 Regere juventam est : ac mihi cura est tui.
 Functæne fato conjugis thalamo hanc alam?
 Et qui in cubili collocabo hanc illius?
 Offensionem hîc metuo duplicem : & civium
 Ne criminetur quispiam me, & optimè
 De me merentis proditorem conjugis
 Dicat puellæ alterius amplexu frui :
 Sponsamque vereor mortuam, cujus mihi
 Esse sacrosantam memoriam meritò decet.
 Me multa circumspicere par. O fœmina,
 Quæcunque tandem es, es profecto Alcestidi
 Modo & staturâ corporis simillima,
 Me miserum! ab oculis per Deos procul meis
 Apage mulierem hanc, neve perdas perditum :*

- Δοκῶ γδ, αὐτὶν ἐσορῶν, γυναιχ' ὄρᾱν
 Ἑμὴν· θολοῖ ᾧ καρδίαν· ἐκ δ' ὀμμάτων
 Πηγὰς κατέρβώγασιν· ᾧ τλήμων ἐγὼ,
 Ὡς ἄρτι πένθος τέλλει γεύομαι πικρῶ.
 Χο. Ἐγὼ μὲν ἐκ ἔχοιμι· ἂν εὖ λέγειν τύχῃ.
 Χρὴ δ', ὅστις εἶ σύ, καρτερεῖν θεῶ δόσιν.
 Ἥ. Εἰ γδ τοσαύτῳ θωάμιν εἶχον ἐκ Διός,
 Εἰς φῶς πορεύσαι νεφέρων ἐκ δωμαίων
 Γυναικα, καὶ σοὶ τλώσει πορσωῖαι χάριν.
 Αδ. Σάφ' οἶδα βέλεσθαι σ' ἄν· ἀλλὰ πῶς τόδε;
 Οὐκ ἔστι τὸς θανόντας εἰς φάθ' μολεῖν.
 Ἥ. Μὴ νυνὶ ὑπέρβαιν', ἀλλ' ἐναισίμως φέρε.
 Αδ. Ῥᾶον παραινεῖν, ἢ παθόντα καρτερεῖν.
 Ἥ. Τί δ' ἂν περὶ κόποις, εἰ θέλοις αἰετίνην;
 Αδ. Ἐγνώκα καὶ υἱός, ἀλλ' ἔρως τίς μ' ἰξάγει.
 Ἥ. Τὸ γδ φιλεῖναι τὸν θανόντ', ἄγε δάκρυ.
 Αδ. Ἀπώλεσέν με, καὶ τι μᾶλλον, ἢ λέγω.
 Ἥ. Γυναικὸς ἐδλῆς ἡμῶν λαοί· τίς ἀνιέρει;
 Αδ. Ὡστ' ἄνδρα τόνδε μηκέθ' ἥδεσθαι βίῳ.
 Ἥ. Χρόνῳ μαλάξει· νυνὶ δ' ἔθ' ἥβῃ σοι κακόν.
 Αδ. Χρόνον λέγοις ἂν, εἰ χεῖν' τὸ κατθανεῖν.
 Ἥ. Γυνή σε παύσει, καὶ νέε γάμοι πόθῳ.
 Αδ. Σίγησον· οἷς εἶπας; ἐκ ἂν ὠόμην.
 Ἥ. Τί δ'; εἰ γὰρ εἰς γδ, ἀλλὰ χηρεύεις μόνῳ;

Nam
 Quun
 Font
 Nun
 Acer
 Cho. Lau
 Tam
 Her. Si m
 Conce
 Eam
 Ad. Scio
 Nec
 He. Perfe
 Ad. Leni
 He. Quid
 Ad. Scio
 He. Exsti
 Ad. Etia
 He. Uxor
 Ad. Nullo
 He. Temp
 Ad. Temp
 He. Te m
 Ad. Au,
 He. Expre

*Namque intueri conjugem videor meam,
 Quum intueor istam, pectus horror obsidet :
 Fontes ab oculis lacrymarum profluunt :
 Nunc calamitatis hujus, heu miser, miser,
 Acerbitatem luctuosam sentio.*

Cho. *Laudare sortem non equidem possum tuam :
 Tamen ferendum, quisquis es, quod dant Dei.*

Her. *Si mihi potestas esset hæc divinitus
 Concessa, ab umbris conjugem ut reducerem,
 Eamque possem tibi referre gratiam.*

Ad. *Scio referres promptus : at cuinam hoc datum ?
 Nec luce cassis luce post frui licet.*

He. *Perfer modeste, neve te afflites nimis.*

Ad. *Lenire verbis facile, quod durum est pati.*

He. *Quid promovebis, perpetim si lugeas ?*

Ad. *Scio : dolendi sed voluptas me hac rapit.*

He. *Exstinctam amare, lacrymandi occasio est.*

Ad. *Etiam misèrius quam loquor me perdidit.*

He. *Uxore es orbus optimâ : quis id neget ?*

Ad. *Nullo ut fruatur pectus hoc post gaudio.*

He. *Tempus levabit, quod recens nunc est, malum.*

Ad. *Tempus profecto, si mori tempus vocas.*

He. *Te mitigabit uxor, ac tædæ novæ.*

Ad. *Au, quid ais ? ex te haud istud expectaveram.*

He. *Expers jugalis exiges vitam tori ?*

Nulla

- Αδ. Οὐκ ἔστιν ἥτις τῷδε συγκαλιθήσεται.
 Ἡ. Μῶν τ' θανῆσαν ὠφελῆν τι περσλοκῆς ;
 Αδ. Κεῖνλω, ὅπως πέρ ὄβι, τιμᾶσθαι χρεών.
 Ἡ. Αἰνῶ μὲν, αἰνῶ· μωρίαν δ' ὑφλισκάνεις.
 Αδ. Ὡς μήποτ' ἄνδρα τόνδε νυμφίον καλῶν.
 Ἡ. Ἐπήνεσ', ἀλόχω πιδὸς ἔνεκ' εἰ φίλθ.
 Αδ. Θάνοιμ', ἐκεῖνλω, καίπερ ἐκ ἔσαν, περθῆς.
 Ἡ. Δέχε νῦν εἰσω τῷδε γυναῖαν δόμων.
 Αδ. Μὴ πρὸς σέ τῃ σπέρανθ' ἀνλομαι Διός.
 Ἡ. Καὶ μὴν ἀμαρτήσῃ γε μὴ δρᾶσας τάδε.
 Αδ. Καὶ δρῶν γε, λύπη καρδίαν δηχθήσομαι.
 Ἡ. Πιδε· τάχ' ἂν γδ εἰς δέον πέσοι χάεις.
 Αδ. Φεῦ· εἴθ' ἔξ ἀγῶνθ' τῷδε μὴ λάβοις πόλιν.
 Ἡ. Νικῶντι μὲν τοι, καὶ σὺ συννικῆς ἐμοί.
 Αδ. Καλῶς ἔλεξας· ἡ γυνὴ δ' ἀπελδέλω.
 Ἡ. Ἀπεισιν, εἰ χρὴ· πρῶτα δ' εἰ χρεών, ὄρα.
 Αδ. Χρὴ, σὺ γε μὴ μέλλονθ' ὀργαίνειν ἐμοί.
 Ἡ. Εἰδᾶς τι καὶ γὰρ, τῷδ' ἔχω περδυρίαν.
 Αδ. Νίκα νῦν. εἰ μὴν ἀνδάνοντά μοι ποιεῖς.
 Ἡ. Ἀλλ' ἔδ' ὅθ' ἡμᾶς εὐνέσεις· πιδε μόνον.
 Αδ. Κομίζετ', εἰ χρὴ τῷδε δέξασθαι δόμοις.
 Ἡ. Οὐκ ἂν μεδείω τῷ γυναικᾷ περσπόλοις.
 Αδ. Σὺ δ' αὐτὸς αὐτῷ εἰσαγ', εἰ δοκῇ, δόμοις.
 Ἡ. Εἰς σὰς μὲν οὖν ἔγωγε θήσομαι χέρας.

Οὐκ

Ad. Null

He. Proa

Ad. Ubi

He. Hac

Ad. Spon

He. Qui

Ad. Si n

He. Nun

Ad. Per

He. Hoc

Ad. Hoc

He. Obs

Ad. Utin

He. Et i

Ad. Pro

He. Sig

Ad. Nec

He. Non

Ad. Ag

He. Fad

Ad. Sig

He. Ser

Ad. Qu

He. Tib

Ad. *Nulla accubabit mulier unquam huic pectori.*

He. *Prodesse reris posse te sic mortuæ ?*

Ad. *Ubi ubi sit, illam honore semper prosequar.*

He. *Hæc laudo sanè, laudo : sed stultè facis.*

Ad. *Sponsum nec ulla me vocabit fœmina.*

He. *Quin conjugem erga laudo nimirum fidem.*

Ad. *Si negligam etiam mortuam, peream malè.*

He. *Nunc recipe testò hanc stirpe nobili satam.*

Ad. *Per qui creavit te Jovem istud deprecor.*

He. *Hoc si recusas, perperam tibi consulis.*

Ad. *Hoc ni recuso, macerabor luctibus.*

He. *Obsequere, & hujus non pigebit gratia.*

Ad. *Utinam haud tulisses præmium hoc certaminis.*

He. *Et mecum es hujus particeps victoriæ.*

Ad. *Probè es loquutus, sed recedat fœmina.*

He. *Siquidem est necesse : at num necesse sit, vide.*

Ad. *Necesse : nisi ob id forte tu succenseas.*

He. *Non temere id à te tantopere contenderem.*

Ad. *Age, vince : quamvis grata minimè postules.*

He. *Factum probabis postea : pare modò.*

Ad. *Siquidem hanc subire testà oportet, ducite.*

He. *Servis mulierem hanc neutiquam commisero.*

Ad. *Quin ipse in ædes ducito illam, si lubet.*

He. *Tibi profectò mulierem tradam in manum.*

Ego

ΑΔ. Οὐκ ἂν δίγοιμι δῶμα δ' εἰσελθεῖν πάρος.

Ἦ. Τῇ σῇ πέποιθα χεῖρ δεξιᾷ μόνῃ.

ΑΔ. Ἄναξ, βιάζῃ μ' εἰ δέλοντα δρᾶν τάδε.

Ἦ. Τόλμα προτένεν χεῖρα, καὶ δίγειν ξένος.

ΑΔ. Καὶ μὲν πρὸς τῷ, Γοργόν' ὡς καρατόμῳ.

Ἦ. Ἐχεις; ΑΔ. Ἐχω ναί. Η. Σῶζε νῦν, καὶ τῷ
Διὶ

Φήσεις ποτ' εἴη παῖδα γυναικὸν ξένον.

Βλέπον δ' ἐς αὐτῷ, εἴ τι σοι δοκεῖ πρέπειν

Γυναικί· λύπης δ' εὐτυχῶν μεδίσατο.

ΑΔ. ὦ θεοί, τί λέξω; θαῦμα' ἀνέλπισον τόδε·

Γυναικα λεύσω τῷ δ' ἐμὴν ἐλπίδ' ἔμψυκον.

Ἦ κέρλομός με δεῖ τις ἐμπλήσῃ χαρᾷ;

Ἦ. Οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ τῷ δ' ὄρα δάμαρτα σῆν.

ΑΔ. ὦρα γε, μή τι φάσμα νερτέρων τόδ' ἦ.

Ἦ. Οὐ ψυχάγωγὸν τόνδ' ἐποίησ' ξένον.

ΑΔ. Ἄλλ' ὡς ἔθαπτον εἰσορῶ δάμαρτ' ἐμὴν;

Ἦ. Σάρ' ἴδ'· ἀπιστεῖν δ' εἰ σε θαυμάζω τύχην.

ΑΔ. Θίγω· προσείπω ζῶσαν ὡς δάμαρτ' ἐμὴν.

Ἦ. Πέσειω· ἔχεις γὰρ πᾶν ὅσον περ ἠθέλες.

ΑΔ. ὦ φίλτατης γυναικὸς ὄμμα, καὶ δέμας,

Ἐχω σ' ἀέλπιος, εἰ ποτ' ὄψεσθαι δοκῶν.

Ἐχ

d. Ego ha

e. Tuæ st

d. Coactus

e. Proten

d. Proten

e. Tenes

Natum

Ipsam

Sit, ad

d. O Dii

Oculis

Aut m

Recrea

e. Non i

d. Ne la

e. Cave

d. Sed q

e. Sic.

d. Tang

e. Alloq

d. O con

Spem

- d. Ego haud tetigero, testa subeunti patent.
 e. Tuæ stat uni dexteræ hanc concedere.
 d. Coactus istud atque nolens perpetro.
 e. Protende promptus dexteram, tange hospitam.
 d. Protendo, veluti Gorgonis sectum ad caput.
 e. Teneſne? A. Sanè teneo. H. Serva jam, &

Jove

Natum fatebere generosum olim hospitem.

Ipsam intuere, similis uxori an tuæ

Sit, ac beatus luctuum jam desine.

- d. O Dii boni, ô miraculum inopinum ac novum!

Oculis profectò conjugem intueor meam:

Aut me Deorum quispiam ludibrio

Recreat, inani corda lactans gaudio.

- He. Non ita: sed ipsam conjugem cernis tuam.

- Ad. Ne larva ab umbris missa sit, circumspice.

- He. Cave esse credas hospitem tuum magum.

- Ad. Sed quam sepelii, conjugem intueor meam?

- He. Sic. At fidem tu, & jure, sorti non habes.

- Ad. Tango alloquorque conjugem ut vivam meam?

- He. Alloquere: votis quicquid optabas, habes.

- Ad. O corpus, oculus ô conjugis carissimæ!

Spem præter habeo te, videre postea

E e

Quam

Ἡ. Ἐχεις φθόνῳ ὃ μὴ γένοιτό τις θεῶν.

Αδ. ὦ τῷ μεγίστῳ Ζηνὸς εὐχρὺς τέκνον,
 Εὐδαιμονοίης· καὶ σ' ὁ φυτεύσας πατὴρ
 Σώζοι· σὺ γὰρ τὰ μ' ἔξανώρθωσας μόνῳ.
 Πῶς τινὶς ἔπεμψας νέρθεν εἰς φάθῳ τόδῃ;

Ἡ. Μάχῳ σωάψας δαιμόνων τῷ κοιρανῶ.

Αδ. Πῶς τόνδε θανάτῳ φῆς ἀγῶνα συμβαλεῖν;

Ἡ. Τύμβον παρ' αὐτὸν ἐκ λόχου μάρψας χεροῖν.

Αδ. Τί γὰρ ποθ' ἦδ' ἀναυδῶ ἔσηκεν γυνή;

Ἡ. Οὐπω θεμῖς σοι τῆσδε περσφωνημάτων
 Κλύειν, πρὶν ἂν θεοῖσι τοῖσι νερίεσσι
 Ἀφαγνίσηται, καὶ τέτον μόλῃ φάθῳ.
 Ἀλλ' εἴσαγ' εἴσω τινὶς καὶ δίκαιῳ ὦν,
 Τολοιπὸν, Ἀδμήτ' εὐσέβει περὶ ξένους.
 Καὶ χαῖρ' ἐγὼ ὃ τ' ἐπεκείμην πόνον
 Σθενέλα τυράννῳ παιδὶ πορσυνῶ μολών.

Αδ. Μῆνον παρ' ἡμῖν, καὶ ζῶέσιθ' ἡμῶν.

Ἡ. Αὐθις τόδ' ἔσται· νῦν δ' ἐπείγεταί με δῆ.

Αδ. Ἀλλ' εὐτυχοῖς· νόσιμος δ' ἔλθοις δόμον.
 Ἀσοῖς ὃ, πασι τ' ἐννέπω τέλειρχίαις,
 Χορὸς ἐπ' ἐσθλαῖς συμφορῶσιν ἰσάναι,
 Βωμὸς τε κνισῶν βεθύτοισι περσφραῖς
 Νῦν γὰρ μεθρημόσμεθα βελίῳ βίον
 Τῷ περὶ σεν· ἐγὼ γὰρ εὐτυχῶν ἀρνήσομαι.

Πολλὰ

G.

Qua

Mod

Ad. O cla

Beat

Te s

Nam

Quo

He. Dep

Ad. Ubi

He. Prop

Ad. Qui

He. Non

Dii

Ter

Du

Ad

Piu

Ab

Ad. Ma

He. Id

Ad. Di

Ec

Ob

En

M

Fe

*Quam non putâram posse me! H. Ne dubita:
habes,*

Modò ne Deorum quispiam invideat tibi.

Ad. *O clara soboles maximi Jovis: utinam
Beatus ævum transigas, ac sospitem
Te servet idem, qui creavit, Juppiter.
Nam me jacentem solus erexti. E Styge
Quonam reduxti ad lumen hanc rursus modo?*

He. *Depræliatus cum tyranno manium.*

Ad. *Ubi nactus illum prælio congressus es?*

He. *Propter sepulchri dexteram injeci aggerem.*

Ad. *Quid muta tandem perseverat fœmina?*

He. *Nondum tibi fas ejus alloquio frui,
Diis antequam sese expiârit manibus,
Terrisq; lucem tertia ostendat dies.
Duc conjugem intro jam tuam, ac in pasterum,
Admete, justî cultor atque in hospites
Pius esse persua. Vale. Ego Sibeneli filio
Abeo imperatum mihi laborem ut exsequar.*

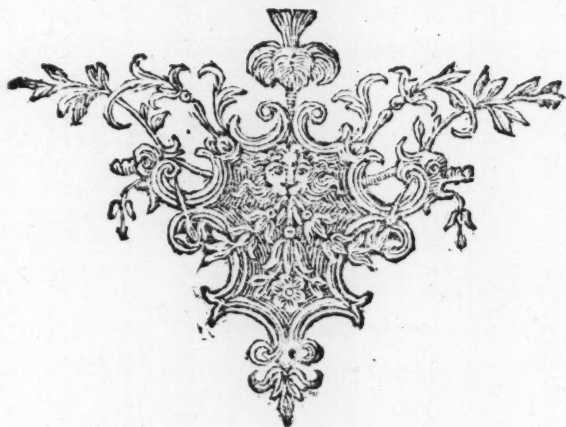
Ad. *Mane, ac penates & dapes adi sacras.*

He. *Id fiet aliàs: nunc celeritate est opus.*

Ad. *Dii rem secudent, teque reddant sospitem.
Edico cunctis civibus regni mei,
Ob res secundas ut choris indulgeant,
Et victimarum sanguine aras imbuant.
Mutata vitæ in melius est facies modò.
Felicitatem nec tego ingratus meam.*

Χο. Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων,
 Πολλὰ δ' ἀέλπῳς κεραινέσι θεοί.
 Καὶ τὰ δοκηθέντ' ἐκ ἐτελέσθη.
 Τῶνδ' ἀδοκίτων πύρρον εὔρε θεός.
 Τοῖόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Cho. *Fortuna vices lubrica versat*
Varias docilis sumere formas.
Inopina Dei plurima peragunt :
Non succedunt quæ fore speras :
Quæ fore nemo posse putaret,
Sæpe expediunt numina. Qualem
Hæc sortita est fabula finem.

F I N I S.

